

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΙΓ΄

Τετάρτη 19 Οκτωβρίου 2011 (πρωί)

ΘΕΜΑΤΑ

A. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Επικύρωση Πρακτικών, σελ. 571
2. Άδεια απουσίας του Βουλευτή κ. Σ. Αναστασιάδη, σελ. 580
3. Επί διαδικαστικού θέματος, σελ. 588,589

B. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Συζήτηση επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: "Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο-βαθμολόγιο, εργασιακή εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012-2015", σελ. 571

2. Κατάθεση Εκθέσεων Διάρκων Επιτροπών:

α) Η Διάρκης Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη: "Εθελοντισμός στο Λιμενικό Σώμα-Ελληνική Ακτοφυλακή και στο Πυροσβεστικό Σώμα και άλλες διατάξεις", σελ. 580

β) Η Διάρκης Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού: "Κύρωση του Μνημονίου Συνεργασίας μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, σχετικά με την επιβολή εισαγωγικών περιορισμών σε κατηγορίες αρχαιολογικού και βυζαντινού εκκλησιαστικού εθνολογικού υλικού μέχρι και τον 15ο αιώνα μ.Χ. της Ελληνικής Δημοκρατίας", σελ. 592

3. Κατάθεση αίτησης ονομαστικής ψηφοφορίας επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπ. Οικονομικών, από τον Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό, σελ. 594

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ Ε.,	σελ. 590 - 600
ΖΗΣΗ Ρ.,	σελ. 581 - 590
ΝΙΩΤΗΣ Γ.,	σελ. 600 - 609
ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ Β.,	σελ. 571 - 581
ΚΟΥΡΑΚΗΣ Δ.,	σελ. 609 - 613

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

A. Επί διαδικαστικού θέματος:

ΖΗΣΗ Ρ.,	σελ.588, 589
ΚΑΜΜΕΝΟΣ Π.,	σελ.588, 589

B. Επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών:

ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ Ι. ,	σελ. 590
ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π. ,	σελ. 584, 585
ΑΣΠΡΑΔΑΚΗΣ Π. ,	σελ. 580
ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ Μ. ,	σελ. 610
ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ Ε. ,	σελ. 594, 597, 600
ΒΟΡΙΔΗΣ Μ. ,	σελ. 604, 605
ΘΕΟΧΑΡΗ Μ. ,	σελ. 571
ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ Θ. ,	σελ. 581
ΚΑΖΑΚΟΣ Κ. ,	σελ. 592
ΚΑΛΑΝΤΙΔΟΥ Σ. ,	σελ. 574
ΚΑΜΜΕΝΟΣ Π. ,	σελ. 587, 588
ΚΑΡΤΑΛΗΣ Κ. ,	σελ. 576
ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ Σ. (ΠΑ.ΣΟ.Κ.) ,	σελ. 572
ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ Ε. ,	σελ. 597, 598, 599
ΚΙΛΤΙΔΗΣ Κ. ,	σελ. 585
ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ,	σελ. 575
ΚΟΥΒΕΛΗΣ Φ. ,	σελ. 593
ΚΟΥΣΕΛΑΣ Δ. ,	σελ. 611
ΚΟΥΤΜΕΡΙΔΗΣ Ε. ,	σελ. 583
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Μ. ,	σελ. 592, 593
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. ,	σελ. 606, 608
ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ Κ. ,	σελ. 573
ΜΙΧΕΛΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Ι. ,	σελ. 582
ΜΠΟΥΡΑΣ Α. ,	σελ. 579
ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Ν. ,	σελ. 577
ΝΤΑΛΑΡΑ Α. ,	σελ. 578
ΠΟΛΑΤΙΔΗΣ Η. ,	σελ. 612
ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ Χ. ,	σελ. 599, 600, 601
ΣΙΟΥΦΑΣ Δ. ,	σελ. 590
ΤΖΑΚΡΗ Θ. ,	σελ. 608, 609, 610
ΤΖΙΜΑΣ Μ. ,	σελ. 586, 587
ΤΣΟΥΡΗ Ε. ,	σελ. 612
ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ Σ. ,	σελ. 602
ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Μ. ,	σελ. 589

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΓ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΙΓ'

Τετάρτη 19 Οκτωβρίου 2011 (πρωί)

Αθήνα, σήμερα στις 19 Οκτωβρίου 2011, ημέρα Τετάρτη και ώρα 10.16' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Δ' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΒΥΡΩΝΑ ΠΟΛΥΔΩΡΑ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

(ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ: Σύμφωνα με την από 18/10/2011 εξουσιοδότηση του Σώματος επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα Πρακτικά της ΙΒ' συνεδρίασής του, της Τρίτης 18 Οκτωβρίου 2011, σε ό,τι αφορά τη ψήφιση στο σύνολο του σχεδίου νόμου: «Ανασυγκρότηση Φορέων Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Κέντρα Αποκατάστασης, Αναδιάρθρωση ΕΣΥ και άλλες διατάξεις».)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο - βαθμολόγιο, εργασιακή εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012-2015».

Το λόγο έχει η κ. Μαρία Θεοχάρη.

ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΧΑΡΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι Υπουργοί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έπρεπε η χώρα να φτάσει στο χείλος του γκρεμού, να βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, να μπει σε ένα σκληρό πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής που επιτάσσεται από τους δανειστές μας για να προχωρήσουμε εκτός από τη δημοσιονομική εξυγίανση των οικονομικών μας στην υλοποίηση των μεγάλων διαρθρωτικών αλλαγών. Αλλαγές που το πολιτικό σύστημα δεν τόλμησε να κάνει εδώ και δεκαετίες, φοβούμενο το πολιτικό κόστος, διαιωνίζοντας έτσι στρεβλώσεις και παθογένειες που μας οδήγησαν στη σημερινή κρίση. Αλλαγές που γίνονται μ' αυτό το νομοσχέδιο εν μέσω μιας πολύ δύσκολης δημοσιονομικής συγκυρίας σε παγκόσμιο και ευρωπαϊκό επίπεδο. Αλλαγές που και επώδυνες είναι και επιπτώσεις έχουν για τους εργαζόμενους.

Βεβαίως, το καλύτερο θα ήταν αυτές οι αλλαγές να είχαν γίνει κάτω από καλύτερες δημοσιονομικές και οικονομικές συνθήκες, για να αναδειχτεί και η αξία τους και να μην επισκιάζονται από το αρνητικό κλίμα μιας βίαιης δημοσιονομικής προσαρμογής, οι συνέπειες της οποίας είναι σκληρές για τους πολίτες καθώς περιορίζονται εισοδήματα και δικαιώματα. Αυτό δεν το παραβλέπει κανείς.

Πρέπει, όμως, να ειπωθούν και κάποιες αλήθειες. Ποιος δια-

φωνεί ότι όλα αυτά τα χρόνια δημιουργήσαμε διακομματικά και διαχρονικά ένα διογκωμένο δημόσιο τομέα, αποτέλεσμα της πελατειακής σχέσης που υπήρχε μεταξύ του πολίτη και του πολιτικού, αναποτελεσματικό και αντιπαραγωγικό; Ένας τομέας όπου κυριαρχούσαν οι μισθολογικές ανισότητες, όπου υπάλληλοι με χαμηλότερα προσόντα είχαν πολύ μεγαλύτερες αποδοχές σε σχέση με άλλους με υψηλότερα προσόντα, μόνο και μόνο επειδή υπηρετούσαν σε προνομιούχο φορέα. Άρα, λοιπόν, το αίτημα πολλών δεκαετιών για ίση αμοιβή σε ίσης αξίας εργασία γίνεται πραγματικότητα μ' αυτό το νομοσχέδιο.

Βέβαια, σήμερα ο δημόσιος υπάλληλος υφίσταται σημαντικές περικοπές των αποδοχών του, διότι το στρεβλό σύστημα των επιδομάτων που δίνονταν επί χρόνια και σε οριζόντιο επίπεδο και διαφοροποιούσαν τις αποδοχές από Υπουργείο σε Υπουργείο πρέπει να τελειώνει. Καλό θα ήταν αυτός ο εξορθολογισμός να γινόταν διατηρώντας το υπάρχον βιοτικό επίπεδο των δημοσίων υπαλλήλων, όμως αυτές οι επιλογές γίνονται διότι η αρνητική συγκυρία το επιβάλλει.

Εδώ, θα πρέπει, όμως, να δούμε κάποιες κατηγορίες υπαλλήλων, που οι αποδοχές τους μειώνονται κατά πολύ και αναφέρονται στους εκπαιδευτικούς, ιδιαίτερα στους νεοεισερχόμενους και μέχρι έντεκα χρόνια υπηρεσίας. Θέλουμε τον εκπαιδευτικό μορφωμένο, καταρτισμένο και με διαρκή αξιολόγηση, πρέπει όμως, να είναι στοιχειωδώς καλοπληρωμένος, τουλάχιστον όσο το επιτρέπει η περιορισμένα δημοσιονομικά μας. Νομίζω ότι ο μισθός των 600 ευρώ είναι προσβλητικός μισθός για έναν εκπαιδευτικό.

Όταν, λοιπόν, μιλάμε για μείωση των δημοσίων δαπανών σε ποσοστό 83% της κεντρικής κυβέρνησης, μιλάμε για μείωση μισθών, συντάξεων, επιδομάτων και επιδοτήσεων ασφαλιστικών ταμείων, μειώσεις που επιφέρουν βίαιη ανατροπή στον οικογενειακό προϋπολογισμό των εργαζομένων με τρομακτικές συνέπειες.

Σίγουρα, οι περικοπές των μισθών, μαζί με την επιβολή των έκτακτων εισφορών, φέρνει τους εργαζόμενους στα όρια της παράκρουσης, γι' αυτό, κύριε Υπουργέ, θα πρέπει να εξετάσετε πως μπορεί να επιτευχθεί μια ρύθμιση με τις τράπεζες για όσους έχουν στεγαστικά δάνεια και με τις παρούσες συνθήκες αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους. Είναι το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε για τους πολίτες που ασφυκτιούν οικονομικά, για να μην έχουμε οικογενειακά δράματα.

Σημαντική αλλαγή του νομοσχεδίου είναι η σύνδεση για πρώτη φορά του μισθολογίου με το βαθμολόγιο, με το οποίο εμποδώνεται πλέον ένα σύστημα διαρκούς αξιολόγησης και έννοιες όπως αξιοκρατία, ανάδειξη των ικανότερων και όχι των αρεστών γίνονται πραγματικότητα. Όλοι γνωρίζουμε πως γινόταν μέχρι

τώρα η επιλογή των προϊσταμένων και των διευθυντών στο δημόσιο. Καταθέτω και εγώ τη δική μου εμπειρία, καθώς υπηρέτησα το δημόσιο για αρκετά χρόνια και όλοι γνωρίζαμε πως έφευγε το χαρτάκι από το γραφείο του εκάστοτε Υπουργού προς τα μέλη του υπηρεσιακού συμβουλίου. Ελπίζω, όμως, κύριε Υπουργέ, να υπάρχουν οι ασφαλιστικές δικλίδες ώστε το σύστημα για την ανέλιξη των υπαλλήλων στη βαθμολογική ιεραρχία να είναι δίκαιο, αξιολογικό, διαφανές και το όργανο που θα κάνει την επιλογή να επιλέγει όντως τους άξιους και ικανούς.

Όσον αφορά τώρα την εργασιακή εφεδρεία, σίγουρα είναι ένα αντιλαϊκό, επώδυνο και οδυνηρό μέτρο, αλλά ποιο μέτρο που λαμβάνεται σε καιρό κρίσης δεν είναι σκληρό και επώδυνο; Είναι ένα μέτρο που δεν είναι συμβατό με τις ιδεολογικές μας αρχές.

Εδώ, όμως, κύριε Υπουργέ, θα πρέπει να εξαιρέσουμε από την εφεδρεία κάποιους εργαζόμενους, όπως είναι αυτοί στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Ήδη, έχουν μεταταγεί πολλοί υπάλληλοι και οι εναπομείναντες εργαζόμενοι αν μπουν στην εφεδρεία σε πολλούς οργανισμούς, όπως είναι ο ΟΣΕ -και αναφέρομαι στον ΟΣΕ Θεσσαλίας- υπάρχει κίνδυνος να κλείσουν τα δίκτυα γιατί δεν επαρκεί το προσωπικό που θα μείνει.

Μια άλλη κατηγορία είναι οι γιατροί του ΕΣΥ με την κατάργηση των πέντε χιλιάδων πεντακοσίων θέσεων εργασίας. Νομίζω ότι πρέπει να στηρίζουμε αυτήν την ομάδα γιατί είναι ένα πολύτιμο υλικό της κοινωνίας μας.

Ιδιαίτερη ευαισθησία, όμως, πρέπει να δείξουμε και στους εργαζόμενους που βγήκαν στη σύνταξη κάτω από τα πενήντα πέντε. Πρέπει να τους δούμε και αυτούς γιατί δεν πρέπει να κόβουμε τα όνειρα τους.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι πολίτες και ιδιαίτερα οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι θα είχαν περισσότερη ανοχή στα σκληρά μέτρα αν έβλεπαν ότι γίνεται προσπάθεια πάταξης της φοροδιαφυγής, μια πραγματική μάστιγα της οικονομίας που δυστυχώς υπάρχει σοβαρή αδυναμία των μηχανισμών να την πατάξει με αποτέλεσμα πάλι να σηκώνουν τα βάρη τα συνήθη υποζύγια.

Πλήττονται ευαίσθητες κοινωνικές κατηγορίες πολιτών, όπως οι τρίτεκνοι και οι πολύτεκνες οικογένειες, οι οποίες υφίστανται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο το φορολογικό βάρος. Το οξύ δημογραφικό πρόβλημα της χώρας μας δεν πρέπει να το παραβλέψουμε, πρέπει να επιλέξουμε στοχευμένες πολιτικές στήριξης αυτών των κοινωνικών ομάδων.

Όσον αφορά τις εργασιακές σχέσεις και τις συλλογικές συμβάσεις, είναι ένα θέμα που πρέπει να σταθούμε όλοι με ευαισθησία και με υπευθυνότητα. Όλοι γνωρίζουμε τη ζούγκλα που επικρατεί στην αγορά εργασίας με τους οκτακόσιους χιλιάδες ανέργους στον ιδιωτικό τομέα. Η εθνική συλλογική σύμβαση, η κατοχύρωση του ελάχιστου εισοδήματος των εργαζομένων είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα που υπάρχει διαχρονικά στη χώρας μας. Οποιαδήποτε καταστρατήγηση του κατοχυρωμένου αυτού εργασιακού δικαιώματος θα επιφέρει αναστάτωση στην αγορά εργασίας. Πρέπει να καταβάλλεται κάθε προσπάθεια διάωσης θέσεων εργασίας και επιχειρήσεων, ώστε να μην αυξηθεί περισσότερο η ανεργία, που είναι ήδη στα ύψη, με φόβο κοινωνικής έκρηξης. Πρέπει, όμως, να ληφθούν και εκείνα τα διαρθρωτικά μέτρα που θα ενισχύσουν την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλα αυτά τα μέτρα που λαμβάνονται είναι σκληρά, δύσκολα με τρομακτικές επιπτώσεις στην κοινωνία.

Σίγουρα δεν είμαστε σαδιστές που θέλουμε να ταλαιπωρούμε τους πολίτες. Έχουμε πλήρη συναίσθηση της κατάστασης και δεν παραχωρούμε σε κανένα το δικαίωμα του περισσότερου ευαίσθητου. Δεν χαϊδεύουμε αφτιά, δεν πλειοδοτούμε στο λαϊκισμό γιατί θέλουμε η Ελλάδα να έχει μέλλον, να συνεχίσει την πορεία της εξέχουσας από την κρίση. Σε αυτήν τη διαδρομή γίνονται λάθη, παραλείψεις και καθυστερήσεις, γιατί είναι ένας άριστος αγώνας. Συγκρούονται νοοτροπίες και λογικές του παρελθόντος με τις επιταγές του παρόντος και του μέλλοντος. Πρωταρχικό ρόλο παίζει η ύπαρξη και το μέλλον της χώρας. Όλους, όμως, θα μας κρίνει η ιστορία.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Θεοχάρη.

Παρακαλείται ο κ. Συμεών Κεδίκογλου Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Ευβοίας να λάβει το λόγο.

ΣΥΜΕΩΝ ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, θα ξεκινήσω λίγο ανορθόδοξα την ομιλία μου λέγοντας από την αρχή ότι θα ψηφίσω το νομοσχέδιο. Θα το ψηφίσω γιατί είναι ευχάριστο σε κάποιον να κόβει συντάξεις ή να βγάζει ανθρώπους σε εφεδρεία; Όχι, φυσικά. Και εξηγούμαι: Θα το κάνω από αίσθηση καθήκοντος γιατί είμαστε στο τελικό πια και πιο κρίσιμο βήμα, στην τελική διαπραγμάτευση και θέλω όσο περνάει και από τη δική μου ψήφο να στείλω ακριβώς σε αυτήν τη διαπραγμάτευση μια ισχυρή ελληνική κυβέρνηση. Θεωρώ ότι είμαστε σε ένα σημείο καμπής και δεν θα ήθελα να δώσω πρόφαση σε κανένα να πει ότι όλες αυτές οι θυσίες που ήδη έχουμε κάνει ότι πηγαίνουν χαμένες. Άλλωστε, ξέρουμε ότι αυτό είναι ένα δύσκολο εγχείρημα που δεν ξέρουμε καν στο σημερινό περιβάλλον αν θα βγει. Θα μας βγει; Αυτό είναι ένα ερώτημα. Μπορούμε να καταλάβουμε τι θα γίνει αν δεν μας βγει. Από την πλευρά μας πρέπει να κάνουμε όλα όσα πρέπει, όσα δεν κάναμε ίσως μέχρι τώρα, που αν είχαμε κάνει δεν θα συζητούσαμε σήμερα κάποια από αυτά τα άρθρα του νομοσχεδίου.

Δεν είναι θέμα υπακοής ή ανυπακοής. Είναι θέμα τήρησης των δεσμεύσεων και των συμφωνιών που αναλάβαμε. Γιατί το κρίσιμο ζητούμενο για εμένα είναι να παραμείνουμε στο σκληρό πυρήνα της Ευρωζώνης. Γιατί σε διαφορετική περίπτωση δεν θα πάμε στο 2004, όπως είπε ο Υπουργός Οικονομικών για τις απολαβές, αλλά θα γυρίσουμε στο 1989 στη χρονιά της κατάρρευσης δηλαδή των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ.

Πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε οτιδήποτε μπορούμε για να μη σκάσει η βόμβα στα χέρια μας, να μην έρθει ο Αρμαγεδδών που τον βλέπουμε μπροστά μας. Και τότε δεν θα μιλάμε για μειώσεις των τριακοσίων ευρώ, αλλά των χιλίων και των χιλίων πεντακοσίων.

Βεβαίως -για να πάμε στην εφεδρεία- φταίμε που από την αρχή δεν εξαφανίσαμε τα κουφάρια του δημοσίου. Αργήσαμε. Πρέπει όμως να πούμε ότι και στην κοινωνία δεν ήταν ίσως αντιληπτή ή δεν δώσαμε εμείς να καταλάβει την κρισιμότητα της κατάστασης. Ας δούμε, για παράδειγμα, τι συμβαίνει με τις καταλήψεις. Έχει γίνει εθιμοτυπικό στα σχολεία και έχουμε φτάσει πια και σε καταλήψεις και στα Υπουργεία. Σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, η κατάληψη του Υπουργείου Εσωτερικών θα σήμαινε ότι έχει καταληφθεί το κράτος, ότι είμαστε μπροστά σε μια κρίση. Και βέβαια, έχουμε το οξύμωρο να έχουμε εργαζομένους που καταλαμβάνουν Υπουργεία για να δώξουν την τρικόκα από την οποία εξαρτάται ο μισθός τους. Και είδα με λύπη μου στη συνέλευση των ιδίων των δικαστικών να χειροκροτούν τον εκπρόσωπο των δικαστικών υπαλλήλων όταν μίλησε για καταλήψεις στα δικαστήρια. Το ερώτημα είναι, αν μπορεί να σωθεί μια χώρα όταν η ίδια δείχνει ότι δεν θέλει να σωθεί, αν τελικά υπάρχει ελπίδα.

Έρχομαι τώρα στο νομοσχέδιο λέγοντας ότι έχω εξαρχής εκφράσει την αντίθεσή μου στις οριζόντιες περικοπές και στην εφεδρεία με τρόπο που χάνουμε ικανά και έμπειρα στελέχη και υπαλλήλους από περιοχές που υπάρχει ανάγκη να παραμείνουν. Για παράδειγμα, αν αυτό το πρότυπο διατηρηθεί και στην εφεδρεία με τους πλεονάζοντες καθηγητές, τότε θα υπάρχει ο κίνδυνος να μείνουμε μόνο με γυμναστές ενώ θα έχουμε χάσει όλους τους φιλολόγους και τους μαθηματικούς.

Καταλαβαίνω ότι αυτή είναι μια δίκαιη λύση και λιγότερο επώδυνη. Βέβαια, είναι χαρακτηριστική η αντίφαση και στις δημοσκοπήσεις όπου η ίδια η κοινωνία λέει ότι θέλει ένα μικρότερο δημόσιο, θέλει να αρθεί η μονιμότητα στο δημόσιο τομέα, αλλά όταν έρχεται η ώρα να πουνε υπέρ ή κατά των απολύσεων φυσικά τάσσονται εναντίον.

Θα αναφέρω ένα παράδειγμα με τις οριζόντιες περικοπές στα μισθολογικά. Είναι θετικό βεβαίως ότι για πρώτη φορά μπαίνει η έννοια της αξιολόγησης, έστω και αν δεν διευκρινίζονται ακριβώς τα κριτήρια της επίτευξης των στόχων αλλά φοβάμαι ότι θα χαθούν άξιοι υπάλληλοι. Αυτό που λείπει δραματικά στην Ελλάδα είναι το κίνητρο. Το κίνητρο είναι ηθικής τάξης, είναι η αναγνώ-

ριση. Κάποια στιγμή θα πρέπει να δούμε και τη θέσπιση αριστείας για τους δημοσίους υπαλλήλους.

Σε αυτή τη λογική, κύριε Υπουργέ, θα πρέπει με κάθε τρόπο να αποφύγουμε την ισοπέδωση προς τα κάτω. Τα παραδείγματα που αναφέρω είναι, πρώτον, για τους πτυχιούχους της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης που αναφέραμε και λέγαμε όλοι ότι είναι οι ηγέτες του αύριο, πέρασαν από αυτή τη σχολή αλλά δεν προβλέπεται κάτι ουσιαστικό γι' αυτούς τους υπαλλήλους. Και δεν είναι τώρα θέμα να προηγηθούν κατά δυο χρόνια στην ιεραρχία. Το ίδιο ισχύει για τους κατόχους των μεταπτυχιακών και διδακτορικών τίτλων. Στο μέλλον –γιατί τώρα δεν αφορά τους υπαλλήλους αυτούς– θα πρέπει να προβλέψουμε γι' αυτούς που πέρασαν τη διαδικασία ΑΣΕΠ και να μην μπουνέ όλοι στο ίδιο τσουβάλι. Το ειδικό επιστημονικό προσωπικό σε αντίθεση με το προσωπικό των ανεξάρτητων αρχών που δεν μπαίνει στο ενιαίο μισθολόγιο, μπαίνει στο ενιαίο μισθολόγιο. Και δεν υπερασπίζομαι συγκεκριμένες κλάσεις. Καταλαβαίνω βέβαια και το Υπουργείο γιατί έχουμε μια νοοτροπία στη χώρα που δεν θέλουμε κανένας να ξεχωρίζει και θέλουμε ένα χυλό. Θέλουμε είτε όλα προς τα πάνω είτε όλα προς τα κάτω. Αυτό όμως γενικότερα δεν βοηθάει. Ένα κράτος πρέπει να έχει ένα ζωτικό πυρήνα εργαζομένων, οι οποίοι να πληρώνονται καλά και δεν νιώθουν ότι προστατεύονται αυτές τις δύσκολες στιγμές. Είναι οι άνθρωποι που ξεφυτάνε στα νοσοκομεία, είναι οι άνθρωποι που μας προστατεύουν τη δημόσια περιουσία, είναι στρατιωτικοί που φυλάει τα σύνορα, είναι και άλλοι υπάλληλοι. Τους ανθρώπους αυτούς –οι οποίοι δεν είναι και πάρα πολλοί– το κράτος τους χρειάζεται για να μπορεί να λειτουργεί.

Την ίδια όμως στιγμή ακούγονται κάποιοι –αν θέλετε δημοσιεύματα– στους οποίους θα πρέπει να δώσουμε μια απάντηση για τον τεράστιο αριθμό των μετακλητών υπαλλήλων σε Υπουργούς. Πρέπει να δοθεί μια απάντηση και να βάλουμε επιτέλους ένα πλαφόν που θα τηρείται. Όπως, επίσης, μου έκανε εντύπωση πρόσφατα που είδα την παραίτηση του άξιου στελέχους του γραμματέα, του κ. Σπινέλλη, ο οποίος ήταν υπεύθυνος στα πληροφοριακά συστήματα τη στιγμή που δίνουμε την πιο κρίσιμη μάχη για τη φοροδιαφυγή. Και βέβαια, δεν νομίζω να φταίει αυτό που λέμε «Η αποτυχία για το ΕΤΑΚ» όταν ξέρουμε ότι τα συστήματα πληροφορικής, με το σύστημα προμηθειών που έχουμε στην Ελλάδα χρειάζεται ενδιάμεσα για να το λύσει.

Υπάρχουν πάρα πολλά παραδείγματα όταν μιλάμε για φοροδιαφυγή. Και πως θα την εξαλείψουμε όταν αυτή τη στιγμή υπάρχουν εφοριακοί που δεν έχουν κάνει δήλωση στην εφορία. Υπάρχουν άνθρωποι που για χρόνια δεν κάνουν φορολογική δήλωση.

Να σας πω ένα άλλο παράδειγμα. Όταν κάποιος παίρνει ένα ακίνητο δηλώνει στο Ε9 το ακίνητο αυτό τον άλλο χρόνο. Γιατί; Να δηλώνεται τον ίδιο χρόνο. Με τη λογική αυτή ξέρετε τι γίνεται; Περνούν τα χρόνια και όταν είναι να το δώσει στο παιδί του τότε λέει «Α, το είχα ξεχάσει» και πληρώνει ένα πρόστιμο των πενήντα ευρώ και τελειώσει.

Θα μπορούσα να πω και άλλα παραδείγματα. Κατέθεσα με δυο συναδέλφους μου μια τροπολογία καθώς παρίσταται ανάγκη να εξαιρεθούν οι θαλασσοαμικοί από τη μείωση των κύριων συντάξεων για τους συνταξιούχους κάτω των πενήντα πέντε ετών. Το σκεπτικό είναι ότι αφού πρόκειται για συμπολίτες μας με χαμηλότερο προσδόκιμο ζωής από σύνθητες, η κλίμακα που τους διαχωρίζει ανάλογα με την ηλικία καθίσταται ανεδαφική έως κυνική. Ο Υπουργός ο κ. Κουτρουμάνης μου είπε ότι θα το συμεριλάβει στο νομοσχέδιο γιατί είναι ένα δίκαιο αίτημα. Τον ευχαριστώ.

Πέρα από την κριτική μου για τις βελτιώσεις που θα ήθελα να δω ήρθε η ώρα να ξανακοιταχτούμε στον καθρέφτη ως κοινωνία. Στην Ευρώπη ξέρετε ότι υπάρχει ένα ανέκδοτο για την Ελλάδα που μας θεωρεί μια από τις μεγαλύτερες χώρες σε έκταση αφού αν ενώναμε όλες τις εκτάσεις για τις οποίες έχουμε ζητήσει αγροτικές επιδοτήσεις, τότε η χώρα μας θα έφτανε από το Λιβικό Πέλαγος μέχρι τον Εύξεινο Πόντο.

Όπως εύστοχα ειπώθηκε στην Ελλάδα σήμερα εκτυλίσσονται δύο πράξεις: Η πράξη της εθνικής αυτοδιάλυσης και η πράξη της αργής ανασύνταξης. Το θέμα είναι ποια από τις δυο θα επικρατήσει.

Κλείνω με κάτι που διάβασα από ένα δημοσιογράφο τον κ. Γεωργελέ και το οποίο θέλω να συνυπογράψω. «Ότι και αν λένε, όταν τα πανεπιστήμια υπολειπονται δεν μπορεί να είναι προοδευτικό το να τα κλείνεις τελείως. Δεν μπορεί να είναι προοδευτικό όταν η πόλη σου είναι άσχημη να την καταστρέψεις περισσότερο, όταν το δημόσιο δεν προσφέρει τις υπηρεσίες στους πολίτες του όπως πρέπει δεν μπορεί να είναι προοδευτικό να κατεβάζεις διακόπτες, να τραβάς χειρόφρενο, να αφήνεις τα σκουπίδια, να το κάνεις χειρότερο. Όταν ζεις στο βασίλειο της ανομίας, δεν μπορείς να διεκδικείς το δικό σου μερίδιο ανυπακοής στους νόμους. Όταν ζεις στη βία, δεν μπορεί να είναι προοδευτικό να προσθέτεις τη δική σου βία. Προοδευτικό είναι πάντα το αντίθετο από το κατεστημένο, όχι μια δόση ακόμη περισσότερο από αυτό».

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Κεδικόγλου.

Παρακαλείται ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στη Β' Αθήνων, κ. Κυριάκος Μητσοτάκης να προσέλθει στο Βήμα.

Ορίστε, κύριε Μητσοτάκη, έχετε το λόγο.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προλαλήσας συνάδελφος ο κ. Κεδικόγλου είπε μια μεγάλη αλήθεια στην ομιλία του. Είπε ότι η Κυβέρνηση αναγκάζεται να καταφύγει σε οριζόντιες και άδικες παρεμβάσεις επειδή δεν κατάφερε να βάλει σε τάξη τα κουφάρια του δημοσίου, εννοώντας προφανώς την πολύ μεγάλη δημόσια σπατάλη, η οποία και σήμερα ζει και βασιλεύει.

Πράγματι φοβάμαι, κύριοι Υπουργοί, ότι το νομοσχέδιο το οποίο φέρνετε σήμερα προς συζήτηση, επικαλούμενοι πάλι το κατεπείγον της υπερψήφισής του προκειμένου να εξασφαλιστεί η έκτη δόση, είναι το κύκνειο άσμα σε μια διαδικασία διάλυσης του δημοσίου, η οποία έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετά χρόνια, εδώ και τριάντα χρόνια, από την πρώτη τετραετία του ΠΑΣΟΚ όταν με τις διαβόητες παρεμβάσεις του κ. Κουτσόγιωργα διελύθη η Δημόσια Διοίκηση, εγκαταστάθηκε το κομματικό κράτος, απελύθησαν οι γενικοί διευθυντές και μήχανα τα θεμέλια στην ουσία για την κομματοκρατία της Δημόσιας Διοίκησης όπως τη ξέρουμε σήμερα.

Και σήμερα πάλι, επικαλούμενοι, κύριε Υπουργέ, έκτακτες δημοσιονομικές ανάγκες προβαίνετε σε άλλες οριζόντιες παρεμβάσεις στη Δημόσια Διοίκηση, με τελικό αποτέλεσμα να απομακρυνθούν από αυτή τα ελάχιστα αξιόλογα και έμπειρα στελέχη τα οποία έχουν μείνει στη Δημόσια Διοίκηση.

Κύριε Υπουργέ, είστε έμπειρος άνθρωπος στα ζητήματα διοίκησης και άνθρωπος ο οποίος έχει ηφεύσει και στον ιδιωτικό τομέα, προς τιμήν σας. Η εργασιακή εφεδρεία, έτσι όπως την προωθείτε, συνιστά έγκλημα. Και θα σταθώ ειδικά στην εργασιακή εφεδρεία, διότι πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω το σκεπτικό με το οποίο φέρνετε τη συγκεκριμένη ρύθμιση. Ξέρετε πολύ καλά ότι αν σήμερα αυτό το διαλυμένο κράτος εξακολουθεί και λειτουργεί υποτυπωδώς αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σε λίγους φιλότιμους δημοσίους υπαλλήλους, οι οποίοι δουλεύουν για πολλούς οι οποίοι κάθονται.

Αυτό συμβαίνει παντού. Μπορεί να συμβαίνει κι εδώ στη Βουλή με τις κυρίες που κρατούν τα Πρακτικά, που δούλευαν μέχρι τη 1:40 χθες το βράδυ και αναγκάζονται και σήμερα πάλι να είναι στη δουλειά τους, διότι κάποιοι άλλοι θέλουν να δουλεύουν τέσσερις ώρες. Όμως ισχύει πρωτίστως για εκείνα τα έμπειρα στελέχη, πολλά από τα οποία μήχανα στη Δημόσια Διοίκηση πριν από το 1981 με άλλα κριτήρια, τα οποία τα συναντούμε σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες και τα οποία ελλείψει διαδικασιών γνωρίζουν πολύ καλά πώς δουλεύει το δημόσιο και κρατάνε αυτό το δύσμοιρο κράτος σε μια υποτυπωδή λειτουργία. Και αυτούς τους δημοσίους υπαλλήλους με μία νομοθετική σας πρωτοβουλία τους στέλνετε όλους σε πρόωγη σύνταξη! Καταλαβαίνετε ότι αυτό το οποίο κάνετε είναι μία «λοβοτομή» στη θεσμική μνήμη της Δημόσιας Διοίκησης;

Πείτε μου ποιο εγχειρίδιο διοίκησης και οργάνωσης θα σας προέκρινε με μία μόνο παρέμβαση να απομακρύνετε όλα τα έμπειρα στελέχη. Πραγματικά, αδυνατώ να καταλάβω το σκεπτικό σας. Ποιος θα αντικαταστήσει αυτούς τους ανθρώπους; Ποιος

θα κάνει τη δουλειά τους όταν αυτοί οι άνθρωποι κάνουν δουλειά που δεν μπορεί να την κάνει κανείς άλλος στη Δημόσια Διοίκηση; Σας απασχόλησε καθόλου αυτό;

Σήμερα –και το ανέφερε κι ο κ. Κεδίκογλου- η Ελλάδα πλησιάζει ανησυχητικά σε μία κατάσταση που οι Αγγλοσάξονες θα την αποκαλούσαν failed state, ένα κράτος δηλαδή το οποίο αδυνατεί να ανταποκριθεί στις βασικές του υποχρεώσεις απέναντι στον πολίτη. Το βλέπουμε κάθε μέρα. Το βλέπουμε με τα σκουπίδια, με αυτό το πρωτοφανές αλαλούμ το οποίο έχει συμβεί, όπου η Κυβέρνησή σας αδυνατεί να δώσει μία πρακτική λύση. Κι έρχεται ο Πρωθυπουργός να μας πει ότι θα πάει να διαπραγματευθεί ισχυρώς, όταν η εικόνα της χώρας, η οποία αναμεταδίδεται σήμερα απ' όλα τα διεθνή μέσα, είναι η εικόνα μιας χώρας η οποία δεν μπορεί καν να μαζέψει τα σκουπίδια.

Με αυτές τις λογικές έρχεστε και επιτείνετε το πρόβλημα μιας δυσλειτουργικής Δημόσιας Διοίκησης, απομακρύνοντας όλους τους έμπειρους ανθρώπους οι οποίοι εξακολουθούν και την κρατάνε υποτυπωδώς ζωντανή. Και σας ρωτώ: Γιατί; Για να εξοικονομήσετε πόσα χρήματα; Τριακόσια εκατομμύρια λέτε ότι θα εξοικονομήσετε με αυτή την πρωτοβουλία. Γιατί δεν τα κόβετε αυτά τα 300 εκατομμύρια από την επιχορήγηση του ασφαλιστικού ταμείου της ΔΕΗ; Εξακολουθείτε να δίνετε 800 εκατομμύρια κάθε χρόνο για να πληρώνονται παχυλές συντάξεις. Γιατί δεν επιλέγετε αυτή τη λύση; Ο λόγος είναι προφανής. Διότι δεν τολμάτε για άλλη μία φορά να συγκροστείτε με τον κ. Φωτόπουλο και τους εκατοντάδες μικρούς κ. Φωτόπουλους, που οι πρακτικές σας δυστυχώς, κύριε Υπουργέ, έχουν ενθαρρύνει, πρακτικές οι οποίες σήμερα έχουν οδηγήσει στη διεύρυνση ενός καθεστώτος ανομίας, σε καταλήψεις, σε ακραίες συνδικαλιστικές πρακτικές, οι οποίες υπονομεύουν την κρατική λειτουργία έτσι όπως τη γνωρίζουμε και τελικά υπονομεύουν την ίδια τη Δημοκρατία.

Και αντί σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα να γίνεται μια προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα τουλάχιστον αστικό μέτωπο, ένα μέτωπο των αστικών κομμάτων ενάντια σε τέτοιες ακραίες συντεχνιακές πρακτικές, το μόνο το οποίο ξέρει να κάνει ο Πρωθυπουργός είναι να ρίχνει νερό στον μύλο της ακραίας πόλωσης. Αυτό έγινε χθες. Είχε προγραμματιστεί μία συνάντηση με τον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, με σκοπό άραγε τι; Να επιτευχθεί οποιαδήποτε συναίνεση όταν δύο ώρες πριν ο Πρωθυπουργός χρησιμοποίησε αυτούς τους ακραίους χαρακτηρισμούς, προκειμένου να υπονομεύσει την παρουσία της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης;

Η πραγματικότητα, κύριε Υπουργέ, είναι ότι δεν πείθετε τελικά ότι θέλετε να αποδομήσετε το κομματικό κράτος. Εάν θέλατε να το είχατε κάνει πραγματικά, εάν είχατε απομακρύνει από τα κομματικά σας όργανα τους ακραίους συνδικαλιστές, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για τις πρακτικές αυτές. Εμείς κάναμε ένα πρώτο βήμα θέτοντας εκτός κομματικών οργάνων τον κ. Λυμπερόπουλο. Εσείς δεν το έχετε κάνει. Όμως αν πραγματικά θέλατε να δώσετε ένα στίγμα ότι θέλετε να απεμπλακείτε από το κομματικό κράτος όπως κι εσείς το δομήσατε, θα ερχόσασταν στη Νέα Δημοκρατία και θα προτείνατε κάτι απλό, κύριε Υπουργέ. Θα λέγατε: Εάν πρόκειται να θέσουμε κάποιους υπαλλήλους σε εφεδρεία, γιατί δεν κάνουμε το απλό, να πάμε δηλαδή να δούμε από το 1994 και μετά –και στέκομαι στο '94 διότι τότε θεσπίστηκε το ΑΣΕΠ- ποιοι μπήκαν εκτός ΑΣΕΠ; Πάμε να τους βρούμε αυτούς, και τα δύο κόμματα εξουσίας, κι εσείς και εμείς, και να ξεκινήσουμε με αυτούς, να βάλουμε αυτούς πρώτους σε εφεδρεία. Διότι στο κάτω κάτω της γραφής αυτοί δεν πέρασαν από τις ίδιες διαδικασίες αξιολογικής αξιολόγησης που πέρασε η πλειοψηφία των δημοσίων υπαλλήλων. Γιατί δεν κάνετε μια τέτοια πρόταση, κύριε Υπουργέ, κι αντί γι' αυτό βγάζετε στην εφεδρεία όλα τα έμπειρα στελέχη, με αποτέλεσμα –και να θυμηθείτε αυτό το οποίο σας λέω- να καταρρεύσει τελειώς η Δημόσια Διοίκηση;

Δεν ξέρω αν δεν θέλετε ή αν δεν μπορείτε. Πάντως το βέβαιο, κύριε Υπουργέ, είναι ότι η παραμονή σας στην εξουσία με τέτοιου είδους νομοθετικές πρωτοβουλίες είναι εξαιρετικά επιζήμια για τον τόπο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ.

Μητσotάκη.

Το λόγο έχει η Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας στην Α' Θεσσαλονίκης κ. Σοφία Καλαντίδου.

ΣΟΦΙΑ ΚΑΛΑΝΤΙΔΟΥ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, είναι αμέτρητα τα χτυπήματα που μετράει ο λαός μας, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, οι αγρότες χρόνια τώρα με την εφαρμοζόμενη πολιτική από το ΠΑΣΟΚ και από τη Νέα Δημοκρατία στο πλαίσιο των αποφάσεών σας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο λαός, οι εργαζόμενοι θυμούνται πολύ καλά ότι με δικές σας νομοθετικές παρεμβάσεις, του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας, είχαμε την εφαρμογή για την επέκταση της μερικής απασχόλησης, την αύξηση του ορίου των απολύσεων, τη μείωση κατά 50% των αποζημιώσεων σε περίπτωση απόλυσης, τη μείωση της αμοιβής της υπερωριακής εργασίας, τη μείωση του κατώτερου μεροκάματος. Λέω τα πιο πρόσφατα χτυπήματα, για να μην πάω στα παλιότερα.

Οι εργαζόμενοι θυμούνται πολύ καλά –και ως μην ήταν με το ΚΚΕ κι ως μην είναι και τώρα με το ΚΚΕ ή ως έχουν και διαφωνίες και τώρα με το ΚΚΕ- τη στάση που κράτησε το ΚΚΕ σε όλα αυτά τα χτυπήματα που δεχόταν ο λαός μας, σε όλα αυτά τα χτυπήματα που δέχονται οι εργαζόμενοι με αποφάσεις και από την Ευρωπαϊκή Ένωση και με νομοθετικές ρυθμίσεις από τις κυβερνήσεις.

Σήμερα η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, χέρι χέρι με την τρόικα, με το πολυνομοσχέδιο αυτό δίνουν τη χαριστική βολή στα λαϊκά στρώματα στο όνομα του δημοσιονομικού εκτροχιασμού.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ψηφίζοντας το πολυνομοσχέδιο βάζετε ταφόπλακα στις κλαδικές συμβάσεις εργασίας και στα δικαιώματα που κατοχυρώνονται απ' αυτές κι έχετε γι' αυτό τεράστια ευθύνη, μία ευθύνη που δεν θα την ξεχάσει ο ελληνικός λαός και οι εργαζόμενοι. Πραγματικά, –είναι κάτι που είπε και προηγουμένως ομιλητής- ποιο είναι το καθήκον σας; Πώς υπερασπίζεστε τους εργαζόμενους, το λαό και τη χώρα; Στην ουσία ικανοποιείτε μια καιρία, διαχρονική απαίτηση των μονοπωλίων, των επιχειρηματικών ομίλων, για κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας.

Οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας υπονομεύονται έτσι κι αλλιώς από τους μεγαλοεργοδότες με την καταστρατήγησή τους, την παράνομη, αυθαίρετη κατάργησή τους χωρίς καμία τιμωρία από σας και από τους ελεγκτικούς μηχανισμούς σας. Οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας χτυπήθηκαν από την εφαρμοζόμενη πολιτική σας, όπως πρόσφατα με την κοινωφελή εργασία, με τις ρυθμίσεις για τους νέους κάτω των είκοσι πέντε χρόνων να αμείβονται με το 80%, με το κατώτερο μεροκάματο της μαθητείας να είναι στο 70% του κατώτερου ημερομισθίου. Οι συλλογικές συμβάσεις απαξιώθηκαν ακόμη κι από την πλειοψηφία, τη δική σας πλειοψηφία, των δικών σας παρατάξεων, των τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργάνων και από το πλαίσιο που είχαν αλλά κι από τον τρόπο διεκδίκησης. Με την ψήφο σας όμως σήμερα στο πολυνομοσχέδιο, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, καταργείτε τις κλαδικές συμβάσεις. Το κάνετε ευθέως με τις ΔΕΚΟ –λέτε ότι καταργούνται στις ΔΕΚΟ- το κάνετε με την υπερίσχυση της επιχειρησιακής σύμβασης έναντι της κλαδικής, μία επιχειρησιακή σύμβαση που τώρα επιτρέπεται να την προσυπογράψουν ενώσεις προσώπων, επιχειρησιακά σωματεία που ιδρύονται κάτω από εργοδοτικούς εκβιασμούς σε άγνωστο χρόνο, με ανύπαρκτες διαδικασίες, και διευκόλυνση επικύρωσης από την Κυβέρνησή σας μέσα σε δέκα μέρες.

Θα σας φέρω ένα παράδειγμα: «SPRIDER», η επιχείρηση αυτή έχει χίλιους πεντακόσιους εργαζόμενους στην Ελλάδα και έχει και άλλους τόσους στο εξωτερικό. Είναι μια μεγάλη επιχείρηση με καταστήματα σε όλη τη χώρα. Το πότε έκανε σωματείο επιχειρησιακό η επιχείρηση και πώς δεν το ξέρουν το σωματείο οι εργαζόμενοι στη Θεσσαλονίκη, το που έχει έξι υποκαταστήματα; Πώς αυτό το σωματείο υπέγραψε σύμβαση, δεν το έχει βρει ούτε η Επιθεώρηση Εργασίας, ούτε το Υπουργείο Εργασίας. Ο συγκεκριμένος εργοδότης μετά τη μείωση και ενώ στη σύμβαση που υπέγραψε έλεγε ότι δεν θα απολύσει, προχώρησε και σε απολύσεις.

Καταργείτε τη συλλογική σύμβαση και την καταργείτε με την ψήφο σας, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, όσοι ψηφίσετε το πολυ-

νομοσχέδιο, με τη μη επέκταση της κρατικής συλλογικής σύμβασης, όσο κρατάει το μεσοπρόθεσμο, αυτό, το άλλο, το μεθεπόμενο. Βέβαια, ο Υπουργός από τώρα την έχει καταργήσει στην ουσία, έχει δώσει τη γραμμή, αφού δεν υπέγραψε τη φετινή.

Άλλο ένα παράδειγμα: Η φετινή μη υπογραφή, μη επέκταση της συλλογικής σύμβασης στον κλάδο του εμπορίου, μία από τις σημαντικότερες κλαδικές συμβάσεις, όπως λέει και το Υπουργείο Εργασίας, ξέρετε ποιον ωφέλησε; Την «CARREFOUR», που έχει τετρακόσιες χιλιάδες εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο και είναι η δεύτερη πολυεθνική στο λιανικό εμπόριο με τη μεγαλύτερη κερδοφορία. Είναι δεύτερη πολυεθνική ως προς την κερδοφορία της. Με 65% μερικών απασχολούμενους στην Ελλάδα, με κερδοφορία ακόμη και σήμερα που το καλάθι της νοικοκυράς ολοένα και μικραίνει, η «CARREFOUR» έκανε χρήση της ρύθμισης της μη επέκτασης και δεν έδωσε στους εργαζόμενους της, που είναι πάνω από δώδεκα χιλιάδες στη χώρα μας, μια αύξηση τους ύψους 1,5%, που εγκρίθηκε, ψηφίστηκε και συναποφασίστηκε από πρόπερι με τους εργοδότες.

Άρα, τι καταφέρνετε; Ένα καίριο χτύπημα, συμβάλλοντας στον ανταγωνισμό της αγοράς στους μικρούς, που πραγματικά πώς να αντιμετωπίσουν τώρα τον ανταγωνισμό της «CARREFOUR»;

Με την ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου καταργείτε τη ρήτρα της ευνοϊκότερης ρύθμισης. Είναι στο ίδιο μοτίβο και πραγματικά δεν σκέφτεστε και δεν βλέπετε, αλλά ποιος να το δει, όταν οι συνεδριάσεις της Βουλής εδώ, αντικαθίστανται με τις κοινοτικές συνεδριάσεις. Οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ πείστηκαν μάλλον για το νομοσχέδιο και συγχωρήστε με για την έκφραση, μου θυμίζει συνεδρίαση συνδικαλιστικού οργάνου, συνδικαλιστικό συνέδριο, που φεύγουν όλοι και έρχονται μόνο για να ψηφίσουν. Αυτό μου θυμίζει. Δεν μπορεί να μην υπάρχει ούτε μία αντιπροσωπεία και χθες και σήμερα στην Αίθουσα εκτός από τους κύριους Υπουργούς. Πείθονται οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ μόνο από τους Υπουργούς και από τον Πρωθυπουργό, όχι όμως, από τον διάλογο μέσα στη Βουλή.

Παρ' όλα αυτά δεν βλέπετε ότι μέσα σε αυτόν τον ορμηγό που ξεγυμνώνει πραγματικά τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα κάθε συλλογική προστασία πραγματικά την ξεγυμνώνετε, δεν αφήνετε τίποτα όρθιο. Πιστεύετε ότι σε όλον αυτόν το χαμό χωράει η βολική σας άποψη ότι η Κυβέρνηση απλώς υποχωρεί σε πιέσεις της τρόικας;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξης χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Θα τελειώσω σε ένα λεπτάκι, κύριε Πρόεδρε, και σας ευχαριστώ για την ανοχή.

Με τέτοια επιχειρήματα μία λέτε ότι μας πιέζει η τρόικα, μία φαίνεται από το πρόγραμμά σας και την ιστορία σας ότι τα είχατε υποστηρίξει από το παρελθόν. Σε αποστροφή του λόγου σας έρχεται αμέσως μετά ότι αυτά έπρεπε να τα κάνουμε νωρίτερα και μετά στο τέλος λέτε ότι μας πιέζει η τρόικα και πρέπει να πάρομε το χρέος.

Κανένα χρέος δεν έχει ο ελληνικός λαός, τη ζούγκλα που επικρατεί σήμερα στον ιδιωτικό τομέα δεν μπορείτε να τη μεταφέρετε και στο δημόσιο και αυτό είναι το δεύτερο επικίνδυνο που κάνετε για να γίνει ακόμη πιο βάρβαρη η ζούγκλα και στον ιδιωτικό τομέα, με βάρβαρα μέτρα ενάντια στο λαό. Κανένα χρέος δεν έχει ο λαός. Δεν θα πληρώσει. Θα ξεχρεώσει το μοναδικό χρέος που έχει στα παιδιά του ανατρέποντας την εξουσία των μονοπωλίων. Αυτό θα δείξει σήμερα και αύριο ο απεργιακός σεισμός που μπορεί να μην σας ρίξει σήμερα, που μπορεί να μην καταφέρει καίριο χτύπημα σε αυτή την εξουσία των μονοπωλίων σήμερα, αλλά σίγουρα θα κάνει μια τεράστια ρωγμή που θα ωφελήσει την πατρίδα και το μέλλον του λαού μας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Σοφία Κаланτιδου.

Παρακαλείται ο κ. Γεώργιος Κοντογιάννης, Βουλευτής Ηλείας, να προσέλθει στο Βήμα.

Ορίστε, κύριε Κοντογιάννη, έχετε το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χθες το βράδυ σε μια διπλανή αίθουσα από αυτήν εδώ της Ολομέλειας, στο γραφείο του Πρωθυπουργού χήθηκε μια ακόμα ευκαιρία να μπορέσει η Ελλάδα με δυνατή φωνή

να διεκδικήσει την Κυριακή στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης ό,τι καλύτερο για να βγει το συντομότερο δυνατό από το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται σήμερα.

Δυστυχώς, όμως, για την Ελλάδα πολιτικοί νάνοι καλούνται να αντιμετωπίσουν γιγάντια προβλήματα. Δυστυχώς για την Ελλάδα η πολιτική μισαλλοδοξία υπερίσχυσε της εθνικής αναγκαιότητας. Δυστυχώς για την πατρίδα μας υπάρχουν πολιτικοί αρχηγοί που εξακολουθούν να θέλουν το προσωπικό τους συμφέρον πάνω από το εθνικό με μοναδικό στόχο τη φιλοδοξία τους να κυβερνήσουν. Που αλήθεια επί των ερειπίων που θα δημιουργήσει η ανικανότητα της παρούσας Κυβέρνησης.

Από τη μια έχουμε έναν Πρωθυπουργό ο οποίος έχει μπερδέψει το εθνικό με το κομματικό καθήκον και την ώρα που ζητάει εθνική συναίνεση, εξαπολύει μύδρους εναντίον της προηγούμενης κυβέρνησης και του προκατόχου του Πρωθυπουργού. Μπορεί να καταλάβει ότι σε κρίσιμες περιστάσεις, όπως η σημερινή η κομματική συσπείρωση, ενίοτε δεν συμβαδίζει με την εθνική συσπείρωση.

Είναι δυνατόν ο υπεύθυνος Πρωθυπουργός, προκειμένου να ικανοποιήσει το σκληρό ΠΑΣΟΚ, να δυναμιτίζει ο ίδιος κάθε προσπάθεια εθνικής συνενόησης, λες και για όλα τα δεινά αυτού του τόπου φταίει η προηγούμενη Κυβέρνηση, λες και το κόμμα του δεν έχει ευθύνη για όσα βιώνουμε σήμερα. Δεν καταλαβαίνει ο Πρωθυπουργός, ότι οι σημερινοί χειρισμοί του προσέφεραν άλλοι στον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να μην συμμετέχει ενεργά στην εθνική προσπάθεια. Είναι κρίμα αν δεν το καταλαβαίνει και είναι ντροπή και επικίνδυνο αν το κάνει συνειδητά.

Από την άλλη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουμε την ανευθυνότητα και το λαϊκισμό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Υποσχέσεις στους πάντες για τα πάντα, μια τακτική που είναι η άλλη πλευρά του νομίσματος «Λεφτά υπάρχουν» και η ανευθυνότητα αυτή καθίσταται επικίνδυνη τις κρίσιμες ώρες που ζούμε, με εθνικιστικές κορώνες περί νέου '21 και κραυγές αντίστασης προς τους Ευρωπαίους, δηλαδή, προς τους δανειστές μας.

Αλήθεια, ποιος είναι ο στόχος. Η επαναδιαπραγμάτευση λένε από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας. Μα, η επαναδιαπραγμάτευση είναι όπως το ταγκό, χρειάζεται δύο και από όσο γνωρίζουμε η Ευρώπη δεν συναινεί, για την ακρίβεια δεν συζητά καν με τη σημερινή ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας και είναι η πρώτη φορά που ακούγονται φωνές στην Ευρώπη για αποβολή του κόμματος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης από το αδελφό ιδεολογικά μέχρι χθες Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα. Αλλά φαίνεται ότι αυτό το ενδεχόμενο δεν απασχολεί τους σημερινούς ηγέτες της Νέας Δημοκρατίας. Το μόνο που τους νοιάζει είναι να πέσουν τιμημένα. Προφανώς δεν μπορεί κανείς να καταλάβει πως η Ελλάδα σήμερα δεν έχει ανάγκη από Παλαιολόγο για να πέσει τιμημένα, αλλά από Θεμιστοκλή για να την ενώσει.

Μπροστά σε αυτήν την κατάσταση η ηγεσία του Υπουργείου Οικονομικών φέρνει προς ψήφιση ένα νομοσχέδιο που βασική φιλοσοφία του είναι η ισοπέδωση. Το ενιαίο μισθολόγιο που προτείνετε με το παρόν νομοσχέδιο δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας τρόπος να γίνει αφαιμάξη από τη μια των μισθωτών του δημοσίου και από την άλλη τα μέτρα που το συνοδεύουν οδηγούν στην τιμωρία των ελικρινών και συνεπών φορολογουμένων.

Φυσικά και πρέπει να γίνει εξορθολογισμός στις μισθολογικές δαπάνες του δημοσίου. Άλλωστε αυτό είναι το ζητούμενο ετών, υπό την έννοια ότι πρέπει να εξαλειφθούν οι ανισότητες και οι αδικίες που συντελούνταν στο παρελθόν. Αλλά με τις προτάσεις του παρόντος νομοσχεδίου φτάνουμε στο άλλο άκρο, στις οριζόντιες μειώσεις που οδηγούν στις κατάφορες αδικίες, όπως αυτή που συμβαίνει με τους φύλακες των σωφρονιστικών ιδρυμάτων. Τι είναι τελικά αυτοί οι άνθρωποι; Διοικητικοί υπάλληλοι; Και πώς φέρουν όπλο; Μήπως πρέπει να ενταχθούν σε άλλη κατηγορία; Ή όπως αυτή που αφορά τους αποφοίτους της Σχολής Δημόσιας Διοίκησης.

Άλλη μια φορά η Κυβέρνηση ακολουθεί λάθος δρόμο και την εύκολη συνταγή. Το τεράστιο και βραδυκίνητο δημόσιο που σε μεγάλο βαθμό αποτελεί δημιουργηματο ίδιου του ΠΑΣΟΚ, δεν πρόκειται να λειτουργήσει αποτελεσματικά όταν στελεχώνεται από κακοπληρωμένους εργαζόμενους.

Είναι σαφές ότι το πρόβλημα του δημοσίου δεν είναι μόνο μισθολογικό. Τα βασικά ζητούμενα για το δημόσιο είναι η ορθολογική οργάνωσή του, η βελτίωση της ποιότητας των υπηρεσιών μέσω και της αξιοποίησης των εξειδικευμένων και εκπαιδευμένων στελεχών, ο συντονισμός και η καλύτερη διαχείριση των δημοσίων πόρων.

Κύριοι συνάδελφοι, όλοι μιλούμε για λιγότερο κράτος. Η μείωση του κράτους, όμως, πρέπει να γίνει με εστίαση στις μεγάλες πηγές κακοδιαχείρισης και όχι οριζόντια και αδιακρίτως, όπως γίνεται με το παρόν νομοσχέδιο. Γιατί δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για ανάγκη προσέλκυσης επενδύσεων και η γραφειοκρατία να είναι ο νούμερο ένα αποτρεπτικός παράγοντας. Μόνο για την έγκριση μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων χρειάζεται μια επιχείρηση το λιγότερο ενάμισι χρόνο.

Επίσης, δεν είναι δυνατόν σε μια εποχή που η ανεργία καλπάζει, με το φερετζέ της ανεργίας, να στέλνουμε στην ανεργία από την πίσω πόρτα χιλιάδες δημοσίου υπαλλήλους. Λύση δεν είναι οι απολύσεις, λύση είναι η αποκρατικοποιήσεις φορέων που η δραστηριότητα τους μπορεί να ασκηθεί από ιδιώτες. Και ξέρουμε όλοι πολύ καλά πώς λειτουργήσαν οι συγκοινωνίες όταν επί κυβερνήσεως Μητσοτάκη είχαν ιδιωτικοποιηθεί και πώς λειτουργούν σήμερα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, λύσεις υπάρχουν. Υπάρχει η δυνατότητα να περιοριστούν οι αδικίες στο ελάχιστο. Αλλά, για να συμβεί αυτό, πρέπει όλοι να συναινέσουμε, πρέπει όλοι να τολμήσουμε, πρέπει όλοι να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας. Και αυτό θα το πετύχουμε μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε ότι τα αξιώματα που υπηρετούμε, τα υπηρετούμε προς όφελος του λαού που μας εμπιστεύθηκε και όχι προς όφελος του εαυτού μας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Έστω την ύστατη αυτή ώρα ας θέσουμε το εθνικό πάνω από το κομματικό συμφέρον. Τα μηνύματα που θα στείλουμε στο εξωτερικό, θα είναι ηχηρά, ενώ και στο εσωτερικό θα συμβάλουμε στη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής, μια κοινωνική συνοχή, η οποία στην κυριολεξία κρέμεται από μια κλωστή, που αν σπάσει, οι συνέπειες για τη χώρα θα είναι τραγικές.

Κυρίες Πρόεδρε, η Δημοκρατική Συμμαχία δεν θα ψηφίσει το παρόν νομοσχέδιο, όχι μόνο γιατί είναι αντίθετο με την ιδεολογία μας, αλλά γιατί είναι άδικο και θα αποδειχθεί και αναποτελεσματικό.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Γεώργιο Κοντογιάννη.

Παρακαλείται ο κ. Κωνσταντίνος Καρτάλης, συνάδελφος του ΠΑΣΟΚ από το Νομό Μαγνησίας, να λάβει το λόγο.

Ορίστε, κύριε Καρτάλη, έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση που κάνουμε σ' αυτό το πολύ δύσκολο νομοσχέδιο γίνεται μέσα σε μια Ευρώπη που είναι σε απόλυτη αδυναμία, όπως αποδεικνύεται από τη σημερινή διάσταση απόψεων μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας, γίνεται στην Ελλάδα σε ένα μετέωρο βηματισμό, με την κοινωνία σε απόλυτη κρίση και παράλληλα έχοντας το πολιτικό σύστημα σε μια καταφανή έλλειψη ψυχραιμίας. Κινείται επίσης στο ίδιο πλαίσιο κατά το οποίο ορισμένοι επιδιώκουν τη διάσπαση της κοινωνίας στρέφοντας το δημόσιο εναντίον του ιδιωτικού τομέα ή τον ιδιωτικό τομέα εναντίον του πολυπληθούς και πολυτελούς δημόσιου τομέα.

Με τέτοιες λογικές, με λογικές που η μια επαγγελματική τάξη, η μια κοινωνική ομάδα στρέφεται εναντίον της άλλης, δεν είναι δυνατόν να πάει μπροστά η χώρα. Και όσοι επιδιώκουν και επενδύουν στην πώλωση, στη διάσπαση, αναλαμβάνουν και τις πολιτικές ευθύνες για την επόμενη ημέρα, αναλαμβάνουν τις πολιτικές ευθύνες για την αποσάρθρωση του κοινωνικού συνόλου και την έλλειψη της κοινωνικής συνοχής, που είναι απολύτως αναγκαία για την επόμενη ημέρα αλλά και για τη σημερινή κατάσταση. Είναι αδιανόητο να υπάρχουν μεταρρυθμίσεις, στις οποίες αντιδρούν δήθεν μεταρρυθμιστές και δήθεν μεταρρυθμιστές οι οποίοι επιδιώκουν τις μεταρρυθμίσεις. Δεν υπάρχουν με-

ταρρυθμιστές και αναχρονιστές, υπάρχει η ανάγκη να διασωθεί η ελληνική οικονομία και πάνω από όλα η κοινωνία της χώρας.

Άκουσα προηγουμένως τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας, που μίλησαν για την ανάγκη εκλογικής αναμέτρησης. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι εκλογές, αν γίνονταν σήμερα, θα μας οδηγούσαν εκτός ευρωπαϊκών λύσεων. Θα οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια την Ελλάδα σε πτώχευση και σε μαρτυρισμό. Και νομίζω ότι αυτό που πρέπει να κάνουμε όλοι με κάθε τρόπο, είναι να στηρίξουμε την προσπάθεια που γίνεται για την έκτη δόση, για την υλοποίηση της συμφωνίας της 21ης Ιουλίου και βεβαίως για τη βελτίωση αυτής της συμφωνίας στο βαθμό που συνταιριάζει με τα εθνικά συμφέροντα, δηλαδή σε μια διευθέτηση του χρέους, που συμπεριλαμβάνει το σύνολο των ομολόγων, στήριξη των ασφαλιστικών ταμείων και των τραπεζών και βεβαίως μια δανειακή στήριξη από την τρόικα για το κρίσιμο διάστημα που θα βρεθούμε σχεδόν μόνοι για να αντιμετωπίσουμε το έλλειμμα της χώρας, μέχρι δηλαδή το έλλειμμα της χώρας να αποκτήσει μηδενικό πρόσημο, να έχουμε έναν ισολογισμένο προϋπολογισμό.

Άκουσα επίσης, τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας, που μιλούν για τα φορολογικά μέτρα που θα εκτονώσουν το πρόβλημα.

Μα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πώς θα εισπραχθούν χρήματα για το κράτος; Πώς θα εισπραχθούν, όταν όλες οι φορολογικές ρυθμίσεις που προτείνετε, απαλλάσσουν πάρα πολλές κατηγορίες πολιτών από την υποχρέωση να καταβάλλουν φόρους; Πώς θα προκύψει ένας ισολογισμένος προϋπολογισμός, ισοσκελισμένος, έτσι ώστε να μην έχουμε έλλειμμα και να έχουμε κατά συνέπεια πρωτογενές πλεόνασμα;

Αυτό, όμως, που είναι προβληματικό στο νομοσχέδιο και, κυρίες Υπουργέ, είναι μια κλασική τακτική που ακολουθούν όλες οι κυβερνήσεις και ειδικώς αυτή η Κυβέρνηση, είναι ότι κινείται γραμμικά, δεν αντιμετωπίζει παράλληλα τα θέματα, τα οποία ανοίγουν, αν και ο πολιτικός χρόνος είναι εξαιρετικά πυκνός και έχει πολλές απαιτήσεις.

Ανεξάρτητα, λοιπόν, από την τελική διατύπωση των διατάξεων του νομοσχεδίου για την εργασιακή εφεδρεία, για τη φορολογία, για το ενιαίο μισθολόγιο, είναι αναγκαίο να διαμορφωθεί ένα πλέγμα μέτρων, τα οποία πρέπει να συμφωνηθούν και να ανακοινωθούν στους πολίτες, για να ανακουφίσουν τις οικογένειες, που εκ των πραγμάτων θα βρεθούν σε πολύ δύσκολη θέση.

Είναι προφανές ότι το πλέγμα αυτό των μέτρων δεν προλαβαίνει να ψηφιστεί από τη Βουλή σε αυτήν εδώ την συνεδρίαση, είναι, όμως, επίσης προφανές ότι πρέπει να ανακοινωθεί και να υπάρξει μια πολιτική δέσμευση της Κυβέρνησης ότι θα τα δρομολογήσει. Τέτοια μέτρα μπορεί να είναι η νομοθετική προστασία των υποθηκευμένων κατοικιών, γενικά της υποθηκευμένης ακίνητης περιουσίας. Γιατί είναι προφανές ότι πολλοί συμπολίτες μας θα έχουν αδυναμία να καταβάλουν τα δάνεια, κατά συνέπεια η υποθηκευμένη κατοικία του θα βρεθεί σε κίνδυνο.

Άλλο μέτρο είναι η αναστολή των πλειστηριασμών για δύο έτη ή και παραπάνω. Άλλο μέτρο είναι η αναδιאμόρφωση των δανείων των πολιτών προς τις τράπεζες και όχι μόνο των δανείων της τράπεζας του Ταμείου Παρακαταθηκών, με όρους που θα ανταποκρίνονται στις νέες εισοδηματικές συνθήκες που θα αποκτήσουν. Ένα προφανές μέτρο μπορεί να είναι και η αναστολή της αποπληρωμής των δανείων για ένα εύλογο χρονικό διάστημα γι' αυτούς που τίθενται στην εργασιακή εφεδρεία.

Βεβαίως, υπάρχουν και άλλα ανώδυνα μέτρα οικονομικά, όπως η επέκταση του μέτρου της συνυπέρβασης, ιδιαίτερα για οικογένειες μέλος των οποίων τίθεται σε εργασιακή εφεδρεία. Η επέκταση του μέτρου των μεταγραφών των φοιτητών, προφανώς σε συνεργασία με τις πανεπιστημιακές αρχές, ώστε να καθοριστούν οι δαπάνες των οικογενειών που χάνουν σημαντικό ποσό χρημάτων, εισοδημάτων δηλαδή, ή που μέλος τους τίθεται στην εργασιακή εφεδρεία, γιατί είναι προφανές ότι τότε δεν θα μπορέσει κάποιος να αντέξει τη συντήρηση δύο ή τριών νοικοκυριών, αν τα παιδιά του φοιτούν σε διαφορετικές πόλεις. Αυτά είναι μέτρα τα οποία πρέπει να δρομολογηθούν άμεσα. Γιατί είμαστε βέβαιοι, όλοι το γνωρίζουμε, ότι θα υπάρξουν συγκεκριμένα νοικοκυριά που θα αντιμετωπίσουν απολύσεις και μεγάλες πιέσεις.

Όσον αφορά στο θέμα της εργασιακής εφεδρείας είναι προφανές ότι είναι ένα μέτρο δύσκολο, ένα μέτρο που θα είχε αποφευχθεί αν κάποιος είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους και είχαν αναδιαρθρώσει διοικητικά το κράτος τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα τα δύο τελευταία χρόνια.

Θα ήθελα να εντοπίσω την αδικία που υπάρχει στο μέτρο σε ό,τι αφορά, συγχωνευθέντες Οργανισμούς ή οργανισμούς οι οποίοι αναδιαρθρώθηκαν, όπως ο ΟΣΕ. Αυτούς τους ίδιους υπαλλήλους, τους βάζουμε σε καθεστώς εργασιακής εφεδρείας, δηλαδή μέσα σε δύο χρόνια οι οικογένειες τους ταλαιπωρούνται δύο φορές. Νομίζω ότι είναι απολύτως, εσφαλμένο. Θα πρέπει να τους εξαιρέσουμε, γιατί είναι δίκαιο αυτές οι οικογένειες, που πέρασαν το πρώτο στάδιο της αναδιάρθρωσης, κατά συνέπεια της αλλαγής του οικογενειακού και εισοδηματικού τους καθεστώτος, να βρεθούν εκτός της εργασιακής εφεδρείας.

Είναι επιτέλους ώρα στην επόμενη νομοθετική πρωτοβουλία να δουλέψουμε οριζόντια για τις κατηγορίες των πολύτεκνων, των τρίτεκνων και των ατόμων με αναπηρίες. Δεν μπορεί κάθε νομοσχέδιο να φέρει διαφορετική ρύθμιση και να μην υπάρχει μια ενιαία γραμμή που να διασχίζει κάθε τομέα του ελληνικού δημόσιου, κάθε Υπουργείου, κάθε δημόσιου φορέα.

Δεν μπορώ παρά να εκφράσω την απέραντη δυσφορία μου για τον τρόπο που αντιμετωπίζονται οι εκπαιδευτικοί. Πρωτοδιόριστος εκπαιδευτικός με εξακόσια ευρώ το μήνα είναι προφανές ότι οδηγεί στην εξαύλωση μιας δαπάνης που αφορά στο μέλλον. Η δημόσια παιδεία πηγαίνει στο περιθώριο. Νομίζω ότι πρέπει άμεσα να υπάρχει μια διόρθωση προς αυτήν την κατεύθυνση, ώστε να αντιμετωπίσουμε πραγματικά τις ανάγκες της κοινωνίας με ένα εκπαιδευτικό δυναμικό, που πρέπει να έχει την αντίστοιχη στήριξη.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Βεβαίως, αυτό αφορά και άλλες κρίσιμες ομάδες του πληθυσμού, άλλες επαγγελματικές ομάδες, οι οποίες είναι συμβολικές. Αφορά, για παράδειγμα τους αρχαιολόγους. Και με λυπεί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι το αρμόδιο Υπουργείο, δεν επεδίωξε να διασώσει τους αρχαιολόγους από την εξαφάνιση – αν θέλετε του κλάδου τους, που δρομολογείται με την κατάργηση των οργανικών θέσεων, με την εργασιακή εφεδρεία στην οποία τίθενται, με την αδυναμία να έχουν ένα επαρκές εισόδημα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι προφανές ότι θα πρέπει να είμαστε πάρα πολύ σημαντικοί σε όλα τα βήματα, γιατί η χώρα θα χρειαστεί, τουλάχιστον, μια δεκαετία για να ανακάμψει και να έρθει στο επίπεδο που το δημόσιο χρέος της θα είναι το 60% με 70% του ΑΕΠ. Και τότε μόνο θα είναι σε μια ανταγωνιστική θέση και αυτό χρειάζεται την αλήθεια προς τους πολίτες, ώστε μέσα από την αλήθεια να καλλιεργηθεί και η ελπίδα. Και μέσα από αυτήν την αλήθεια πρέπει να διασώσουμε και τις θέσεις εργασίας. Και θα ήθελα να αναφερθώ στο άρθρο 37, το οποίο έχει απασχολήσει ιδιαίτερα την επικαιρότητα.

Θεωρώ την αλλαγή που έκανε χθες ο Υπουργός Οικονομικών, ο κ. Βενιζέλος, θετική για την προσωρινή ισχύ του μέτρου όσο διαρκεί το μεσοπρόθεσμο. Θα προτιμούσα να υπήρχε καταληκτική, ρητή ημερομηνία, γιατί το μεσοπρόθεσμο μπορεί να επεκταθεί.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα προτιμούσα, επίσης, ο πρώτος και καθοριστικός λόγος να είναι με το σωματείο και αν δεν υπάρχει σωματείο, να είναι με την κλαδική του οργάνωση, γιατί έτσι διασφαλίζεται το δικαίωμα του εργαζόμενου να έχει σύμφωνη γνώμη με τον εργοδότη.

Θεωρώ ότι αυτό νομιμοποιεί κάθε προσπάθεια, ώστε να διασώσουμε και επιχειρήσεις που κινδυνεύουν, αλλά και θέσεις εργασίας.

Επιτρέψτε μου, κύριε Πρόεδρε -και κλείνω μ' αυτό- να πω ότι το βασικό πρόβλημα που υπάρχει με την επιβάρυνση σε μεγάλες ή μικρές επιχειρήσεις και βιομηχανίες δεν είναι το μισθολογικό κόστος, είναι το μη μισθολογικό κόστος. Εκεί πρέπει να επενδύσει η πολιτεία, ώστε να μειωθεί η τιμή παραδείγματος χάριν του βιομηχανικού ρεύματος, να περιοριστεί η αύξηση του τέλους ΑΠΕ στο βιομηχανικό ρεύμα, να μειωθεί η ειδική εισφορά στο

φυσικό αέριο, ώστε πραγματικά να δώσουμε μία ανακούφιση και να μη χρειαστεί κανένας να στραφεί σε επιχειρησιακή σύμβαση, να καλυφθεί από τη συλλογική σύμβαση εργασίας που ισχύει σήμερα και κατοχυρώνει τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι προφανές ότι μπροστά μας έχουμε μία πολύ δύσκολη περίοδο. Αυτό είναι ένα πολύ δύσκολο νομοσχέδιο. Έχει διατάξεις που είναι εξαιρετικά θετικές, όπως το ενιαίο μισθολόγιο, χωρίς τις εξαιρέσεις τις οποίες εντόπισα. Έχει, επίσης, και την προσπάθεια να αναδιατάξει το ελληνικό δημόσιο μέσα από ένα νέο βαθμολόγιο.

Χρειάζονται αλλαγές και αυτές οι αλλαγές πρέπει να γίνουν κατά τη διάρκεια της συζήτησης στη Βουλή, ώστε να είμαστε βέβαιοι ότι αυτό που τελικά δρομολογείται στηρίζει το κοινωνικό σύνολο και πάνω απ' όλα την Ελλάδα σε μία δύσκολη καμπή στην ιστορία της.

Σας ευχαριστώ πολύ

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Κωνσταντίνο Καρτάλη.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Νικόλαος Νικολόπουλος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πράγματι υπήρχαν πολλά σημεία που θα μπορούσε κανένας, ενώ βρίσκεται σε αντίπαλη πολιτικό χώρο από τον μόλις κατελθόντα συνάδελφο της Συμπολιτεύσεως, να πει ότι συμφωνεί, όπως για τις ρυθμίσεις που πρότεινε για τα στεγαστικά ή για τις μεταγραφές και αρκετά άλλα σημεία που καλό θα ήταν η Κυβέρνηση πριν φθάσουμε στο τέλος να τα λάβει υπ' όψιν της.

Επίσης, όμως, θα ήθελα να τονίσω από την αρχή ότι η θέση της Νέας Δημοκρατίας είναι ξεκάθαρη περί της εργασιακής εφεδρείας και δεν αφήνει κανένα περιθώριο για να υιοθετηθούν προτάσεις σαν αυτές που εξέπεμψε λίγο πριν ένας συνάδελφος του ιδίου κόμματος με εμένα, όταν αναφέρθηκε σε απολύσεις ανθρωπίνων, εργαζομένων που προσελήφθησαν και μονιμοποιήθηκαν εκτός ΑΣΕΠ. Η δική μας η λογική είναι καμμία απόλυση μέσω της εργασιακής εφεδρείας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν η Κυβέρνηση κατάφερε στοιχειωδώς να υλοποιήσει αυτά για τα οποία δεσμεύθηκε, αν πετύχαινε να συγκρατήσει το έλλειμμα, εάν αξιοποιούσε τις πολλές θυσίες των Ελλήνων πολιτών τους τελευταίους μήνες, δεν θα έφερνε αυτήν την καταιγίδα μέτρων και ανατροπών. Το συζητούμενο πολυνομοσχέδιο συγκεντρώνει τις περισσότερες και μεγαλύτερες ανατροπές που έχουν έρθει στο φως σε όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο.

Τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο. Μισθολόγιο: Δραστικές περικοπές στους μισθούς των υπαλλήλων του δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Βαθμολόγιο: Ανευδοίαστη προσπάθεια κομματικού ελέγχου της Δημόσιας Διοίκησης από το ΠΑΣΟΚ υπό το κέλυφος της διοικητικής μεταρρύθμισης. Συντάξεις: Σημαντικές μειώσεις κύριων συντάξεων, επικουρικών συντάξεων, μερισμάτων, εφάπαξ, αποζημιώσεων. Εργασιακή εφεδρεία: Μαζικές απολύσεις μέσα από την εφεδρεία και το προσυνταξιοδοτικό καθεστώς. Χάνεται έτσι πρόωρα μία γενιά έμπειρων και πολύτιμων στελεχών της διοίκησης. Φορολογικές αλλαγές: Πρωτοφανής φορολογική αφαίμαξη μέσα από τη δραματική μείωση του αφορολόγητου. Φορολογούνται τα εισοδήματα της φτώχειας, τα χαμηλά εισοδήματα και η μεσαία τάξη. Έγιναν και αυτά στόχος οικονομικής εξόντωσης. Εργασιακές ρυθμίσεις: Αναστέλλεται για όσα χρόνια η επέκταση των κλαδικών συμβάσεων και ενισχύεται ο νέος θεσμός των επιχειρησιακών συμβάσεων. Καταργείται, δηλαδή, η κυριαρχία της ευνοϊκότερης σύμβασης σε συρροή.

Ο δημόσιος τομέας υφίσταται σαρωτικές αλλαγές στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης μεταρρύθμισης που επιχειρείται με συννοητικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Η ειρωνεία είναι ότι το δημόσιο κατεδαφίζεται από έναν Παπανδρέου. Η εκδίκαση της ιστορίας! Παπανδρέου το γιγάντωσε, Παπανδρέου το διαλύει.

Η Κυβέρνηση με το πιστόλι στον κρόταφο, όπως είναι η αγαπημένη της έκφραση, βάζει με τη σειρά της το όπλο στο σβέρκο των δημοσίων υπαλλήλων και τους οδηγεί στην έρσοδο, στον κοινωνικό αποκλεισμό, στον Καιάδα, αφού πρώτα τους έχει τεμαχί-

σει αργά και βασανιστικά το εισόδημα. Πρώτα τα δώρα, μετά το μισθό, στη συνέχεια τα επιδόματα και πάλι από την αρχή. Η δήθεν μεταρρύθμιση του μισθολογίου και του βαθμολογίου είναι η κατεδάφιση της Δημόσιας Διοίκησης. Το δήθεν ενιαίο μισθολόγιο έρχεται μόνο και μόνο, γιατί πρέπει να υπάρξουν περικοπές και για τούτο η βάση από την οποία ξεκινάει το βαθμολόγιο είναι εντελώς εσφαλμένη.

Άρα, η δομή της Δημόσιας Διοίκησης από πλευράς οργανικών θέσεων και η εξέλιξη των υπαλλήλων διαμορφώνεται πάνω σε όρους μίας στενής δημοσιονομικής προσαρμογής. Επίσης, επιχειρεί την κομματική χειραγώγηση του δημόσιου τομέα. Η οριζόντια και με μόνο κριτήριο το χρόνο υπηρεσίας και το όριο των είκοσι ενός ετών κατάταξης στον ανώτερο βαθμό φωτογραφίζει και θέτει σε προνομιακή, σε δεσπίζουσα θέση μόνο όσους διορίστηκαν την περίοδο '81-'90, δηλαδή, η επόμενη γενιά των τμηματάρχων, των διευθυντών θα ανήκουν σ' αυτήν την ειδική κομματικά προνομιακή για την Κυβέρνηση κατηγορία υπαλλήλων.

Δεν είναι, όμως, μόνο αυτό. Το νέο μισθολόγιο γυρίζει το εισόδημα όλων των εργαζομένων σε επίπεδα κινδύνου φτώχειας. Και πάλι δεν είναι μόνο αυτό. Με το άρθρο 37 προχωρά στην κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, αφού όπως είπα αδρανοποιούνται οι κλαδικές συμβάσεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επιμένω πάντως ότι και πάλι δεν είναι μόνο αυτό. Η στόχευση για μείωση των μισθών μέσα από την κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων δεν πρόκειται να προσφέρει τη ζητούμενη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας. Αυτό άλλωστε προκύπτει από όλες τις μελέτες και τις έρευνες που κατατέθηκαν και στη Διαρκή Επιτροπή των Οικονομικών. Αντίθετα, η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για μείωση των εισφορών κατά 25% θα μειώνει το μη μισθολογικό κόστος και θα τονώσει την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών επιχειρήσεων.

Και πάλι δεν είναι μόνο αυτό. Οι νέες φορολογικές κλίμακες και το κατέβασμα του αφορολογήτου στα 5.000 ευρώ σωστά χαρακτηριστική από όλους πράξη ανάληψη και αντιοικονομική. Η Κυβέρνηση φορολογεί τους φτωχούς, επειδή προφανώς δεν μπορεί να ελέγξει τη φοροδιαφυγή των υψηλών εισοδημάτων.

Εντούτοις και πάλι δεν είναι μόνο αυτό. Εκατοντάδες μετατάξεις ημετέρων υλοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα με στόχο να εξασφαλιστούν σε ασφαλείς προορισμούς τα δικά σας παιδιά, τα δικά μας παιδιά και στη συνέχεια η εργασιακή εφεδρεία να πετσοκόψει τους αντιπάλους που θα έχουν απομείνει και στους προς συγχώνευση ή κατάργηση οργανισμούς.

Και πάλι, όμως, δεν είναι μόνο αυτό. Η εργασιακή εφεδρεία πετά έξω από το δημόσιο μία ολόκληρη γενιά έμπειρων και καταξιωμένων υπαλλήλων με μόνο κριτήριο την ηλικία και τα χρόνια υπηρεσίας. Έτσι μετά το κύμα φυγής που δημιουργήσε ο ασφαλιστικός φόβος, που καλλιέργησε η Κυβέρνηση την τελευταία διετία, και οι τελευταίοι εναπομείναντες θερίζονται από την εργασιακή εφεδρεία-απόλυση που η Κυβέρνηση υλοποιεί με τρόπο οριζόντιο και άδικο.

Εντέλει δεν είναι μόνο αυτό και επιμένω. Οι χιλιάδες άνεργοι στη χώρα μας εκτός από την εργασία έχουν ανάγκη και τη δικαιοσύνη και την ισονομία και την αξιοπρέπεια. Σας προειδοποιήσαμε, μην τολμήσετε να τους τα στερήσετε. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το ζήτημα της εργασίας έστω και πεντάμηνης που προσφέρει το πρόγραμμα κοινωφελούς εργασίας στους άνεργους είναι εξαιρετικά ευαίσθητο και δεν χωρά κομματισμούς, ρουσφετολογία, εκμετάλλευση.

Κάτω από τη γενικευμένη πολιτική και κοινωνική κατακραυγή και την πίεση της Νέας Δημοκρατίας η Κυβέρνηση αναδιπλώθηκε. Μένει να δούμε το ρόλο των ΜΚΟ. Γι' αυτό η θέση μας είναι η εφαρμογή των διατάξεων να είναι υποχρεωτική και όχι προαιρετική.

Συμπερασματικά η Κυβέρνηση έχει στοχοποιήσει όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Τους έχει στέρσει όχι μόνο το εισόδημά τους, αλλά κυρίως την αξιοπρέπεια τους.

Για μας αντίθετα οι εργαζόμενοι είναι μέρος της λύσης του προβλήματος. Πρέπει να τους ξαναδώσουμε την αξιοπρέπεια τους, τα δικαιώματά τους και να τους καλέσουμε στο πλαίσιο

μίας νέας έντιμης κοινωνικής συμφωνίας, να συμβάλλουν στον αγώνα που πρέπει να δώσει η χώρα για να βγει από την κρίση.

Το πολυνομοσχέδιο είναι ένα αντικοινωνικό προχειρολόγιο, που καταβαραθρώνει την ανάπτυξη και θεσμοθετεί την οικονομική εξαθλίωση του λαού μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Νικολόπουλο.

Παρακαλείται η συνάδελφος, η κ. Άννα Νταλάρα, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ της Β' Αθηνών, να προσέλθει στο Βήμα.

ANNA NTAΛAPA: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

«Πάνω από τους ανθρώπους και πάνω από τους θεούς είναι η ανάγκη». Δεν το λέω εγώ αυτό. Το έχει πει ο Αισχύλος.

Οι στιγμές είναι πάρα πολύ δύσκολες και καλούμεθα υπό καθυστάς πίεσης να αποφασίσουμε για πράγματα που φέρνουν μεγάλες ανατροπές. Δεν θα πω πολυλογίες. Είμαστε κάτω από την ασφυκτική επιτήρηση των δανειστών, που ζητάνε περισσότερη προσπάθεια για να επέλθουν αλλαγές, που δεν έγιναν σε δεκαετίες.

Πρέπει όλοι, όμως, να λάβουμε υπ' όψιν ότι δεν μπορούμε να γινόμαστε πειραματόζωα αφεύκτως. Το γνωρίζουμε ότι θα ακολουθήσει η Πορτογαλία και η Ιταλία και ίσως αυτοί θα ακολουθήσουν πιο ήπια. Το γνωρίζουμε ότι γίνεται προσπάθεια να διασωθούν οι τράπεζες. Γνωρίζουμε το μοντέλο του φιλελευθερισμού που γίνεται προσπάθεια να εισαχθεί εδώ. Οι πολίτες, όμως, δεν μας εξέλεξαν για συμμετοχή σε τέτοιου είδους πολιτική. Είμαστε σε ένα οριακό σημείο που οι υποχωρήσεις δεν επιτρέπονται πια και δεν τις αντέχουμε.

Μέσα σ' αυτό το τοπίο καλείται η Κυβέρνηση και οι Υπουργοί –ήταν εδώ και ο κ. Φίλιππος Σαχινίδης και ο κ. Ρόβλιας, που ξέρω τις προσπάθειές τους- να ανατρέψουν σαθρές βεβαιότητες χρόνων, να ξεπληρώσουν σε λίγες μέρες την αδράνεια ετών, που συσσωρεύσει προβλήματα και παθογένειες και εξέθρεψε νοοτροπίες αρρωστημένες, που έχτισε ένα νεφέλωμα καταναλωτισμού με δανεικά, που οδήγησαν το δημόσιο στην αποθέωση της αναξιοκρατίας και των πελατειακών σχέσεων και δόμησε μια κρατικοδίαιτη επιχειρηματικότητα «ημετέρων».

Αυτός, όμως, ο χορός χορεύεται με δύο. Αρνείται κανείς ότι για πολλά χρόνια το κράτος και οι πολίτες επιλέξαμε να ζούμε πάνω από τις δυνατότητές μας με δανεικά, ότι κατασπαταλήσαμε τις ευρωπαϊκές ενισχύσεις και επιδοτήσεις που πήγαιναν για δομικές αλλαγές στην παραγωγή, σε ρεμούλες και μίζες, σε επενδύσεις, στην αισθητική και ψυχική ευτέλεια ενός αδιέξοδου life style, ότι βαφτίσαμε τον καταναλωτισμό ανάπτυξη, με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε παραγωγική αποσύνθεση; Στη σύγχρονη Ελλάδα άλλοι δούλευαν και άλλη έβγαζαν λεφτά.

Οδηγηθήκαμε στο να μας λένε αυτές τις δύσκολες στιγμές οι ίδιοι οι δανειστές μας, οι Γερμανοί, ότι κανέναν έλλογος επενδυτή δεν θα μπει επικεφαλής στην Ελλάδα όταν οι Έλληνες επενδυτές, ακολουθώντας την αντίθετη κατεύθυνση, εγκαταλείπουν τη χώρα. Είναι λόγια του Κάιτελ κατά τη διάρκεια ενημέρωσης των δημοσιογράφων για το συνέδριο του BDI στο Βερολίνο και όλα αυτά ενώπιον του Πρωθυπουργού.

Υπάρχει μια πραγματική απάντηση, όμως, σε όλους αυτούς, κύριε Υπουργέ. Η κακοδιαχείριση αν οδηγήσει σε μία «βόμβα», που σκάσει στα χέρια μας, σε μια ηρωική έξοδο τύπου Αρκάδι ή Κούγκι, θα σκάσει και στα δικά τους χέρια. Και αυτό είναι κάτι, το οποίο πρέπει να ξέρουν και πρέπει να γίνει διαπραγματευτικό όπλο στα χέρια μας, ενώ παράλληλα εμείς πρέπει άμεσα να περιγράψουμε τον εθνικό στόχο της παραγωγής.

Είναι γνωστό ότι είμαστε με την «πλάτη στον τοίχο». Το νομοσχέδιο είναι γεγονός ότι σε πολλούς τελείως διαφορετικούς τομείς φέρνει αλλαγές, κάποιες επιβεβλημένες, όχι μόνο από συγκυρία, αλλά και από την ανάγκη να πάμε παρακάτω, ειδικά στο δημόσιο, μέσα από τις αλλαγές στο βαθμολόγιο και στον τρόπο λειτουργίας του.

Υπάρχουν ρυθμίσεις, που ανέφερε χθες ο αρμόδιος Υπουργός και ο εισηγητής, που κάνουν τομές στον τρόπο αξιολόγησης. Οστόσο, θα έλεγα ότι εκεί που πρέπει να δώσουμε περισσότερη έμφαση είναι στο πώς θα αξιοποιήσουμε υφιστάμενες δομές,

όπως η Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης και να δούμε εκείνες τις δομές που πρέπει να καταργηθούν, καθώς δεν παράγουν και είναι αδρανείς.

Πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας το σύστημα βαθμολογικής κατάταξης και της βαθμολογικής αξιολόγησης. Πρέπει να καταγραφούν με σαφήνεια τα κριτήρια για το σχηματισμό κρίσης. Δεν μπορούμε να περιμένουμε άλλο. Το ίδιο συμβαίνει με τους αστυνομικούς, με τους υπαλλήλους της Βουλής, που, όπως είπε ο συναδέλφος, καθόντουσαν εδώ μέχρι τις 2.30 η ώρα. Θα τα καταθέσω αυτά στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό η Βουλευτής κυρία Άννα Νταλάρα καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Αντίθετα, με αίσθηση για το πώς μπορούμε να οδηγήσουμε τα πράγματα, να δούμε πώς με το βαθμολόγιο και το μισθολόγιο μπορούμε να στηρίξουμε υπηρεσίες, που θα αποτελέσουν «ατμομηχανή» για τη νέα εποχή.

Το Κτηματολόγιο είναι απαραίτητο για να φέρουμε επενδύσεις σε σταθερό πλαίσιο με τα δικαιώματα ιδιοκτησίας και τη χωροταξία χωρίς «παραθυράκια» αυθαιρέτων.

Η Εθνική Λυρική Σκηνή, το Εθνικό Θέατρο, το Κρατικό Θέατρο Βόρειας Ελλάδας είναι οι ελάχιστοι οργανισμοί που κατάφεραν να επιβιώσουν με θετικό απολογισμό μέσα στην κρίση, να αποφυγούν το μαρasmus, προβάλλοντας αξίες και υπηρετώντας τη δυσεύρετη αισθητική σε πείσμα άλλων οργανισμών, που λειτουργούν στη βάση πελατειακών σχέσεων. Γι' αυτό μαζί με συναδέλφους καταθέσαμε και σχετική τροπολογία για να μην αφανιστούν μισθολογικά οι εργαζόμενοι εκεί καλλιτέχνες, ούτε λόγω εφεδρείας το βιολί να παίζει τσέλο. Υπάρχουν καλλιτέχνες διακεκριμένοι, που θα μπου μισθολογικά σαν τις καθαρίστριες -δεν έχω τίποτα, βεβαίως, εναντίον αυτών- επειδή δεν μπορεί και δεν υπάρχει βαθμολογική βαθμίδα γι' αυτούς τους ανθρώπους.

Υπάρχει και ένα σοβαρό σημείο εδώ. Το ίδιο συμβαίνει και για τους ενεργούς δημοσιογράφους στα κρατικά ΜΜΕ και στην αρμόδια Γραμματεία. Και κάτι άλλο. Πώς θα γίνουν δημόσιοι υπάλληλοι; Υπάρχει ένα σημείο προστασίας, που έχουν θέσει πολλοί συνάδελφοι των υπό εφεδρεία δημοσίων υπαλλήλων, που έχουν δανειακές υποχρεώσεις. Δεν μπορούν αυτοί οι άνθρωποι να μην προστατευθούν.

Ποιος θα αρνιόταν έτσι, ακόμη και μ' αυτούς του όρους, μια γενναία περικοπή σε οργανισμούς, που υπηρετούν ένα ασαφές, εν πολλοίς παλιό σοβιετικό μοντέλο; Τα παραδείγματα βρίθουν σε Υπουργεία. Έχουμε ένα «χοντρό» κράτος ακόμη, ένα «παχύ» κράτος. Το ξέρουμε όλοι.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, ένα αυστηρότερο πλαφόν αμοιβών, διαχέυση πόρων στο εκπαιδευτικό σύστημα, καθώς και σε δομημένους γερά φορείς πολιτισμού. Χρειάζεται να λειτουργήσουμε με έναν πλέον ορθολογικό τρόπο. Είναι πολύ σημαντικό με άλλα λόγια να λειτουργήσουμε με άλλη λογική, ώστε να αναδειχθούν οι υγιείς δυνάμεις που υπάρχουν στον τόπο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

Παράλληλα, όμως, με τα όσα εισηγούμαστε σήμερα, ζητούμενο είναι να δούμε τι μπορεί να γίνει από κοινού, ώστε να βελτιωθεί το γενικό οικονομικό και κοινωνικό κλίμα. Τόσο η πολιτική ηγεσία, η συνδικαλιστική, αλλά και η οικονομική, πρέπει να βάλουν το «λιθαράκι» που μπορούν. Πρέπει να μιλήσουμε σε πραγματική βάση με τους κοινωνικούς εταίρους. Πρέπει ο καθένας να δει πώς θα σκεφθεί να εισφέρει στην επανεκκίνηση της οικονομίας και αυτό πρέπει να είναι ο κεντρικός στόχος. Δεν μπορούμε να οδηγούμεθα συνέχεια στην εσωτερική υποτίμηση. Δεν θα βγάλει κανένας τίποτα.

Εναλλακτικά, προτείνω να δώσουμε αυτό που λέμε «τα ρέστα μας» στην πάταξη της φοροδιαφυγής με αξιοποίηση τεχνολογίας fast track, διαδικασίες για εκτεταμένο «πόθεν έσχες». Και αυτό θα πρέπει να το προβάλουμε με συγκεκριμένα παραδείγματα, με καταγραφή ποσών που πάνε στο δημόσιο ταμείο, αλλά και με έμφαση σε μία αναδιοργάνωση του δημοσίου στη βάση σύγχρονων οργανογραμμάτων, με περιγραφή θέσεων και στό-

χων, αλλά και προσοντολόγιο, ώστε να αποφευχθεί μία νέα γενιά πελατειακών σχέσεων.

Δεν μπορούμε, προστατεύοντας τις τράπεζες -μέχρι ενός σημείου- να υποθηκεύσουμε το μέλλον των παιδιών μας. Το νέο πλαίσιο που μπορούμε, έστω και την ύστατη ώρα να διαμορφώσουμε, μπορεί και πρέπει να στηρίξει την πραγματική οικονομία και να δοθεί ελπίδα σ' αυτούς που πλήττονται περισσότερο και ευθύνονται λιγότερο, όπως ο ιδιωτικός τομέας. Μακριά από ευνοικρατικές μεθόδους!

Για να σταθώ στο επίμαχο 37, έχει τεράστια σημασία, διαβάζοντας και το άρθρο του Ματίας Μαρς, σε μια ήδη διαλυμένη αγορά εργασίας, να μη ρίξουμε την οριστική «ταφόπλακα» για τους μισθωτούς. Κάπως πρέπει στην ύστατη στιγμή να γίνει μία ύστατη προσπάθεια τουλάχιστον για την ευνοϊκή ρύθμιση. Βήματα γίνονται σε θεσμικό επίπεδο. Το μισθολογικό κόστος έχει ήδη πέσει σημαντικά, σύμφωνα με τα όσα καταγράφει η ΕΛΣΤΑΤ.

Δικαιολογία, όμως, δεν υπάρχει καμμία, μόνο η ανάληψη ευθύνης για να σταθεί αυτή η μικρή πατριδα όρθια σ' αυτήν τη δύσκολη ώρα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολυδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Νταλάρα.

Καλείται ο κ. Αθανάσιος Μπούρας, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στο Νομό Αττικής, να λάβει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το περιεχόμενο αυτού του νομοσχεδίου οδηγεί σε κοινωνικά ερείπια. Αυτά δεν είναι δικά μου λόγια. Δεν το λέω εγώ, κύριε Υπουργέ. Το λέει η ΟΚΕ με Πρόεδρο τον κ. Χρήστο Πολυζωγόπουλο. ΟΚΕ -επειδή μας ακούν όχι μόνο εντός της Βουλής, αλλά και ο ελληνικός λαός με αγωνία- είναι η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή.

Και εγώ με την εμπειρία που διαθέτω πολλά χρόνια στο ελληνικό Κοινοβούλιο πρώτη φορά σε τέτοιο νομοσχέδιο είδα έκθεση της ΟΚΕ να είναι δύο σελίδες, κύριε Υπουργέ. Αυτό δεν σας προβληματίζει; Και είναι δύο συνολικά απορριπτικές σελίδες με αυτήν τη φράση. Γιατί για ερείπια δεν μιλώ εγώ ούτε η Νέα Δημοκρατία, κύριε Υπουργέ, ούτε ο Αντώνης Σαμαράς. Μιλάει το όργανο στο οποίο προεδρεύει ένα αξιόλογο στέλεχος της παράταξής σας και το οποίο δεν κάνει καμμία κουβέντα για επιμέρους λεπτομέρειες.

Ενώ, αντίθετα, κύριε Υπουργέ, σήμερα βλέπω -και το δείχνω- την έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής να είναι τριάντα επτά σελίδες, πράγμα πάρα πολύ σπάνιο, βέβαια όχι στην πασοκική διακυβέρνηση στην οποία είναι συνηθισμένο. Σχεδόν όσο είναι το νομοσχέδιο είναι και η έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής. Και αυτό, κύριε Υπουργέ, ξέρετε τι δείχνει; Ότι το πολυνομοσχέδιο είναι πρόχειρο, είναι ανεφάρμοστο και όπως από χτες ισχυριστήκαμε -πολλοί συνάδελφοι, από όλες τις πλευρές- είναι και σε πολύ μεγάλο βαθμό αντισημιαστικά.

Η Κυβέρνηση έχει χάσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας. Επιμένοντας στην ίδια αδιέξοδη πολιτική, νομοθετεί ακόμα μια φορά με βίαιο τρόπο και ελάχιστη τεκμηρίωση. Τρέχει πίσω από τις εξελίξεις, επιχειρώντας να καλύψει τις τρύπες που δημιουργεί η ύφεση, η οποία παίρνει καθημερινά δραματικές διαστάσεις.

Το πολυνομοσχέδιο της Κυβερνήσής σας, κύριε Υπουργέ, έχει τη μορφή καταϊγίδας μέτρων τα οποία πλήττουν το δημοσιο-παλληλικό κόσμο και τα μικρά εισοδήματα, αλλά και επιβάλλουν την εφαρμογή της εργασιακής εφεδρείας με διαδικασίες οι οποίες οδηγούν σε απολύσεις.

Όλοι οι οικονομικοί δείκτες, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αποτυπώνουν ανάγλυφα το μέγεθος του προβλήματος, μέσα από το οποίο επιβεβαιώνεται η πλήρης αστοχία της κυβερνητικής πολιτικής. Η ύφεση βάθυνε σε επικίνδυνο βαθμό. Το ΑΕΠ της χώρας υποχωρεί. Η ανεργία -σήμερα άκουσα καινούργια στοιχεία- είναι βάσει επίσημων στοιχείων στο 16,5%, όταν πέρυσι την ίδια εποχή ήταν στο 12,5%. Η ανεργία, λοιπόν, διογκώνεται επικίνδυνα. Ο πληθωρισμός διευρύνθηκε. Η ανταγωνιστικότητα της χώρας καθημερινά επιδεινώνεται. Για την ψυχολογία της αγοράς ας μην κάνουμε κουβέντα. Κατέρρευσε. Το βιοτικό επίπεδο των συμπολιτών μας επιδεινώνεται δραματικά. Το χρέος αυξάνεται

για τη χώρα. Σε όλα αυτά έρχεται να προστεθεί και η αναστάτωση σε βαθμό παράλυσης –γιατί για παράλυση μιλάμε όλο αυτόν τον καιρό και σήμερα και αύριο και όλες τις μέρες– της Δημόσιας Διοίκησης.

Όσον αφορά στη μείζονα παρέμβαση στο μισθολόγιο, αλλά και το βαθμολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων, θα περιμέναμε να αντιμετωπιστεί από την Κυβέρνηση με την ανάλογη σοβαρότητα. Η Κυβέρνηση ένα εργαλείο διοικητικής ανάπτυξης, όπως είναι το μισθολόγιο και το βαθμολόγιο, το μετατρέπει σε εργαλείο δημοσιονομικής προσαρμογής.

Πράγματι, το μισθολόγιο, το μισθολογικό κόστος και ο συνταξιοδοτικό κόστος καταλαμβάνουν μεγάλο ποσοστό του ΑΕΠ. Αντίστοιχα, όμως, ποσοστά αντιπροσωπεύουν και τις άλλες αναπτυγμένες χώρες. Πράγματι, το μισθολογικό κόστος δεν είναι αμελητέο μέγεθος στον τακτικό προϋπολογισμό. Δεν γίνεται, όμως, η Κυβέρνηση να ξεκινά με περικοπές και να έχει την αυταπάτη ότι με αυτόν τον τρόπο θα βελτιστοποιηθεί η σχέση κόστους-οφέλους και θα εξορθολογιστεί η Δημόσια Διοίκηση.

Η Κυβέρνηση δείχνει ότι δεν έχει διάθεση ουσιαστικής μεταρρύθμισης, αλλά επιβάλλει τη μονοδιάστατη λογική των οριζόντιων μειώσεων των μισθών των υπαλλήλων. Τελικώς, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά μόνο περικοπές στις αποδοχές, οι οποίες θα επιφέρουν βαθύτερη ύφεση στην οικονομία και καιρίο πλήγμα κατά συνέπεια και στον ιδιωτικό τομέα, ο οποίος αυτήν τη στιγμή καθημερινά κατολισθαίνει.

Μια σοβαρή προεργασία, κύριε Υπουργέ, για ένα τόσο μεγάλο θέμα φαίνεται ότι συνιστά πολυτέλεια για μια Κυβέρνηση της οποίας κύρια χαρακτηριστικά είναι η ασυνέπεια, η προχειρότητα και η ανικανότητα να εφαρμόσει ακόμη και αυτά που ρητορικά υπερασπίζεται. Και έτσι χάνεται μια ευκαιρία, να αποτελέσει το μισθολόγιο-βαθμολόγιο βασικό εργαλείο για τη βελτίωση της απόδοσης της Δημόσιας Διοίκησης και της αξιοποίησης του ανθρώπινου δυναμικού.

Η Κυβέρνηση δεν έχει καταλάβει ότι άλλο είναι ο εξορθολογισμός και άλλο η υποβάθμιση του δημοσίου τομέα, άλλο είναι η μεταρρύθμιση και άλλο είναι η ισοπέδωση και εξόντωση των δημοσίων υπαλλήλων. Γι' αυτό και το εγχείρημα αυτό τελικά εξαθλιώνει μισθολογικά τους δημοσίου υπαλλήλους, αφού ανατρέπει ακόμη και τους πιο στοιχειώδεις οικογενειακούς προγραμματισμούς. Κατεδαφίζει την κατανάλωση, αφού οι περικοπές από τους δημοσίου υπαλλήλους θα οδηγήσουν σε επιπλέον αύξηση της ύφεσης. Ενισχύει τον κομματισμό μέσα από αμφιλεγόμενες αξιολογήσεις.

Όσον αφορά δε το θέμα της εργασιακής εφεδρείας, κατ' αρχάς, οφείλουμε, κύριε Υπουργέ, να ξεκαθαρίσουμε –για να μην δημιουργούνται παρεξηγήσεις– ότι εμείς προτείνουμε ένα θεσμό ευέλικτο και ελκυστικό, για να αποφευχθούν απολύσεις και να υπάρξει σημαντικό δημοσιονομικό όφελος. Εσείς επιλέξατε μία διαδικασία η οποία οδηγεί στην απόλυση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να πω σε αυτό το σημείο ότι η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας όχι μόνο πλήττει το κοινωνικό κράτος στον ιδιωτικό τομέα, αλλά είναι και αντισυνταγματική, αφού παραβιάζει το άρθρο 22 του Συντάγματος και έρχεται σε αντίθεση με πλήθος διεθνών συμβάσεων εργασίας, οι οποίες αναλύθηκαν από συναδέλφους μου. Μια τέτοια εξέλιξη σηματοδοτεί τη δυνατότητα για ανεξέλεγκτες και απότομες μειώσεις μισθών στον ιδιωτικό τομέα και οδηγεί σε δραματικές μειώσεις στους ήδη μειωμένους οικογενειακούς προϋπολογισμούς χιλιάδων εργαζομένων, βαθαίνοντας ακόμη περισσότερο την ύφεση.

Επειδή πρέπει να κλείσω, κύριε Πρόεδρε –και ευχαριστώ για την ανοχή σας, την οποία δείξατε σε όλους τους συναδέλφους– πρέπει να πω ότι το πολυνομοσχέδιο αυτό είναι αντικοινωνικό και αναποτελεσματικό ως προς το δημοσιονομικό ακόμα αποτέλεσμα, το οποίο εσείς επιδιώκετε. Πρόκειται για ένα πολυνομοσχέδιο που είναι αποτέλεσμα της αδιέξοδης κυβερνητικής πολιτικής.

Είναι ένα πολυνομοσχέδιο απελπισίας της Κυβέρνησης προκειμένου να εξασφαλίσει την έκτη δόση. Και στο βωμό αυτής της απελπισίας θυσιάζει τη Δημόσια Διοίκηση και τους υπαλλήλους, δημοσίου και ιδιωτικού και κτυπάει ιδιαίτερα τις οικογένειες χαμηλού και μεσαίου εισοδήματος, ανατρέποντας ακόμα και τον

πιο στοιχειώδη οικογενειακό προγραμματισμό.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Μπούρα.

Θα κάνω δύο ανακοινώσεις στο Σώμα.

Η Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη: «Εθελοντισμός στο Λιμενικό Σώμα – Ελληνική Ακτοφυλακή και στο Πυροσβεστικό Σώμα και άλλες διατάξεις».

Δεύτερη ανακοίνωση. Ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, κ. Σάββας Αναστασιάδης με επιστολή του στον Πρόεδρο της Βουλής κ. Φίλιππο Πετσάλνικο ζητεί άδεια ολιγόμηρης απουσίας στο εξωτερικό. Η Βουλή εγκρίνει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Παρακαλείται ο κ. Παντελής Ασπραδάκης, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Αττικής να λάβει το λόγο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΣΠΡΑΔΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Από την αρχή της θητείας, έχουμε κληθεί ως Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, αλλά και ως Έλληνες Βουλευτές να πάρουμε δύσκολες αποφάσεις σε έκτακτες συνθήκες.

Μόλις πριν από λίγους μήνες, πήραμε το πολιτικό κόστος και ψηφίσαμε το μεσοπρόθεσμο, αντιμετωπίζοντας τη δυσарέσκεια, για να μην πω την οργή, των συμπολιτών μας. Από τότε μέχρι σήμερα, αποδείχτηκε ότι ούτε αυτά τα επίτιμα μέτρα έφθαναν για να αντιμετωπιστεί η οικονομική κρίση στη χώρα.

Σήμερα λοιπόν καλούμαστε για άλλη μια φορά να εφαρμόσουμε ένα πολυνομοσχέδιο που πλήττει τον οικονομικό προϋπολογισμό του πολίτη. Και το ερώτημα που τίθεται, είναι αν υπάρχει τέλος και ποιο είναι αυτό στην αφαίρεση και των λίγων ευρώ του φτωχού μέσου Έλληνα και του άνεργου νέου. Υπάρχει τέλος και ποιο είναι αυτό στα ολόνα και συνεχή οικονομικά μέτρα, έκτακτες εισφορές και συνεχή φορολόγηση, χωρίς να προσδιορίζεται πότε θα ξεκινήσει η αναπτυξιακή πορεία του τόπου;

Γι' αυτό, πρέπει να ενημερώσουμε με απόλυτη σαφήνεια για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε, όσο τραγική και αν είναι, έτσι ώστε ο καθένας να κρίνει, να σταθμίσει και να κανονίσει στο μέτρο του εφικτού την πορεία του στο μέλλον, να προετοιμαστεί όσο το δυνατόν γίνεται, για να αντιμετωπίσει τις δυσμενείς επιπτώσεις. Αυτό είναι υποχρέωση της Κυβέρνησης, υποχρέωση του πολιτικού συστήματος απέναντι σ' ένα λαό που βλέπει να μειώνεται συνεχώς κατά πολύ το εισόδημά του και το επίπεδο ζωής. Την ίδια στιγμή όμως, θα πρέπει να γίνουν αυτονόητα πράγματα, που δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν έχουν πραγματοποιηθεί.

Αγαπητοί συνάδελφοι, σήμερα που καλούμαστε να ψηφίσουμε ένα νομοσχέδιο το οποίο θα επηρεάσει κατά πολύ τη ζωή των συμπολιτών μας, υπάρχουν, σύμφωνα με στοιχεία, χιλιάδες πρόσωπα, φυσικά και νομικά, που οφείλουν στο κράτος δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των περιπτώσεων δεν έχουν πληρώσει ούτε ένα ευρώ στο κράτος, για να συμβάλουν και αυτοί στη διάσωση της χώρας. Ενώ υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες πατριώτες που έχουν τα λεφτά τους στο εξωτερικό, χωρίς όμως να μπορούν να δικαιολογήσουν πού τα βρήκαν και πώς τα έστειλαν. Η προσπάθεια που ήδη έχει ξεκινήσει για να φορολογηθούν, πρέπει να επιταχυνθεί και να φέρει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Ταυτόχρονα, εκτιμώ ότι και η συμβολή της εκκλησίας σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή, πρέπει να είναι πιο ουσιαστική.

Αγαπητοί συνάδελφοι, σε ό,τι αφορά τώρα την ουσία του νομοσχεδίου, γίνεται ανασυγκρότηση του δημόσιου τομέα. Παίρνονται σίγουρα σκληρά μέτρα που ανατρέπουν τη ζωή και την καθημερινότητα του πολίτη, υποχρεώνοντάς τον σε μία βίαιη προσαρμογή.

Κύριε Υπουργέ, είμαι σίγουρος ότι αν υπήρχε το χρονικό περιθώριο θα γινόταν πρώτα η αναδιάρθρωση των υπηρεσιών με ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης, ώστε να οργανωθεί και να διοικηθεί καλύτερα το κράτος με ποιοτικότερες υπηρεσίες για τον πολίτη

και εκεί θα αξιολογείται ποιοι θα βγουν σε εφεδρεία και ποιοι πρέπει να μετακινηθούν σε υπηρεσίες που έχουν ανάγκη προσωπικού, με καινοτόμες ιδέες που θα μπορούσε να εξελιχθεί το δημόσιο σε μία ανταγωνιστική δύναμη απέναντι στον ιδιωτικό τομέα.

Θα ήθελα να μεταφέρω μία πρόταση. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, ένα σημαντικό ποσοστό των αστυνομικών που σήμερα υπηρετούν στα γραφεία για γραφειοκρατικές δουλειές να βγουν στους δρόμους, να βοηθήσουν κι αυτοί στην πάταξη της εγκληματικότητας και στη θέση τους άνθρωποι που οδηγούνται σε εφεδρεία, να καλύψουν αυτές τις υπηρεσίες. Αντίστοιχη κίνηση είχε γίνει και από την Υπουργό Παιδείας με αποτέλεσμα δεκάδες εκπαιδευτικοί να υπηρετούν τώρα στις σχολικές αίθουσες.

Επίσης, όπως σας έχω αναφέρει είναι πολύ σκληρό να βγάζεις σε εφεδρεία-συνταξιοδότηση εργαζόμενους πενήντα τριών ετών και σε πολλές περιπτώσεις ακόμα μικρότερους, όταν μάλιστα νομοθετούμε την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης με πιθανό επακόλουθο σε λίγο διάστημα να υπάρχει αδυναμία των ταμείων να καλύψουν τις συντάξεις.

Όσον αφορά το ενιαίο μισθολόγιο, παρ' όλο που είναι πολύ σκληρό, πρέπει να εξαιρεθούν αδικίες και άνιση μεταχείριση. Για παράδειγμα, όπως προβλέπεται ενιαίος μισθός, να προβλεπόμενοι και ενιαίες κρατήσεις, γιατί σε αρκετές περιπτώσεις οι κρατήσεις είναι πολύ μεγαλύτερες από κάποιες άλλες. Ενώ το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων είναι πολύ μικρότερο από το αναμενόμενο, κι από αυτό που είχε εξαγγελθεί στην αρχή.

Επίσης, στο νομοσχέδιο υπάρχουν συγκεκριμένες κατηγορίες που αδικούνται πολύ. Αναφέρομαι στους πολύτεκνους, στους τρίτεκνους, σε ΑΜΕΑ και κυρίως σε εργαζόμενους που εργάζονται σε ευαίσθητες και ανθυγιεινές υπηρεσίες, γιατί κάθε κλάδος έχει τις δικές του ιδιαιτερότητες, όπως έχουμε αναφερθεί στις συνεδριάσεις. Εδώ θα ήθελα να αναφέρω την ΕΡΤ, που γνωρίζω πολύ καλά. Και μάλιστα εκεί πάντα –όχι μόνο εκεί, αλλά όπου πρέπει– με ανώτατο πλαφόν και με συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Κύριε Υπουργέ, με τις έκτακτες εισφορές και το νέο τρόπο φορολόγησης παίρνουμε ένα πολύ μεγάλο ποσοστό του μισθού και της σύνταξης, ενώ το υπόλοιπο που μένει στην ουσία το ξαναφορολογούμε μέσω βέβαια της κατανάλωσης και του υψηλού ΦΠΑ, με αποτέλεσμα να μείνει πάρα πολύ λίγο.

Πρέπει λοιπόν, τουλάχιστον στα βασικά καταναλωτικά αγαθά να μπει πλαφόν και να δημιουργηθούν ελεγκτικοί μηχανισμοί, ώστε να προστατεύεται ο καταναλωτής. Γιατί τα εισοδήματα μειώνονται συνεχώς ενώ οι υποχρεώσεις αυξάνονται.

Επειδή αυτές τις μέρες γίνεται η τακτοποίηση αυθαιρέτων και στην Περιφέρεια Αττικής που εκλέγομαι είναι δεκάδες χιλιάδες, θέλω να υπενθυμίσω ότι διαπιστώνω ότι υπάρχει αδυναμία καταβολής των προστίμων. Είναι πάρα πολύ υψηλά. Πρέπει ακόμα και τώρα να βρεθεί μία ρύθμιση, ώστε να συμμετέχουν περισσότεροι στην τακτοποίηση, γιατί αδυνατούν λόγω της οικονομικής κρίσης.

Το ίδιο πρόβλημα υπάρχει και στην αποπληρωμή των ιδιωτικών δανείων. Θα πρέπει να υπάρξει εδώ η δυνατότητα «κουρέματος» τουλάχιστον στους τόκους των δανείων, ώστε να μπορούν να αποπληρώσουν, και ιδιαίτερα σε εργαζόμενους που έχουν οδηγηθεί είτε στην ανεργία είτε στην εφεδρεία.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Αγαπητοί συνάδελφοι, οι λογικές του χθες είναι τελείως διαφορετικές με τις λογικές του σήμερα. Τα διλήμματα είναι μεγάλα. Να κάνουμε πίσω τώρα μη αποδεχόμενοι το πολιτικό και προσωπικό κόστος αλλά και τα όσα άδικα επιβάλλονται ή να κάνουμε μία τελευταία προσπάθεια να αποφύγουμε την ολική και επώδυνη για κάθε Έλληνα κατάρρευση της χώρας;

Κλείνοντας την ομιλία μου, θέλω να ζητήσω από τους ζυγιστές ο κάθε Έλληνας: Να τιμωρηθούν έστω και κάποιον, που δεν διαχειρίστηκαν σωστά το κρατικό χρήμα τα προηγούμενα χρόνια και μας έφεραν στην απελπιστική κατάσταση που βρισκόμαστε σήμερα. Ο κόσμος ζητάει αξιοκρατία, δικαιοσύνη, διαφάνεια. Εάν αυτά διασφαλιστούν, η αγανάκτησή του σίγουρα θα είναι πιο ήπια.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ**)

Είναι γεγονός κι εγώ θεωρώ ότι τα μέτρα είναι σκληρά και αβάσταχτα. Όμως, όλο αυτό το διάστημα που παρακολουθώ τις προτάσεις που κατατίθενται διαπιστώνω ότι δεν υπάρχουν προτάσεις που να δίνουν λύση στο πρόβλημα. Κι όσοι αναφέρονται, γίνονται μετά Χριστόν προφήτες και λένε τι έπρεπε να γίνει και όχι τι πρέπει να γίνει. Νομίζω ότι αυτό είναι εύκολη κριτική

Είναι η ώρα να σωθεί η χώρα. Σ' αυτήν την προσπάθεια ο καθένας πρέπει να αναλάβει το μερίδιο της ευθύνης του.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Παντελή Ασπραδάκη, Βουλευτή Αττικής του ΠΑΣΟΚ.

Το λόγο έχει ο κ. Θεόδωρος Ιγνατιάδης, Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας της Β' Θεσσαλονίκης.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Το πολυνομοσχέδιο που συζητείται σήμερα είναι ένας ακόμα από τους οδοστρωτήρες που χρησιμοποιεί η Κυβέρνηση με τον οποίο, κάνοντας ακόμα πιο δυσβάσταχτη κόλαση τη ζωή εργαζόμενων, των λαϊκών στρωμάτων, επιδιώκει να περιορίσει όσο γίνεται τη ζημιά των κεφαλαιοκρατών από την καπιταλιστική κρίση, να συμβάλει στη γρήγορη ανάκαμψη της κερδοφορίας τους, κρίση που οι ίδιοι και το κοινωνικό τους σύστημα δημιούργησαν με τη στήριξη της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ, της Νέας Δημοκρατίας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των άλλων κομμάτων που στηρίζουν το μονόδρομό της και καλλιέργησαν και εξακολουθούν και σήμερα να καλλιεργούν αυταπάτες για το ρόλο της ως λυκοσυμμαχίας των καπιταλιστών που δεν έχει καμμία σχέση με τα συμφέροντα των λαών.

Πρόκειται για μία κρίση, που δεν είναι φυσικά ούτε χρηματοπιστωτική ούτε δημοσίου χρέους, όπως θέλουν να την εμφανίσουν, παρουσιάζοντας τα συμπτώματα του μεταστατικού καρκινώματος της κρίσης του καπιταλισμού σαν αίτια της. Και ούτε φυσικά οφείλεται στις υπαρκτές, αλλά δευτερεύουσες, διαχειριστικές αδυναμίες για το κεφάλαιο της μιας ή της άλλης κυβερνητικής ή ευρωενωσιακής διαχειριστής της. Οφείλεται στο γεγονός ότι το κοινωνικό αυτό σύστημα σαπίζει και δεν έχει τίποτα πια θετικό να προσφέρει στο λαό μας, αλλά και στους λαούς γενικότερα.

Όλοι –εκτός του ΚΚΕ– μέσα στην παρούσα Βουλή, ανεξάρτητα από το πώς τοποθετούνται σε κάθε συγκεκριμένο μέτρο, δέσμη μέτρων, ακόμη και στην κατεύθυνση των μέτρων, προσπαθούν να κρύψουν από το λαό την ουσία, τα αίτια της ασθένειας, το χαρακτήρα της. Ότι πρόκειται, δηλαδή, για μια κρίση καπιταλιστικής υπερπαραγωγής, που δεν μπορεί να καταλασθεί από τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Ότι είναι μια κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων και κερδών, που δεν μπορούν να επενδυθούν, αποδίδοντας τα κέρδη του παρελθόντος. Ότι δεν μπορούν, δηλαδή, οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι να εξακολουθούν να βρουν τον ιδρώτα και το αίμα των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων, να σταθούν όρθιοι στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό για τις αγορές, αν ένα μέρος των κεφαλαίων τους δεν καταστραφεί, αν δεν ρίξουν στα τάρταρα το κόστος της εργασίας που αγοράζουν από τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα άμεσα ή μέσω του κράτους τους, αν δεν τους παραδοθούν με όσο γίνεται πιο εξευτελιστικούς όρους ο φυσικός πλούτος, η δημόσια περιουσία, αν δεν βρουν κερδοφόρα διέξοδο τα κεφάλαιά τους με την ιδιωτικοποίηση των δημοσίων υπηρεσιών, αν δεν τους παραδοθεί ζωτικός χώρος από την εκτόπιση των μικροεπαγγελματιών και των μικρομεσαίων αγροτών, αν δεν τσακιστεί κάθε συλλογικό δικαίωμα και κατάκτηση του παρελθόντος. Κάνετε αυτή τη λαθροχειρία της απόκρυψης και συγκάλυψης των αιτιών της σημερινής κατάστασης για να αποπροσανατολίσετε το λαό –που δίκαια οργίζεται– σε ανώδυνες κατευθύνσεις, σε διαχειριστικές προτάσεις που αθρώνουν το σύστημα, για να το θωρακίσουν. Και αν δεν μπορέσουν να το πετύχουν αυτό άμεσα, να κερδίσουν χρόνο και να το σώσουν.

Αυτή την κατεύθυνση, λοιπόν, υπηρετεί και η κρεατομηχανή του πολυνομοσχεδίου, που στοχεύει και αυτό σε εργαζόμενους φτωχούς, εξαθλιωμένους, ανασφαλείς και ανασφάλιστους, υπο-

ταγμένους ή άνεργους. Ψεύδεστε ασύστολα, όταν πτωχεύετε το λαό και του λέτε ότι το κάνετε για να τον σώσετε από την φτώχεια. Λέτε ψέματα ότι θέλετε να σώσετε την πατρίδα. Τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, μιας χούφτας σφετεριστών του πλούτου που παράγει με την εργασία του ο λαός, είναι για σας ο πατριωτισμός και τα συμφέροντα της χώρας. Γι' αυτό και γίνεστε εξάλλοι, όταν εμείς λέμε πως πατριωτισμός είναι το δίκιο του λαού.

Κοροϊδεύετε το λαό λέγοντας ότι τα μέτρα τα παίρνετε για την αντιμετώπιση του χρέους, που το δημιούργησε βέβαια η ποικιλότροπη προικοδότηση του μεγάλου κεφαλαίου με φοροαπαλλαγές, εισφοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις και με τα έξοδα της συμμετοχής του κράτους σας για λογαριασμό του στη λεία από τις ιμπεριαλιστικές σφαγές. Ένα χρέος που σήμερα το διογκώνετε, πάλι για να σώσετε το κεφάλαιο. Και αν ακόμη μειωθεί αυτό, αυτό θα γίνει για να χρηματοδοτείτε αποτελεσματικότερα τους μηχανισμούς του κεφαλαίου για τη μεγαλύτερη ληστεία του ιδρώτα του λαού και όχι για τη λαϊκή ευημερία.

Λέτε ψέματα ότι υπάρχει φως στο βάθος του τούνελ της πολιτικής σας για τα λαϊκά στρώματα. Ακόμα και στην περίοδο της ανάπτυξης με την πολιτική που εφαρμόστηκε και από τους δυο σας, ο λαός έχανε κατακτήσεις και δικαιώματα. Τα μέτρα που παίρνετε δεν είναι έκτακτα. Ήταν μέσα στα προγράμματα και των δύο κομμάτων που κυβέρνησαν. Είναι δημιουργική αντιγραφή της στρατηγικής της Λισαβόνας, της Ατζέντας για την Ευρωπαϊκή Ένωση του 2020, για να υπερηγήσετε το κεφάλαιο. Τα επιταχύνετε και τα επικαιροποιείτε τώρα λόγω της κρίσης. Κοροϊδεύετε το λαό όταν λέτε ότι ο καθένας σας έχει το μαγικό ραβδάκι για να πετύχει τους στόχους με λιγότερες θυσίες για τους εργαζόμενους, τόσο η Κυβέρνηση όσο και η Νέα Δημοκρατία, ο ΛΑΟΣ, η Δημοκρατική Συμμαχία και οι άλλοι πρόθυμοι της πλουτοκρατίας, όταν τα μόνα λάθη που αναγνωρίζετε δεν είναι λάθη στην κατεύθυνση της πολιτικής, αλλά στην ικανότητά σας να την προωθήτε γρήγορα και αποτελεσματικότερα στα δήθεν μαγικά μείγματά σας.

Η κυβερνητική πολιτική έχει και αποτελεσματικότητα και όλοι θέλετε να την αυξήσετε υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος του λαού. Τρέμετε την αντίδραση του λαού. Γι' αυτό το λόγο τού κουνάτε απειλητικά το δάκτυλο και τον συκοφαντείτε. Ανασυρτε από το οπλοστάσιό σας ό,τι πιο αντιδραστικό νομοθετήσατε στο παρελθόν και ετοιμάζετε καινούργια μέτρα καταστολής εναντίον του. Αξιοποιείτε τους προβοκατόρικους, παρακρατικούς και κρατικούς μηχανισμούς σας. Έχετε κατηγορήσει όλο το λαό, τον οποίο στέλνετε στον κοινωνικό Καιάδα. Όλους τους κλάδους, που αγωνίζονται ενάντια στην πολιτική σας τους, κατηγορείτε για συντηχιασμό και προνομία. Κατηγορείτε το λαό σαν τερπέλη, χαραιοφάγη και διεφθαρμένο, φοροκλέφτη και μαφιόζο, προσπαθώντας να πυροδοτήσετε τον κοινωνικό αυτοματισμό. Αλλά η επίθεσή σας είναι γενικευμένη και αφορά όλους όσους κατηγορείτε. Δεν προπατεύετε την κοινωνία. Οδηγείτε στο σύνολό τους τα λαϊκά στρώματα στη λαίμητμο.

Φυσικά, αυτούς τους χαρακτηρισμούς δεν τους απευθύνετε στη μοναδική συντηχία που πραγματικά ζει σε βάρος όλου του εργαζόμενου λαού: τη συντηχία του μεγάλου κεφαλαίου. Γιατί γι' αυτήν τη συντηχία δουλεύετε και η Κυβέρνηση και οι επίδοξοι διορθωτές της πολιτικής και της αποτελεσματικότητάς της. Αυτή η πολιτική οδήγησε το ενεργητικό της στα 700.000.000.000 για τους τραπεζίτες, στα 500.000.000.000 για τους διάφορους επιχειρηματικούς πολυεθνικούς κολοσσούς. Οι κρίσοι της διακινούν 500.000.000.000 κάθε χρόνο στις off-shore εταιρείες κι έχουν πάνω από 600.000.000.000 στις τράπεζες της Ελβετίας. Σε αυτούς από κοινού μειώσατε τη φορολόγηση από το 45% στο 20%. Και τώρα θέλετε να το πάτε στο 15%. Σε αυτούς χαρίζετε τόσα εργασία με μισθούς πείνας, φοροαπαλλαγές και εισφοροαπαλλαγές. Αυτοί είναι που χρωστούν δεκάδες δεκατομμύρια σε ασφαλιστικές εισφορές, πάνω από τριάντα σε φόρους, που επανειλημμένα στο παρελθόν τα έχετε εισαγάγει σε χαριστικές ρυθμίσεις και οι δύο κυβερνήσεις.

Με αυτήν τη συντηχία είστε. Και μόνο με το μέτρο της κατάργησης των κλαδικών συμβάσεων θα βάλετε στην τσέπη από 4,5 μέχρι 13,5 δισεκατομμύρια ετησίως. Αυτούς θέλετε να σώσετε

με τα διάδοχα κυβερνητικά σχήματα που από κοινού ετοιμάζετε. Αυτών τα συμφέροντα διαπραγματεύεστε στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτά τα συμφέροντα θέλει να σώσει και η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση. Και κάθε χώρα χωριστά για λογαριασμό δικό της τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών διαπραγματεύεται και όχι φυσικά για το συμφέρον του λαού μας ή του λαού της Ευρώπης, ο οποίος δεινοπαθεί με ενιαία μέτρα παντού.

Τα δανεικά, με τα οποία εκβιάζετε από κοινού με την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Τρόικα το λαό, του τα έχετε πάρει με πάνω από 500.000.000.000 σε τοκοχρεολύσια τα τελευταία δέκα χρόνια. Ο λαός δεν χρωστά. Του χρωστά η πλουτοκρατία και η πολιτική σας. Εσείς του χρεώνετε περισσότερα. Είναι καιρός να σας στείλει το λογαριασμό. Να σας γυρίσει την πλάτη. Να μη φοβηθεί τις απειλές σας. Να μην παγιδευτεί από τα νέα σενάρια που ετοιμάζετε για την πλήρη υποταγή του. Πρέπει να «κουρέψετε γουλί το μπόι σας», όπως και της Νέας Δημοκρατίας, του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού και της Δημοκρατικής Συμμαχίας. Να πλήξει την πολιτική σας με το τσουνάμι των αγώνων του. Να αποφύγει την παγίδα ότι λύση υπέρ του λαού μπορούν να δώσουν διάφορες κυβερνήσεις, όπως κι αν αυτές ονομάζονται -οικουμενικές, πατριωτικές, κεντροαριστερές, αριστερές ή αντιιμπεριαλιστικές- που μπορούν να στηριχθούν και από τα τμήματα της πλουτοκρατίας, γιατί δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο από αυτές. Γιατί η πολιτική τους αρχίζει και τελειώνει στον εξανθρωπισμό του καπιταλισμού, στη μετάλλαξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είναι ουτοπία. Δεν θα δώσουν αυτές ανάσα στο λαό. Θα δώσουν ανάσα στο σύστημα, γιατί δεν στοχεύουν στην ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων. Εξάλλοι, οι προβλέψεις των πολιτικών δυνάμεων, που προτείνουν τέτοιες λύσεις στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αποδείχθηκαν χρεοκοπημένες και οι πράξεις τους χρήσιμες στο τσάκισμα του λαού.

Ένα είναι το χρέος του λαού απέναντι στον εαυτό του και στα παιδιά του: Από το βαθύ λάκκο, που τον έχει ρίξει διαχρονικά η πολιτική σας, μόνος του, με τα χέρια του να σηκωθεί. Σε κάθε τόπο δουλειάς, σε κάθε συνοικία, να ορθώσει απέναντί σας το ανάστημά του με ένα ισχυρό λαϊκό κίνημα, με τη συμπόρευση με το ΚΚΕ στον αγώνα και την κάλπη.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Ιγνατιάδη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Ηρακλείου του ΠΑΣΟΚ, κ. Ιωάννης Μιχελογιαννάκης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΧΕΛΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Μετά από άπιστευτες σπατάλες, μετά από διορισμούς από τα παράθυρα, μετά από στρατιές συμβασιούχων, μετά από μπλοκάκια, μετά από το ν. 3812, που κάποιοι αποχώρησαν, μετά από το ν. 3839, που κάποιοι καταψήφισαν, μετά από νύχτες που άλλαξαν και διόρισαν χιλιάδες προϊσταμένους, μετά από το νόμο του 2007 που θα άρχιζε το πρώτο τρίμηνο του επόμενου, ώστε μερικοί να επαναδιοριστούν, μετά από τα 36.000.000.000 στο έλλειμμα που μας πρόσφεραν, μετά το τεράστιο χρέος που αυτοί προκάλεσαν -κι εμείς το προκάλεσαμε, αλλά και αυτοί το προκάλεσαν- μας λένε για υπερτροφικό κράτος.

Και το ψέμα είναι μεγάλο, Υπουργέ μου, όταν μόνο έξι οργανισμοί, διακόσιες χιλιάδες υπάλληλοι λιγότεροι και 15% λιγότερο το κόστος είναι πραγματικότητα.

Μετά από μια πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για εφεδρεία, για εθελοντισμό -ναι- για όλες τις ηλικίες, για μακράς διάρκειας -δεν είναι γάλα- για εκατό χιλιάδες και όχι γι' αυτούς που βάλαμε εμείς, μελετήσαμε και στατιστικά τη Δημόσια Διοίκηση και την απογραφή και το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Και βγάλαμε το συμπέρασμα ότι μπορούμε να πάμε σε περιορισμό του δημοσίου ελλείμματος, ότι μπορούμε να πάμε σε πρωτογενές πλεόνασμα, ότι μπορούμε να πετύχουμε ένα πραγματικό και όχι μαϊμού-τραβεστί προϋπολογισμό, ότι μπορούμε να κάνουμε διαρθρωτικούς στόχους.

Κάναμε το βαθμολόγιο για παραγωγικότητα, αποδοτικότητα, αποτελεσματικότητα και οριζόντια, δίκαιη κινητικότητα. Κάναμε το μισθολόγιο. Ένα απλό παράδειγμα: δύο θυρωροί στο Υπουργείο Οικονομικών σε ένα τμήμα του, δυόμισι μισθοί περισσότεροι από έναν λυκειαίρχη.

Συμβάσεις. Ούτε συζήτηση ότι και οι τέσσερις κατηγορίες, εθνική, κλαδική, επιχειρησιακή, ομοιοεπαγγελματική και τοπική σήμερα με το νόμο αυτό δημιουργεί ορισμένα προβλήματα. Ούτε συζήτηση όμως ότι το 2010 ήταν μόνο τριάντα τέσσερις, το 2011 τριάντα τρεις και τρεις ήταν μόνο κλαδικές. Ασφαλώς, όμως, Υπουργέ μου, αναστολή και όχι «πάγωμα» -είναι κάτι κι αυτό σήμερα- όχι όμως μείωση μισθών, ναι στον ανταγωνισμό, ναι στο διάλογο, ναι στη διαφάνεια, ναι στους κοινωνικούς εταίρους, όχι στο διευθυντικό αξίωμα το οποίο είναι ένα πρόβλημα ιδεολογικό. Ο Πρόεδρος χθες έδωσε λύση και σε ιδεολογικές ανησυχίες.

Κρατώ από την ΑΔΕΔΥ ένα πράγμα, να μην γίνει πλατεία Κλαυθμώνος στο να κλαίει οι Πausανίες την επαναπρόσληψή τους. Γιατί πράγματι και η μείωση του αφορολογητού και ο δέκατος τρίτος και ο δέκατος τέταρτος και το 25% του μνημονίου και το 2% του μεσοπρόθεσμου και το 1% των ταμείων πρόνοιας ελαττώνει μισθούς.

ΓΣΕΕ. Καταιγίδα ερήμου. Αυτό έλεγαν. Πράγματι, Υπουργέ μου, 98% των επιχειρήσεων έχουν κάτω από διακόσιους εργαζομένους. Είναι κάτι το οποίο στατιστικά πρέπει να το δούμε. Όπως και η έρευνα της ΓΣΕΒΕΕ έδειξε -γιατί έτσι πρέπει να μιλάμε σήμερα- ότι 35% απ' αυτούς δεν μπορούν να πληρώσουν. Άρα διευκόλυνση σ' αυτούς που χρωστάνε στον ΟΑΕΔ.

Στη μελέτη του ΕΒΗΕ πράγματι μόνο το 11% χρεώνεται, το 10% εκταμειύει και το 60% τα βγάζει τσίμα-τσίμα. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Δεν την ωραιοποιούμε, αλλά είναι μία πραγματικότητα την οποία αρχίζουμε να την αντιμετωπίζουμε.

Πρόβλημα μεγάλο στο εμπόριο και στις προτάσεις που είχε μέσα ότι το 85% της αγοράς είναι από πέντε εταιρείες, οι οποίες είναι πολυεθνικές και η μία μόνο είναι ελληνική. Άρα να το κίνημα bar code που μπορεί να δώσει στο ελληνικό προϊόν, να οι αφίδες λείζερ σε ελληνοποιήσεις στα κοντέινερ ότι μπορούν να δώσουν λύση.

Όσον αφορά τους πολύτεκνους, ένα μόνο πράγμα θα πω, για το 14-14. Δεκαεπτάχρονων χρονών είναι το 14%. Πάνω από εξήντα πέντε είναι το 22%. Άρα βλέπει κανείς ότι 54 εκατομμύρια πληρώναν, συν 98 τους βάζουμε. Αυτό πρέπει να το δούμε. Είναι και δημογραφικό ζήτημα και εθνικά πολιτικό ζήτημα.

Σ' αυτούς που είναι κάτω από πενήντα πέντε χρονών -εδώ θα λαϊκίσω και θα δημιουργήσω συναίσθημα- ποιοι είναι αυτοί; Χειριστές F16 ή σε αεροσκάφη, χειριστές Απάτσι, χειριστές Σινούκ, βατραχάνθρωποι και ναρκαλιείς; Δηλαδή είναι μία ιστορία που παίζει με τον πατριωτισμό που όρισε χθες ο Παπανδρέου ως ανθρωπιά και είναι ένα ζήτημα το οποίο πρέπει να το δείτε.

Όσον αφορά τους αναπήρους, μία λέξη. Δεν φτάνουν οι νεφροπαθείς κι αυτοί που έχουν μεσογειακή αναιμία στα πενήντα πέντε, Υπουργέ μου. Γιατρός είμαι και το ξέρω. Μέχρι τότε ζουν. Και αυτό είναι σημαντικό να το δει κάποιος αν δει ότι οι αιμορροφιλικοί και οι ακρωτηριασμένοι με τα δυστυχήματα ανεβαίνουν στατιστικά σε έναν αριθμό τεράστιο. Αυτό δεν είναι τώρα, γίνεται κάθε στιγμή. Κάθε ένα δευτερόλεπτο έχουμε και έναν ακρωτηριασμένο δυστυχώς από τα μηχανάκια.

Γιατροί του ΙΚΑ. Ασφαλώς υπάρχει πρόβλημα. Είναι πεντέμισι χιλιάδες που τους βάζουμε σε μία εφεδρεία. Και δεν είναι το πρόβλημα ότι τους βάζουμε, αλλά τον επόμενο χρόνο μπαίνουν διαδοχικά κι άλλοι. Εδώ είναι ένα τεράστιο πρόβλημα στην κοινωνική ασφάλιση, πόσω μάλλον όταν ακόμη ο ΕΟΠΥΥ δεν έχει αρχίσει να λειτουργεί.

Δύο λέξεις μόνο θα πω και για τους διοικητικούς υπαλλήλους του Υπουργείου Εξωτερικών. Μπρούσαμε, Υπουργέ μου, με τους τετρακόσιους σαράντα οι οποίοι είναι και οι οποίοι φεύγουν να πούμε στοπ. Θα μπορούσαμε, όμως, σ' αυτούς που είναι στο εξωτερικό και έχουν τα παιδιά τους έξω να αφήσουμε μία σύμβαση εννιάμηνη ακόμη, ώστε να τους δώσουμε τη δυνατότητα να μπορούν να γυρίσουν.

Δημοσιογράφοι. Είδαμε χθες τον Πρόεδρο που έθεσε συγκεκριμένα καρτέλ και συμφέροντα. Αφήστε το μικρό δημοσιογράφο, όταν είναι στην ΕΡΤ και στην ΑΠΕ να μπαίνει στο ενιαίο. Αφήστε να έχει πλαφόν, ναι, αλλά με συλλογικές διαπραγματεύσεις. Μην καταργήσετε τις συλλογικές συμβάσεις. Είναι ο μόνος τρόπος τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να μην καταυθύνουν ιδεολογίες και να μην παίζουν παιχνίδια που σήμερα τα ζούμε.

Στηρίζουμε το ευρώ. Στηρίζουμε το ομαλό τραπεζικό σύστημα. Στηρίζουμε την ανάπτυξη. Θα κάνουμε «κούρεμα». Χαιρετίζω τον αγώνα για τις τράπεζες και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης του Προέδρου χθες. Υποκλινόμαι ότι πατριωτισμός είναι ανθρωπιά. Ναι, είμαστε άδικοι, αλλά δεσμευόμαστε ότι θα αποκαταστήσουμε τις αδικίες.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε το Βουλευτή Ηρακλείου του ΠΑΣΟΚ κ. Ιωάννη Μιχελογιαννάκη.

Το λόγο έχει τώρα ο Βουλευτής Σερρών του ΠΑΣΟΚ κ. Ευστάθιος Κουτμερίδης.

Ορίστε, κύριε Κουτμερίδη, έχετε το λόγο.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΥΤΜΕΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε σήμερα ένα σημαντικό πολυνομοσχέδιο στο οποίο περιέχονται διαρθρωτικές αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που αφορούν τη Δημόσια Διοίκηση, αλλά επίσης περιέχονται και επώδυνες αλλαγές και επώδυνα μέτρα που αφορούν την εργασιακή εφεδρεία, περικοπές και μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις που επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο το βιοτικό επίπεδο των Ελλήνων πολιτών.

Το πολυνομοσχέδιο που συζητούμε από τη μία πλευρά περιέχει μία σειρά από απαραίτητα μέτρα που αφορούν τη βελτίωση του δημόσιου τομέα και από την άλλη πλευρά περιέχει αναγκαία, αλλά σκληρά μέτρα που εξυπηρετούν συγκεκριμένους δημοσιονομικούς στόχους σε μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο για τη χώρα μας.

Τα μέτρα που αφορούν τον εξορθολογισμό και τη διοικητική αναδιάρθρωση του δημόσιου τομέα είναι προς τη σωστή κατεύθυνση και κρίνονται απαραίτητα, πέρα βέβαια από μερικές περιπτώσεις που αφορούν βίαιες περικοπές μισθών και επιδομάτων. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, κύριοι Υπουργοί, πρέπει να προβλεφθούν αντίρροπα ή ανταποδοτικά μέτρα, όπως η αναστολή των πλειστηριασμών, η αναστολή δόσεων δανείου και οι υποχρεώσεις προς τις τράπεζες, γιατί πραγματικά τίθεται σε κίνδυνο το βιοτικό επίπεδο συγκεκριμένων δημοσίων υπαλλήλων, που υφίστανται τεράστιες μειώσεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αποτελεί κοινό τόπο για όλους μας πως επιβάλλεται η αποφαστική προώθηση των διαρθρωτικών αλλαγών, οι οποίες διαμορφώνουν τις προϋποθέσεις για την πλήρη εφαρμογή των αποφάσεων που έλαβε τον Ιούλιο του 2011 η Σύνοδος Κορυφής της Ευρωζώνης για την Ελλάδα. Προκειμένου, λοιπόν, να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις για ένα νέο πρότυπο ανάπτυξης, είναι απαραίτητο ο ελληνικός δημόσιος τομέας να αλλάξει για να αποδώσει περισσότερο, να εξοικονομεί πόρους, μέσα από την πάταξη αυτών των χρόνιων λειτουργικών παθογενειών και την κατάργηση συστημάτων άνισης και αναξιοκρατικής οργάνωσης και της μη αξιοποίησης των ανθρωπίνων πόρων.

Το πολυνομοσχέδιο που συζητούμε περιέχει μία σειρά από διαρθρωτικές αλλαγές στο δημόσιο τομέα. Με την καθιέρωση ενός νέου ενιαίου μισθολογίου-βαθμολογίου επιχειρείται ο εξορθολογισμός και ο περιορισμός του υπερδιογκωμένου δημόσιου τομέα, ο οποίος με δεδομένη τη δημοσιονομική κατάσταση της χώρας μας επιβαρύνει υπέρμετρα τις δημόσιες δαπάνες κατά τρόπο που δεν είναι δυνατόν πλέον να εξυπηρετηθεί.

Στο πολυνομοσχέδιο καθιερώνεται η προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα με ταυτόχρονη κατάργηση των οργανικών θέσεων των υπαλλήλων, οι οποίοι μέχρι 31/12/2013 έχουν σωρευτικά συμπληρώσει τουλάχιστον το πενήντα πέμπτο έτος της ηλικίας τους και τριάντα πέντε έτη πραγματικής και συντάξιμης υπηρεσίας. Βεβαίως, προβλέπονται εξαιρέσεις από τη θέση της προσυνταξιοδοτικής διαθεσιμότητας για ορισμένες κατηγορίες υπαλλήλων, με βάση είτε κριτήρια δημοσίου συμφέροντος είτε με αντικειμενικά κοινωνικά κριτήρια.

Ο θεσμός της εργασιακής εφεδρείας, όπως κι αυτός της προσυνταξιοδοτικής διαθεσιμότητας εξυπηρετούν σήμερα την ανάγκη περιορισμού της μισθολογικής δαπάνης και εξορθολογισμού του δημόσιου και ευρύτερου δημόσιου τομέα, επιτρέποντας όμως στους εργαζομένους που εντάσσονται σ' αυτή να καλύπτουν τις βασικές τους βιοτικές ανάγκες.

Ταυτόχρονα, σε αυτό το πραγματικά σκληρό μέτρο λαμβάνε-

ται μέριμνα ώστε κατ' αρχάς ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες που χρήζουν προστασίας να μην τίθενται σε εργασιακή εφεδρεία, ενώ αυτοί που εντάσσονται να έχουν τη δυνατότητα να μεταφέρονται σε άλλες θέσεις του δημοσίου ή του ευρύτερου δημόσιου τομέα κατόπιν αξιολόγησης, μέσα από τις εγγυήσεις του ΑΣΕΠ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το πολυνομοσχέδιο αυτό απαντά και στην ανάγκη αναδιάρθρωσης και εκσυγχρονισμού του κράτους, προκειμένου να αποκτήσει συνεκτικές δομές και λειτουργίες που να ανταποκρίνονται πραγματικά στις ανάγκες των πολιτών και της χώρας μας.

Παράλληλα, περιέχονται και μία σειρά από φορολογικές ρυθμίσεις που δημιουργούν ένα νέο φορολογικό περιβάλλον στη φορολογία των φυσικών προσώπων. Έχουμε δηλαδή την καθιέρωση μίας νέας φορολογικής προοδευτικής κλίμακας με λιγότερα κλιμάκια.

Καθιερώνεται η μείωση του αφορολογήτου ορίου στα 5.000 ευρώ και επιπλέον από εδώ και στο εξής οι δαπάνες θα μειώνουν το φόρο και όχι το εισόδημα του φορολογουμένου.

Τέλος, προβλέπεται και η παρακράτηση του ποσού που αντιστοιχεί σε ένα μισθό για όλους τους αιρετούς: τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρωθυπουργό, τους Υπουργούς, τους Βουλευτές, τους Γενικούς και Ειδικούς Γραμματείς και αιρετούς ΟΤΑ Α' και Β' βαθμού.

Κύριοι Υπουργοί, θα ήθελα να σας κάνω δυο συγκεκριμένες παρατηρήσεις όσον αφορά το μισθολόγιο, το βαθμολόγιο και τις περικοπές των επιδομάτων.

Η πρώτη παρατήρηση έχει να κάνει με τις περιπτώσεις όπου βάσει του μισθολογίου έχουμε μια τεράστια μείωση των μισθών, η οποία πραγματικά πλησιάζει το 40% με 50% των μηνιαίων αποδοχών. Αν είναι δυνατόν να προβλέπεται μία τμηματική μείωση σε βάθος χρόνου. Δηλαδή άμεσα με την ψήφιση του νόμου να υπάρχει μία μείωση με παρακράτηση από 1-1-2011 της τάξεως του 20% με 25% και η υπόλοιπη σε τέσσερις ισόποσες της τάξεως πάλι του 20% με 25% για κάθε χρόνο ξεκινώντας από 1-1-2012.

Επίσης, υπάρχει πραγματικά μια στρέβλωση όσον αφορά τις παραμεθόριες περιοχές. Να λογίζεται παραμεθόριος περιοχή ολόκληρος ο νομός που συνορεύει με τρίτες χώρες. Παρατηρείται μια αδικία σε ένα νομό να υπάρχει μια περιοχή, η οποία λογίζεται παραμεθόριος και να δίνεται το επίδομα της παραμεθόριου και στον ίδιο νομό να υπάρχει μια άλλη περιοχή, η οποία δεν λογίζεται παραμεθόριος.

Συμφωνώ και συνυπογράφω την τροπολογία με γενικό αριθμό 582 και ειδικό 116. Συμφωνώ και συνυπογράφω την τροπολογία με γενικό αριθμό 583 και ειδικό 117.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι αποφάσεις αυτές είναι πραγματικά επίπονες, σκληρές και πολλές φορές άδικες. Όμως, είναι επιτακτική ανάγκη να βάλουμε τη χώρα μας σε μια σταθερή δημοσιονομική τροχιά και να διασφαλίσουμε το μέλλον και την προοπτική για τις επόμενες γενιές.

Η Κυβέρνηση κάτω από την πίεση των δανειστών της αναγκάζεται να πάρει σκληρά μέτρα για να συνεχιστεί το δανειακό πρόγραμμα που υλοποιείται και να αποφύγουμε τη στάση πληρωμών, η οποία θα έχει καταστροφικές συνέπειες για την ελληνική κοινωνία.

Δυστυχώς, σ' αυτήν την ιστορικά δυσκολότερη περίοδο που περνάει η χώρα μας, η Αξίωματική Αντιπολίτευση αφού αποποιήθηκε των τεραστίων εθνικών ευθυνών της, συνεχίζει τη ρητορική της ανευθυνότητα και τον λαϊκισμό αγνώνοντας τις συνέπειες μιας χρεοκοπίας και μιας εθνικής τραγωδίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ιστορικές οι στιγμές. Είναι και ιστορικές οι ευθύνες. Είναι η ώρα του εθνικού καθήκοντος. Θα κριθούμε όλοι μας.

Εμείς στο ΠΑΣΟΚ είμαστε αποφασισμένοι να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Η ιστορία θα μας κρίνει όλους μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Ευστάθιο Κουτμερίδη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Ηλίας από το ΠΑΣΟΚ κ. Παναγιώτης Αντωνακόπουλος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, κύριοι Υπουργοί, νομίζω ότι κάθε εξειδίκευση του μεσοπρόθεσμου μας παραπέμπει στην ψήφιση του μνημονίου. Πρέπει πολιτικά να αιτιολογούμε κάθε μας συμπεριφορά εδώ. Νομίζω ότι κάποιοι ξεχνούν ότι ένας τέτοιος διάλογος οργανώνεται πάνω σε παραδοχές. Κι αν δεν δούμε τις αυτονόητες παραδοχές, τότε σαφώς κάθε φορά θα υψώνουμε σημαίες κομματικών συμφερόντων την ώρα της κρίσης στην Ελλάδα.

Η πρώτη παραδοχή είναι πως η χώρα βρίσκεται σε κρίσιμο ιστορικό σταυροδρόμι. Το αμφισβητεί κάποιος αυτό; Νομίζω πως όχι. Είναι η μεγαλύτερη κρίση που περνάει η χώρα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεν είναι μόνο κρίση οικονομική. Είναι κρίση κοινωνική, είναι κρίση ηθική. Όλες οι αξίες, οι οποίες υπάρχουν σ' αυτό τον τόπο, είναι σε κρίση. Ούτε αυτό το αμφισβητεί κανένας.

Αυτή η Κυβέρνηση εκ των πραγμάτων αναδείχθηκε σε Κυβέρνηση σωτηρίας. Και δεν αρνείται αυτό το ρόλο της. Δεν είναι μια Κυβέρνηση εφαρμογής ενός σοσιαλιστικού προγράμματος. Αυτήν την ώρα προέχει να κρατήσουμε ζωντανή τη χώρα. Αυτό δεν το λέμε εμείς εδώ «απολογούμενοι» στα μαζικά πυρά της Αντιπολίτευσης. Το λέει όλος ο κόσμος. Το λένε όλοι οι σοβαροί οικονομολόγοι, όλοι οι διεθνείς οργανισμοί. Αυτήν την ώρα η Ελλάδα δίνει μια μάχη, την πιο δύσκολη μάχη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Αν δεν δεχθούμε αυτές τις συνθήκες, δεν μπορούμε να μιλήσουμε σοβαρά. Από εκεί και πέρα βεβαίως να διαφανήσουμε στα επιμέρους. Αλλά όταν συνεχίζουμε στο πλαίσιο της συνομιλίας και της δαιμονοποίησης της πραγματικότητας -που χαρακτηρίζει παλιότερες εποχές στα Βαλκάνια- να αναλύουμε μια απτή, χειροπιαστή κατάσταση, τότε δεν μπορούμε να πάμε μπροστά.

Σήμερα αναζητούμε μία λύση σε συνεργασία με τους εταίρους που υπάρχουν. Είμαστε μέρος ενός σύγχρονου, παγκόσμιου συστήματος, μιας σύγχρονης παγκόσμιας διακυβέρνησης με τρομερά δημοκρατικά ελλείμματα, όπως έχει αναφέρει πολλές φορές ο Γιώργος Παπανδρέου, αλλά είμαστε εκεί. Τα υπόλοιπα περί προσφυγής στη Ρωσία, τα είδαμε. Ο Μεντβέντεφ στα κανάλια δήλωσε: «Πηγαίνετε στο ΔΝΤ». Τα περί Κίνας και αυτά τα είδαμε σε σχέση με άλλες χώρες. Ας μην πούμε για τη δική μας περίπτωση. Δήλωσε ο Ισπανός Πρωθυπουργός ότι θα αγοράσει η Κίνα ισπανικά ομόλογα και την άλλη μέρα το διέψευσε με τον πιο εμφανή τρόπο.

Εμείς είμαστε μέρος αυτού του συστήματος και είμαστε εκ των πραγμάτων αναγκασμένοι να προσφύγουμε, όπως προσφεύγει ένας ασθενής στο εφημερεύον νοσοκομείο. Δημιουργήσαμε επιπλέον δομές στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το πρόβλημά μας. Δεν είμαστε βεβαίως ικανοποιημένοι. Ποιος είπε ότι είμαστε ικανοποιημένοι;

Αυτήν την ώρα πολλοί αντιμετωπίζουν τη διαπραγμάτευση που κάνει η Ελλάδα στον διαπραγμάτευση μιας κυβέρνησης και ενός κόμματος. Αυτή η θεώρηση είναι ιστορικό λάθος. Αυτή την ώρα διαπραγματεύεται η Ελλάδα. Δεν διαπραγματεύεται μια κυβέρνηση. Και όσοι δεν θέλουν να βοηθήσουν σ' αυτήν την πορεία, τότε αργότερα που η ιστορία θα κατανείμει ευθύνες, πάλι θα έρθουν μετά από δεκαετίες, εικοσαετίες να εξαγνίσουν τα λάθη του παρελθόντος. Νομίζω ότι εδώ είναι η κρίση, το τι κάνει ο καθένας.

Βεβαίως ζούμε σε ένα σύστημα που κυρίαρχη ιδεολογία δεν είναι αυτή που εκφράζουμε εμείς. Είναι η ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού, του μοντέλου της οικονομίας της αγοράς. Οι σοσιαλιστές στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας είναι η μειοψηφία. Αυτή είναι η ηττημένη αντίληψη στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Θα αρνηθούμε, όμως, ότι δεν πρέπει να κυβερνήσουμε μέσα σε αυτό το πλαίσιο δίνοντας τη μάχη των ιδεών, των απόψεων και των προτάσεων;

Για να ξέρει κάποιος αν παλεύει σωστά, αν αγωνίζεται σωστά, πρέπει να ακούσει και αυτούς που είχαν τέτοιες εμπειρίες. Και λέει ο Κεμάλ Ντερβίς, ο Τούρκος οικονομολόγος, ο αρχιτέκτονας της εξόδου της Τουρκίας από την κρίση: «Η ανάκαμψη της Ελλάδας απαιτεί ευρωπαϊκή στήριξη και εθνική συνοχή».

Δεν είμαστε ικανοποιημένοι από την ευρωπαϊκή στήριξη, ούτε βεβαίως από τις προτάσεις της τρόικα. Παλεύουμε προς αυτήν

την κατεύθυνση και πολλές διαφωνίες είναι ανοιχτές και δημιουργούν και κρίσεις στην πορεία. Υπάρχουν και άλλα που μπορεί να μην τα ξέρουμε. Αλλά αυτά που ξέρουμε, αυτά που γίνονται στις διαπραγματεύσεις, βγαίνουν στο φως και βλέπουμε πού διαφωνούμε.

Εθνική συνοχή έχουμε σε επίπεδο πολιτικής ηγεσίας; Δυστυχώς, όχι. Και το λένε αυτό άνθρωποι που ιστορικά είναι σε μια απόσταση από μας. Όμως, η οικονομική και πολιτική σκέψη τούς ωθεί να πουν αυτά που λένε.

Λέει ο Κεμάλ Ντερβίς ότι ο φίλος του Υπουργός Οικονομίας του Μεξικού, που είχε αντιμετωπίσει την κρίση του 1994, του είχε πει: «Ό,τι και να κάνεις, πέραν το μισό σου χρόνο εξηγώντας στον κόσμο».

Εξηγούμε συνολικά το πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα, τι συμβαίνει αυτήν την ώρα και τι μπορούμε να κάνουμε; Όχι, βεβαίως. Νεφελοποιούμε την κατάσταση γιατί όλοι υπολογίζουν ότι το μέλλον της χώρας περνάει από μια μικρή αύξηση του κομματικού τους ποσοστού. Είναι τραγωδία αυτό που συμβαίνει στον τόπο. Είναι ιστορικές οι στιγμές και επαναλαμβάνονται τα μοιραία λάθη σε βάρος της πορείας αυτού του τόπου.

Αυτήν την ώρα ως Βουλευτής αισθάνομαι ότι είμαι ένας κοινωνικός θεσμός που εκφράζει την ελληνική κοινωνία. Η Κυβέρνηση εκφράζει την εκτελεστική εξουσία. Απευθύνομαι από το ελληνικό Κοινοβούλιο στην τρόικα και λέω το εξής:

Υπάρχουν και όρια στις αντοχές μιας κοινωνίας. Δεν μπορούμε εμείς να επιβάλουμε τις απόψεις τους. Ζητήσαμε βοήθεια και όχι ελεημοσύνη ή χάρη. Θα πρέπει, λοιπόν, να διδαχθούν και αυτοί από τα ιστορικά δεδομένα, από το 1970 και μετά, ότι ελάχιστες χώρες σώθηκαν με αυτήν τη συνταγή, ότι το φάρμακο που δίνουν πολλές φορές είναι χειρότερο από την αρρώστια. Θα πρέπει να το καταλάβουν αυτό.

Δίνουμε μία μάχη από αδύναμη θέση, αλλά ως Έλληνες έχουμε αποδείξει ότι είμαστε δυνατοί στην ιστορία και θα αντέξουμε κι αυτήν την κρίση, παρ' ότι δεν υπάρχει η απαιτούμενη συνοχή, παρ' ότι τις τελευταίες μέρες αρχίζει να διαφαινεται ότι κάποιοι αναθεωρούν απόψεις. Τουλάχιστον αναθεωρούν αυτοί που έχουν κυβερνήσει τον τόπο και θα ξανακυβερνήσουν τον τόπο. Υπάρχουν τα κόμματα εξουσίας σ' αυτήν τη Βουλή και δεν μπορούμε να το αρνηθούμε. Άρα, θα πρέπει να είμαστε συνεπείς.

Σήμερα αυτό που πρέπει να δούμε από την άλλη πλευρά είναι να μην παριστάνουν οι εκφραστές της τρόικας ότι σ' αυτόν τον τόπο δεν έχουν καμμία ευθύνη. Διότι για την κρίση της Ελλάδας σήμερα είναι συνυπεύθυνο το παγκόσμιο σύστημα, αυτό που ζούμε. Εμείς είμαστε μια ανοιχτή οικονομία. Υπάρχει κρίση και σε άλλες χώρες. Όλη η Νότια Ευρώπη βιώνει αυτήν την αποτυχία του μοντέλου. Και αυτοί έχουν το τιμόνι αυτού του συστήματος.

Άρα, όταν παίρνουν αποφάσεις, να λαμβάνουν υπ' όψιν ότι έχουν ευθύνες και για την κρίση στην οποία έχουμε περιέλθει, αλλά και γιατί δεν πετυχαίνουμε τους στόχους.

Και, βεβαίως, για την κρίση, για το πού φτάσαμε ευθύνεται ο υπερεθνικός θεσμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μια σειρά από αποφάσεις. Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε, για παράδειγμα, ότι η Κοινή Αγροτική Πολιτική, που σύναψε προνομιακές σχέσεις με χώρες της Αφρικής που ανταγωνίζονται τα ελληνικά προϊόντα, δεν συνέβαλε στο να καταρρεύσει η αγροτική οικονομία. Το ίδιο και σε ό,τι αφορά τα θέματα της άμυνας, το μεταναστευτικό, τα θέματα της οικολογίας όπου έχουμε αύξηση θερμοκρασίας στη Μεσόγειο και καταστροφή της αγροτικής παραγωγής.

Σήμερα, εάν το ευρώ δεν εξισωθεί με το δολάριο στην αγορά, ο τουρισμός και οι εξαγωγές καμιάς χώρας δεν θα πάνε καλά. Υπάρχει ύφεση στην Ευρώπη, γιατί δεν υπάρχει ρευστότητα στις τράπεζες. Και αυτό συμβαίνει διότι αρνούνται να επανακεφαλαιοποιήσουν τις τράπεζες αυτοί που κατέχουν την εξουσία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν πρόκειται, λοιπόν, να υπάρξει ανάπτυξη, να φύγουμε από την ύφεση. Πώς θα γίνει δηλαδή; Οι εξαγωγές και ο τουρισμός για τη χώρα μας είναι καθοριστικά.

Επίσης, όσον αφορά το πρόγραμμά τους περί στενής δημοσιονομικής πειθαρχίας, θέλω να πω το εξής: Ξεχνούν ότι πίσω από τους αριθμούς υπάρχουν άνθρωποι και ότι πρέπει να προστατεύσουμε τους ανθρώπους. Θα σώσουμε τη χώρα με τους

Έλληνες ζωντανούς. Δεν μπορούμε να σώσουμε τους αριθμούς, αγνοώντας τους ανθρώπους.

Αυτό είναι ένα μήνυμα προς την τρόικα που το μεταφέρω από τους Έλληνες πολίτες, οι οποίοι έχουν δείξει φοβερή ωριμότητα. Και κάποιοι εγκυλούν αυτήν την ωριμότητα. Όχι, οι Έλληνες γνωρίζουν. Θα δώσουν τη μάχη την ώρα που χρειάζεται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνοντας, να πω ότι καταθέτουμε με άλλους συναδέλφους προτάσεις – προσθήκες στο νομοσχέδιο. Θα είμαι επιγραμματικός:

Πρώτον, παροχή χαμηλότοκων δανείων μέχρι 5.000 ευρώ στους ανθρώπους, οι οποίοι έχουν το κοινωνικό τιμολόγιο της ΔΕΗ με πενταετή αναστολή πληρωμής.

Δεύτερον, όσοι υπηρετούν στο δημόσιο, σε νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και ιδιωτικού δικαίου κι έχουν πάρει δάνεια από το Ταμείο Παρακαταθηκών, εάν έχουν αμοιβή μέχρι 1.000 ευρώ, η δόση να μην είναι πάνω από το 20% του μισθού διότι είναι σαφές ότι δεν μπορούν να ζήσουν, ενώ εάν είναι πάνω από 1.000 ευρώ ο μηνιαίος μισθός, να πληρώσουν το 30%.

Τρίτον, μείωση του ποσοστού ΦΠΑ στο 5% σε συγκεκριμένα βασικά είδη, όπως είναι τα είδη διατροφής, το ψωμί, το γάλα, η ζάχαρη, οι χυμοί και άλλα.

Νομίζω ότι θα πρέπει να δώσουμε μια μάχη για τη σωτηρία της χώρας, με τους Έλληνες, όμως, αξιοπρεπείς. Να κρατήσουμε την κοινωνική συνοχή, να μοιραστούνε τη φτώχεια δίκαια. Είμαι από αυτούς που έχουν πει εδώ και καιρό, ότι πρέπει να είναι μέχρι 2.500 πλαφόν η ανώτατη αμοιβή στο ελληνικό δημόσιο. Θα πρέπει να χαρακτηριστεί η πολιτική μας από ταχύτητα και αποτελεσματικότητα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Σας παρακαλώ ολοκληρώστε. Έχετε υπερβεί κατά πολύ το χρόνο σας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Μία κουβέντα ακόμη, κυρία Πρόεδρε.

Δεν μπορεί αυτή την ώρα να υπάρχουν διοικητές οργανισμών και άλλοι στην εκτελεστική εξουσία που αμείβονται προνομιακά και το επικοινωνιακό σύστημα της χώρας, επειδή ξέρει γιατί το κάνει, να επικεντρώνει τα πυρά του κατά των Βουλευτών. Διότι είναι συγκεκριμένοι οι λόγοι που το κάνει. Οι Βουλευτές δεν έχουν υπογραφές κατανομής κονδυλίων, διαφημίσεων και άλλων οφελών που έχουν τα μέσα ενημέρωσης στη χώρα και είναι ο εύκολος στόχος για να παριστάνουν τον καλό στο λαό και, βεβαίως, να μη θίγουν την όποια εκτελεστική εξουσία, όπως αυτή διαμορφώνεται, είτε στην αυτοδιοίκηση, είτε στην κεντρική διοίκηση είτε στους οργανισμούς.

Αυτό το παιχνίδι είναι ένα παιχνίδι καλοστημένο. Και θα πρέπει να σταματήσουν και οι συνάδελφοι Βουλευτές αυτό το αυτοματίγωμα κι ένα στριπτιζ που προσπαθεί ο καθένας να κάνει για να δείξει ένα λαϊκό προφίλ.

Εάν θέλουμε, λοιπόν, να μιλήσουμε αντικειμενικά για το ρόλο του Βουλευτή, ποιες είναι οι απολαβές του και ποιες οι υποχρεώσεις του, να οργανώσουμε μία συζήτηση στο ελληνικό Κοινοβούλιο. Διότι πρέπει να αποκαταστήσουμε το κύρος του Κοινοβουλίου. Από τις χώρες που μπήκε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, μόνο στην Ελλάδα ο λαός μαζεύεται έξω από το Κοινοβούλιο. Στις υπόλοιπες χώρες ο λαός πήγαινε στα κέντρα της εκτελεστικής εξουσίας, γιατί εκεί ήξερε ότι λαμβάνονται οι μεγάλες αποφάσεις. Εδώ γίνεται σκόπιμα.

Υπάρχει, λοιπόν, μία τακτική από μία μη δημοκρατικά νομιμοποιημένη εξουσία στη χώρα που είναι τα μέσα ενημέρωσης, τα οποία προσπαθούν το τελευταίο χρονικό διάστημα να επιβάλουν λύσεις οικογενεικότητας, λύσεις συνεργασίας. Γενικώς νομίζω ότι κάποιοι έχουν υπερεκτιμήσει το ρόλο τους σε αυτόν τον τόπο. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Αντωνικόπουλο.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΛΑΟΣ κ. Κωνσταντίνος Κιλτίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε. Αγαπητοί συνάδελφοι, όπως ο καθένας μας, έτσι κι εγώ θα προσπαθήσω, καταθέτοντας τις σκέψεις μου και τις απόψεις που

προσπαθώ να τις συνοδεύω με γνώση, να διευκολύνω την πατρίδα μου και το λαό μας, πρωτίστως διά του Κοινοβουλίου, να συνεννοηθούμε και να βρούμε λύσεις.

Ακούγονται πολλά αυτές τις ημέρες. Δυστυχώς, όμως, κακοποιείται η ελληνική γλώσσα. Ακούω τον Πρωθυπουργό και ομιλεί περί πατριωτισμού. Κάποιοι νεότευκτοι νεοπατριώτες μίλησαν για νέο πατριωτισμό.

Ο πατριωτισμός είναι ένας, αγαπητοί συνάδελφοι, κατά τον προσδιορισμό της έννοιας της πατρίδος που είναι η γη των πατέρων μας. Χαμηλώνουμε τον πήχη και το αξιακό μας σύστημα, ότι τάχα είναι πατριωτισμός να πληρώνω τους φόρους. Είναι μία υποχρέωση απλή, στην καθομιλουμένη, το να πληρώνω τους φόρους εντός της νομιμότητας. Πατριωτισμός είναι να δώσεις τη ζωή σου ή να διακινδυνεύσεις τη ζωή σου για την πατρίδα. Είναι απίστευτα αυτά που ακούγονται!

Η Ελλάδα, αγαπητοί συνάδελφοι –το είπα ακόμη μία φορά, θα το επαναλάβω, δεν είμαι από ναυτική περιοχή, αλλά βίωσα και αυτήν την πολιτική- είναι σε θέση αρόδο. Αρόδου τη λένε άλλοι, ροδιασμένη άλλοι. Δηλαδή, είναι σταματημένη στο πέλαγος και δεν της δίνεται η δυνατότητα ούτε σε λιμάνι να πάει ούτε να αποπλεύσει και να ταξιδέψει. Φοβούμαι, δε, ότι έχει γεμίσει και τρύπες πλέον και σιγά-σιγά εκεί που την έχουμε σταματήσει, βουλιάζει.

Κι ενώ η συνισταμένη του ελληνικού λαού, των Ελλήνων πολιτών είναι εδώ και δύο χρόνια –ή, αν το θέλετε, ενάμιση χρόνο- από τότε που προέκυψε το πρόβλημα χειροπιαστά μέσα σε αυτήν την Αίθουσα, μία κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας, εθνικής ανάγκης, συστράτευσης, βλέπουμε συζητήσεις με τις οποίες οδεύουμε κάπου αλλού. Διότι και η Κυβέρνηση εξελέγη με άλλους κανόνες, με άλλο πρόγραμμα. Και προφανώς κι εμείς όλοι οι αντιπολιτευόμενοι οφείλουμε να αποποιηθούμε κάτι από την αντιπολιτευτική μας ιδιότητα και να βοηθήσουμε την πατρίδα που βρέθηκε σε μία νέα πραγματικότητα μετά τις εκλογές.

Κάνω έκκληση, αγαπητοί συνάδελφοι, ο Πρωθυπουργός και ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως να καταθέσουν στη Βουλή τι συζητήσαν την πρώτη φορά και τι συζητήσαν χθες. Είχαν την πρόθεση να συμπορευθούν ουσιαστικά ή κάπου ο καθένας, κατά το δοκούν και κατά το δικό του όφελος, πορεύεται και η πατρίδα βρίσκεται σε αυτήν τη θέση, όπως τη χαρακτηρίσα, χωρίς να μπορεί ούτε λιμάνι να πιάσει ούτε να ταξιδεύει και να αναπτυχθεί προφανώς;

Πρέπει αυτά τα πράγματα να γίνουν γνωστά, για να έχουμε ξεκάθαρες εξηγήσεις.

Και εξηγούμαι, κύριοι της Κυβερνήσεως: Το ΠΑΣΟΚ και η Κυβέρνηση πρωτίστως θέλει να διαγωνιστεί μέσα σε αυτήν την Αίθουσα, θέλει να εμφανιστεί με άμιλλα κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, λειτουργούντος εν ειρήνη και εν ηρεμία. Και από την άλλη, όταν πρόκειται για την Αντιπολίτευση, διακηρύττει ότι έχουμε πόλεμο ή υφίσταται εθνικό ζήτημα. Να ξεκαθαρίσουμε τι από τα δύο συμβαίνει. Και τα δύο είναι υπαρκτά και μπορούν, πράγματι, να προάγουν τη συζήτηση.

Εάν η πατρίδα κινδυνεύει και υφίσταται μείζον εθνικό ζήτημα κι αν έχουμε συνθήκες πολέμου, όπως και χθες ακόμα άκουσα τον Πρωθυπουργό και στην επίσημη ανακοίνωσή του να το εμφανίζει, τότε προφανώς και χρειάζεται κυβερνητική συνευθύνη. Κατ' ελάχιστον, όμως, εάν δεν υπάρχει συνευθύνη κυβερνητική, να υπάρχει συνευθύνη κοινοβουλευτική. Να ψηφίζει εδώ η Βουλή με την πλειοψηφία των 2/3.

Εσείς ούτε το ένα πράττετε ούτε το άλλο.

Θέλετε, επομένως, να πορευθούμε, ενώ όλοι διαπιστώνουμε αυτό που διαπιστώνουμε έξω, με τους Έλληνες πολίτες καταδικασμένους και καταπονημένους, να λειτουργήσουμε με άμιλλα και με διαγωνιστική πολιτική διάθεση, με κανόνες ωσάν να μη συμβαίνει τίποτα. Και προφανώς πρέπει να παραδεχθείτε τότε ότι κι εμείς θα ανακαλύπτουμε τα κενά σας, τις αμέλειες, τα λάθη ή τα εγκλήματα για να προάγουμε τη συζήτηση. Δεν γίνεται αλλιώς.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η Κυβέρνηση προδίδει την πατρίδα – και θα σας το αποδείξω- για δύο λόγους: Πείτε μου σε ποια χώρα του κόσμου, από τότε που ήμασταν μικρά παιδιά, ακούγαμε ότι το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο επενέβη και εφαρμόζονται κανό-

νες και πολιτικές Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και συνέβη αυτό που συνέβη στην πατρίδα μας; Θέλω να μου αναφέρουν μία χώρα. Όταν το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο παρεμβαίνει, όλοι θεωρούμε ότι είναι η καταστροφή. Και από εκεί και ύστερα αρχίζει τουλάχιστον η ισορροπία και η τυχόν πρόοδος.

Επί ενάμιση χρόνο κάθε μήνα η πατρίδα οδεύει προς τα κάτω, προσπαθεί να βρει το τελευταίο σκαλί και δεν το βρίσκει και όπως λέει ο λαός μας δεν ξέρει που είναι ο πάτος αυτού του βάλθους. Παγκόσμια πρωτοτυπία, σπάσαμε όλα τα ρεκόρ!

Αν, αγαπητοί κύριοι της Κυβερνήσεως, αυτό που ακούγεται δημόσια και γινόμαστε κοινωνοί, η Ευρωπαϊκή Ένωση προτείνει το κούρεμα -την αναδιάρθρωση επί το ευγενικότερον και αθώτερον όσον αφορά την ακουστική- και αν αυτό το βλέπαμε πριν ένα χρόνο, γιατί δεν προστρέχαμε να εφαρμόσουμε αυτό; Γιατί πρέπει να το κάνουμε τώρα καθυστερημένα;

Αυτό το βλέπαμε. Ποιος δεν μίλησε εδώ; Βουλευτές σας -δεν θέλω να τους αναφέρω για να μην αδικήσω κανέναν- σας το έχουν καταθέσει. Αυτός που μπαίνει τώρα, ο κ. Μίμης Ανδρουλάκης, έχει ένα χρόνο που μας έμαθε με τα άριστα μαθηματικά του ότι το 2013 δεν βγαίνει η χώρα, δεν βγαίνει το χρέος, πρέπει να γίνει η αναδιάρθρωση με την κοινή συναίνεση των δύο μερών. Εάν είναι να το κάνουμε τώρα, κάποιοι ή ήταν ανίκανοι, ή δεν γνώριζαν, ή κάτι άλλο έκαναν. Δεν φταίει ο λαός που δέχεται απόψεις συνωμοτικές, φταίμε εμείς που δεν κάνουμε αυτό που πρέπει και ο λαός ακολουθεί τέτοια μονοπάτια.

Κλείνοντας, κυρία Πρόεδρε, θα ήθελα να πω και κάτι ακόμα. Δεν μας φταίνει και οι δύσμοιροι δημόσιοι υπάλληλοι, αγαπητοί συνάδελφοι. Παράγινε το κακό. Βρέθηκαν εργαζόμενοι γιατί έτσι πορεύτηκε η πατρίδα και η χώρα τα τελευταία τριάντα χρόνια. Είναι αδιανόητος αυτός ο διασποράς που επιχειρείται των δημοσίων λειτουργιών, λες και όλοι οι άλλοι είναι άγγελοι σ' αυτήν τη χώρα. Βρέθηκαν, δουλεύουν, δεν κάνουν τίποτα άλλο παραπάνω, μια θέση κάτω από τον ήλιο ήθελαν. Από εκεί και ύστερα η πολιτική που πρέπει να εφαρμοστεί θα μπορούσε σε βάθος εξαστίας -ακούμε από τα επίσημα χείλη της τρόικας ότι ζητούσε αυτήν τη αναδιάρθρωση του δημοσίου τομέα- να γίνει και με μετατάξεις, να γίνει και με συνταξιοδοτήσεις και να υπάρχει μια ηρεμία.

Που είναι η κάλυψη των τραπεζών, αγαπητοί συνάδελφοι, όταν οι τράπεζες πριν από δύο-τρία χρόνια πήραν ομόλογα του δημοσίου, στήριξαν με δάνεια και τώρα ζητούμε κούρεμα από τις τράπεζες; Έτσι θα τις κρατήσουμε όρθιες; Που είναι η μείωση των δανείων για αυτούς, οι οποίοι είναι υπόχρεοι; Που είναι ο έλεγχος των τιμών; Είναι δυνατόν να μην υπάρχει έλεγχος των τιμών ενώ καταδυναστεύεται το εισόδημα των Ελλήνων πολιτών;

Αγαπητοί συνάδελφοι, φοβούμαι ότι η πολιτική της Κυβερνήσεως έχει δύο χαρακτηριστικά: την αναίδεια προς την κοινωνία και το θρίαμβο του ανήθικου. Βάζουν τη σκουριά -γιατί περί αυτού πρόκειται- επί ενάμιση χρόνο, προστατεύουν δήθεν με τη σκουριά την πολιτική και από μέσα τη σκουριά κατατρώει τις σάρκες αυτής της πατρίδος. Δεν μπορεί να μην είναι υπόλογοι.

Λειτουργήστε, κύριοι του ΠΑΣΟΚ, με συνθήκες εθνικής ανάγκης ειδώλλως το απρόβλεπτο σας περιμένει.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Κιλιτζίδη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας από το Νομό Δράμας, κ. Μαργαρίτης Τζίμας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΖΙΜΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Αλήθεια, κύριοι Υπουργοί, πιστεύετε ότι είναι πατριωτισμός για μια Κυβέρνηση και ένα κόμμα που κόβει τους μισθούς των εργαζομένων 25% με μια και μόνο απόφασή του; Είναι πατριωτισμός να πετσοκόβετε μισθούς και συντάξεις των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και να αντιμετωπίζετε με ηλικιακό ρατσισμό αυτούς που αποστρατεύτηκαν κάτω από πενήντα πέντε ή πάνω από πενήντα πέντε ετών;

Χθες, ακούστηκε μια άλλη φωνή από τον Πρωθυπουργό της χώρας, μια φωνή, που έρχεται από ένα παρελθόν από τη δεκαετία του '80, διχασμού και μίσους, την ώρα που είχε συνάντηση με τον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Αυτήν τη φωνή

του διχασμού και της μισαλλοδοξίας εμείς δεν πρόκειται να την ακούσουμε, ούτε πρόκειται να την ακούσει ο ελληνικός λαός.

Πρέπει να αντιληφθείτε, κύριοι Υπουργοί, πως δεν έχετε απέναντί σας μόνο τα κόμματα της Αντιπολίτευσης, κυρίως έχετε απέναντί σας το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Δεν υπάρχει ούτε ένας συνδικαλιστικός φορέας, δεν υπάρχει ούτε ένας κοινωνικός φορέας, δεν υπάρχει ούτε ένας πολίτης που να μη θίγεται από την αντικοινωνική σας πολιτική εδώ και δύο χρόνια.

Φυσικά, μέχρι προχθές είχαμε εκβιαστικά διλήμματα: εκβιαστικό δίλημμα πριν από την πέμπτη δόση, εκβιαστικό δίλημμα τώρα εν όψει της έκτης δόσης. Έχουμε όμως και απειλές. Είναι δυνατόν ο Πρωθυπουργός της χώρας να απειλεί χθες με την ομιλία του όλες τις κοινωνικές ομάδες και όλους τους θεσμικούς φορείς και τις ανεξάρτητες αρχές; Είναι δυνατόν να απειλούνται οι δικαστές; Είναι δυνατόν να απειλούνται οι πολίτες που είναι ταγμένοι να υπηρετήσουν το δημόσιο συμφέρον της χώρας; Είναι δυνατόν χωρίς την έλλειψη αυτής της κοινωνικής συμμαχίας να οδηγηθεί η χώρα έξω από την κρίση σε μια τροχιά ευμερείας και προόδου;

Είναι σαφές, κύριοι της Κυβέρνησης, πως δεν εκφράζεται πλέον την ελληνική κοινωνία. Δεν έχετε κανέναν μαζί σας. Έχετε την Κοινοβουλευτική σας Ομάδα, η οποία εκβιάζεται καθημερινά να ψηφίσει τα μέτρα που εσείς συμφωνείτε πίσω από την πολιτική κουρτίνα με την τρόικα. Έχετε παραδοθεί στις απαιτήσεις της τρόικας, αντί να παραδοθείτε στην υπηρεσία του ελληνικού λαού.

Στόχος σας, κύριοι Υπουργοί, δεν είναι να σώσετε τους Έλληνες, δεν είναι να σώσετε την Ελλάδα, αλλά στόχος σας είναι να εξασθώσετε την Ελλάδα και τους Έλληνες. Μπορείτε να μου πείτε αν για το δημόσιο χρέος της χώρας ή το έλλειμμα φταίει ο εργαζόμενος των 700 ευρώ ή φταίει ο συνταξιούχος των 600 ευρώ και τον χτυπάτε αλύπητα εδώ και δύο χρόνια; Που είναι τα 30 δισεκατομμύρια της ασύλληπτης φοροδιαφυγής που λέγατε προεκλογικά ότι θα πατάξετε; Είναι δυνατόν σε κάθε νομοσχέδιο που φέρνετε εδώ στη Βουλή να βρίσκετε τα μόνιμα υποζύγια, τους μισθοσυντήρητους και τους συνταξιούχους και να τους κόβετε μισθούς και συντάξεις λέγοντας ότι εκφράζεται το σοσιαλισμό και την κοινωνική δικαιοσύνη σ' αυτήν τη χώρα;

Κάτω τα χέρια από τους πολίτες, κύριοι της Κυβέρνησης! Κάτω τα χέρια από αυτούς που με πολύ κόπο και αγώνα, είτε συνδικαλιστικά είτε κοινωνικά, κατοχύρωσαν έναν αξιοπρεπή μισθό ή μια αξιοπρεπή σύνταξη, την οποία η δική σας πολιτική θίγει καθημερινά.

Αλήθεια, ποιον Έλληνα θέλετε να οικοδομήσετε, να δημιουργήσετε; Έναν Έλληνα που δεν θα δουλεύει. Και όσοι θα δουλεύουν; Θα αμείβονται πενιχρά, εξευτελιστικά χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να κάνουν μια αξιοπρεπή ζωή. Από αυτόν τον Έλληνα που θέλετε να δημιουργήσετε ζητάτε να πληρώνει και φόρους και λέτε ότι όποιος δεν πληρώνει φόρο δεν είναι και πατριώτης.

Μα, είναι πολιτική αυτή, κύριοι της Κυβέρνησης, και θέλετε να έχετε τη συναίνεση του ελληνικού λαού; Βάζετε στο στόχαστρο όλες τις κοινωνικές ομάδες. Τι σας πειράζουν οι απόστρατοι, κύριοι; Τι σας πειράζουν οι χιλιάδες οικογένειες των αποστράτων που υπηρέτησαν την πατρίδα κάτω από αντίξορες συνθήκες χωρίς να ξέρουν Κυριακές και γιορτές, μακριά από τα παιδιά τους, μακριά από τις οικογένειες τους και τους χωρίζετε ηλικιακά; Τους νόμους του ελληνικού κράτους αξιοποίησαν και βγήκαν στη σύνταξη. Ακούγεται από τον Υπουργό Οικονομικών: «Για πόσα χρόνια θα πληρώνουμε τη σύνταξη ενός απόστρατου που βγήκε πενήντα χρονών συνταξιούχος;». Μα, αυτός ήταν ο νόμος του κράτους εκείνη τη στιγμή, αυτόν αξιοποίησε και έρχεστε τώρα και στραγγαλίζετε αυτήν την εφεδρεία που διαθέτει η πατρίδα μας και αχρείαστη να είναι στο μέλλον.

Φέρνετε μια διάταξη για την παροχή επιδόματος παραμεθoriών. Πρέπει να διευκρινίσετε, κύριε Υπουργέ, για ποιους νομούς αναφέρεστε. Μιλάμε για όλους τους νομούς που ήδη είναι χαρακτηρισμένοι παραμεθoriοι και υπάρχουν στη Μακεδονία και τη Θράκη πέντε τουλάχιστον νομοί, μεταξύ αυτών και η Δράμα, που δεν παίρνουν το επίδομα παραμεθoriών. Υπάρχουν αυτοί οι νομοί μέσα στην παροχή του επιδόματος παραμεθoriών ή δημι-

ουργείτε με τη διάταξη αυτή μια κοινωνία χωρίς ισοπολιτεία και ισονομία;

Ή όλοι οι νομοί της χώρας που είναι χαρακτηρισμένοι ως παραμεθoriοι θα παίρνουν το επίδομα ή θα δημιουργείται μια άνιση κατάσταση.

Ακούστηκε από τον κύριο Πρωθυπουργό χθες μια κατηγορία εναντίον της Νέας Δημοκρατίας ότι δεν συναινεί. Μα, εμείς σας καταθέσαμε συγκεκριμένη οικονομική πρόταση για την έξοδο της χώρας από την κρίση. Ούτε μια πρότασή μας ούτε ένα γράμμα της πρότασης «Ζάππειο 2» του Αντώνη Σαμαρά δεχθήκατε, κύριε Υπουργέ. Την ώρα που είναι να μιλήσουμε για το παρόν και το μέλλον της Ελλάδας τορπιλίζετε αυτήν την ενότητα, αυτήν τη διάθεση από την Νέα Δημοκρατία να βοηθήσει και συνεχίζετε αυτήν την αντικοινωνική σας πολιτική με εξαθλίωση των Ελλήνων, με περισσότερα λουκέτα.

Πείτε μου μετά τον πόλεμο αν υπήρξε Κυβέρνηση που σε ένα χρόνο δημιούργησε επιπλέον τετρακόσιες χιλιάδες ανέργους. Πείτε μου μια κυβέρνηση μετά τον πόλεμο που με τόσα αντιλαϊκά μέτρα, με τόσους δυσβάσταχτους φόρους αύξησε το δημόσιο χρέος της χώρας μόνο σε ένα χρόνο κατά εξήντα δισεκατομμύρια ευρώ. Επομένως, σε τι να σας εμπιστευτεί η Νέα Δημοκρατία; Σε τι να σας πιστέψει ο ελληνικός λαός; Πότε θα έρθουν οι καλύτερες μέρες; Μπορείτε να του δώσετε μια απάντηση; Μπορείτε να μας πείτε, πώς θα ζήσουν οι ένα εκατομμύριο άνεργες ελληνικές οικογένειες; Θα ζήσουν με το δόγμα του Πρωθυπουργού ότι σε μια οικογένεια θα δουλεύει ένας, όταν πριν από λίγα χρόνια σε μια οικογένεια δούλευαν δύο και τρεις; Μπορείτε να δώσετε μια απάντηση, γιατί η Νέα Δημοκρατία να συμφωνήσει σε αυτό το νομοσχέδιο-έκτρωμα που πλήττει το σύνολο του ελληνικού λαού όταν η δική σας πολιτική είναι αυτή που επιδείνωσε το οικονομικό πρόβλημα της χώρας;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ολοκληρώστε, σας παρακαλώ, κύριε Τζίμα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΖΙΜΑΣ: Ολοκληρώνω, κυρία Πρόεδρε και ευχαριστώ για την ανοχή σας.

Είναι σαφή, κύριοι Υπουργοί, λαϊκή απαίτηση – και όχι μόνο απαίτηση όλων των κομμάτων της Αντιπολίτευσης- πως ήρθε η ώρα να εγκαταλείψετε την εξουσία. Είναι ώρα να μιλήσει ο λαός. Κάποτε που εσείς εκβιάζατε διεξαγωγή εθνικών εκλογών στο μέσο της θητείας της προηγούμενης κυβέρνησης με το πρόσημα της επιλογής του Προέδρου της Δημοκρατίας, δεν μπορεί να λέτε τώρα ότι οι εκλογές αποτελούν κοινοβουλευτικό μίσημα και πρόκληση για την Ελλάδα. Ίδου η Ρόδος Ίδου και το πήδημα. Η δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα. Είναι καιρός να μιλήσει η Ελλάδα και οι Έλληνες.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Μαργαρίτη Τζίμα Βουλευτή Δράμας της Νέας Δημοκρατίας.

Καλείται να λάβει το λόγο ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Παναγιώτης Καμμένος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Ευχαριστώ κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο βιβλίο του Κίνμαν «Ο τελευταίος μεγάλος δικτάτορας» αναφέρεται η ρήση του Δαβίδ Ροκφέλερ του πρώην Προέδρου της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ, μεγάλου στελέχους της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ, στην οποία ανήκει και ο Πρωθυπουργός μας, όπου το 1985 έκανε την εξής δήλωση. «Είμαστε στο κατώφλι μια μεγάλης μεταμορφώσεως του παγκόσμιου συστήματος. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι η κατάλληλη κρίση, η μεγάλη κρίση που θα αναγκάσει τα έθνη να αποδεχθούν τη νέα τάξη πραγμάτων». Αυτή η δήλωση ποτέ δεν αμφισβητήθηκε.

Θα προχωρήσω διαβάζοντας ένα σημείωμα ενός παλιού μας συναδέλφου, ο οποίος έφυγε από τη ζωή πριν από λίγες μέρες, του Γεώργιου Αλέξανδρου Μαγκάκη, αφήνοντας επικήδειο σημείωμα, το τελευταίο σημείωμα που ο ίδιος έγραψε, αυτός ο αγωνιστής της Δημοκρατίας, πολιτικός μας αντίπαλος στις ιδέες, που όμως κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι ήταν ένας αγωνιστής για την πατρίδα. Έγραψε προς όλους εμάς: «Σαλπάρω ήρεμος

για τον άλλο κόσμο. Αυτό που αφήνω πίσω μου σίγουρα δεν είναι πια η Ελλάδα μου. Αυτός είναι άλλος τόπος με ανθρώπους άλλης φυλής. Δεν με αφορούν. Τι θέλω εγώ ανάμεσά τους;».

Ο Γεώργιος Αλέξανδρος Μαγκάκης, λοιπόν, επιβεβαιώνει ουσιαστικά αυτό που ο Ροκφέλερ προέβλεψε, ότι αλλάζουν τα πάντα. Και η ευθύνη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έτυχε στην Ελλάδα, στην Ελλάδα που αποτελεί τον πυροκροτητή για τη δημιουργία της τεράστιας αυτής παγκόσμιας κρίσης που θα οδηγήσει όπως βλέπουμε στη νέα τάξη πραγμάτων, τον πυροκροτητή που μέσω των ασφαλιστρών που δίνουν τα ελληνικά CDS να χτυπήσουν την Γαλλία, θα οδηγήσουν στην υποβάθμιση της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Γερμανίας αύριο, της Αμερικής, του συνόλου του κόσμου για να δημιουργηθεί το νέο νόμισμα, η νέα τάξη πραγμάτων και να εξαφανιστούν τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Εδώ, στη χώρα της δημοκρατίας, στο ναό της δημοκρατίας πρέπει όλοι να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας. Απευθύνομαι σε σας, συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, θεωρώντας ότι δεν έχετε καμμία σχέση με τον Πρωθυπουργό που σήμερα εκτελεί αυτό το σχέδιο. Έχετε, όμως, ευθύνη να αντιδράσετε, να αντιδράσετε σήμερα και να σκεφτείτε ότι σε αυτά τα έδρανα κάποτε η Μελίνα Μερκούρη. Τι θα έλεγε η Μελίνα Μερκούρη σήμερα όταν θα έβλεπε τον Αντικαγκελάριο να περιφέρεται ως διοικητής της χώρας μας, κάνοντας υποδείξεις για μειώσεις εθνικής κυριαρχίας, όταν θα έβλεπε μέσα στα Υπουργεία να κάνουν κουμάντο οι εγκάθετοι της νέας τάξης πραγμάτων της κ. Μέρκελ; Τι θα έλεγε ο Βαγγέλης Γιαννόπουλος, όταν θα έβλεπε να λαμβάνει εντολή η Βουλή των Ελλήνων και η ελληνική Κυβέρνηση από εκείνους οι οποίοι προστάζουν καταργώντας την εθνική και λαϊκή κυριαρχία; Θα έλεγε «όχι». Και όπως απευθύνομαι σε σας, απευθύνομαι και σε κάποιες εφεδρείες που βρίσκονται από άλλες πλευρές, οι οποίοι γλυκοκοίταζαν το μνημόνιο στην αρχή κάνοντας υψηλή κριτική. Εκείνοι που απαιτούν να διαγράφονται οι συνδικαλιστές που παλεύουν για τα δικαιώματά τους αφήνοντας τους δημάρχους να εκτελούν τους σχεδιασμούς όπως τον Δήμαρχο Αλεξανδρούπολης που μίλησε -χωρίς να διαγραφεί εκείνος βέβαια- για την αυτονομία της Θράκης, σχέδιο που το έφερε...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ: Δικός σας ήταν.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Ναι, κύριε συνάδελφε, δικός μας ήταν. Πρέπει να διαγραφεί, αυτό λέω. Δεν έχει σχέση αν είναι δικός μας ή δικός σας. Αυτό δεν καταλαβαίνετε. Και αυτό που δεν καταλαβαίνετε και δεν καταλαβαίνω, αλλά πρέπει να καταλάβουμε, είναι ότι πρέπει να ενωθούμε όλοι όχι για να παραδώσουμε τη χώρα, αλλά για να αντισταθούμε στην παράδοση της χώρας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Αυτό πρέπει να είναι το σύνθημα, να ενωθούμε όχι για να υποκύψουμε στους νέους κατακτητές, όχι για να ακούσουμε τους δοσολογούς, αλλά για να πούμε το «όχι», το «όχι» το οποίο πρέπει να οδηγήσει, πράγματι, σε ένα εθνικό μέτωπο αντίστασης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το Σύνταγμα της Ελλάδας είναι σαφές. Το άρθρο 120 του Συντάγματος λέει ότι ο σφετερισμός με οποιοδήποτε τρόπο της λαϊκής κυριαρχίας και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτή, δίκαια αποκτασθαθεί η νόμιμη εξουσία οπότε και αρχίζει η παραγραφή του εγκλήματος. Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταργήσει με τη βία. Και με τη βία καταλύεται το Σύνταγμα όταν ψηφίζονται αντισυνταγματικές διατάξεις, όταν το μνημόνιο περνάει με εκατόν εβδομήντα δυο Βουλευτές, παραχωρώντας εθνική κυριαρχία, ενώ προβλέπεται ο αριθμός των εκατόν ογδόντα Βουλευτών. Το ίδιο έγινε με το μεσοπρόθεσμο. Το ίδιο γίνεται με τις αντισυνταγματικές διατάξεις που περνούν με αυτό το σημερινό νομοσχέδιο που επικυρώνει την παράδοση της χώρας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δυστυχώς έχει καταργηθεί και το Κοινοβούλιο. Θα σας πω μόνο ένα απλό θέμα: Στις 26 Μαΐου 2011 καταθέτω ερώτηση με αίτηση καταθέσεως εγγράφων για να σας πουν το ποιος αγόρασε το ασφαλιστρο κινδύνου, το CDS από το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο το οποίο επωλήθη το Νοέμβριο

και το Δεκέμβριο του 2009 με ευθύνη του τότε Υπουργού των Οικονομικών του κ. Παπακωνσταντίνου και του κυρίου Πρωθυπουργού και σήμερα αξίζει 26 δισεκατομμύρια ευρώ, όσα δηλαδή σήμερα νομοθετούμε επί πέντε. Δεν απαντά στην ερώτηση. Τη μετατρέπω σε επερώτηση βάσει του άρθρου 134 παράγραφος 2. Με πρωτοβουλία του Προέδρου της Βουλής ποτέ δεν μπαίνει στον πίνακα. Το ξανακαταθέτω πάλι με τον Γιάννη Δημαρά και με τον Κυριάκο Βελόπουλο ως διακομματική επερώτηση. Δεν προσδιορίζεται. Γιατί; Γιατί κάποιος ενεργούν προκειμένου να παραδοθεί αυτή η χώρα. Γιατί κάποιος συνάδελφοι αυτό που θέλουν δεν είναι να γλιτώσουν τα ογδόντα εκατομμύρια της εφεδρείας. Ογδόντα εκατομμύρια νομοθετούμε για την εφεδρεία και ψηφίσαμε να πάρει το Μέγαρο Μουσικής εκατό εκατομμύρια. Από όλο το νομοσχέδιο θα γλιτώσουμε πέντε δισεκατομμύρια και είκοσι έξι δισεκατομμύρια είναι αυτά που δώσαμε με ένα μόνο ασφαλιστρο κινδύνου για το οποίο δεν μας ενημερώνουν.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, την ίδια στιγμή που λέμε στον ελληνικό λαό, στο συνταξιοχό και στον εργαζόμενο, να ματώσει, την ίδια στιγμή ο Πρόεδρος της Βουλής φτιάχνει βίλες στο Γράμμο. Αν είναι ποτέ δυνατόν! Την ίδια στιγμή που λέμε στο μικρό επαγγελματία να κλείσει, την ίδια στιγμή στο Λαυρεντιάδη χαρίζουμε 1,1 δισεκατομμύρια. Και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της τράπεζας που αγοράζει η «PROTON», η «OMEGA» είναι ο αδελφός του Πρωθυπουργού.

Αντί να κυνηγάμε να βρούμε αυτούς οι οποίοι κλέβουν στην Ελβετία, αντί να τους φορολογήσουμε με 50%, όσο πληρώνουν και οι Έλληνες φορολογούμενοι, τους βάζουμε φόρο 10%. Και την ίδια στιγμή ο αδερφός του Πρωθυπουργού έχει εταιρεία στην Ελβετία. Σας το καταγγέλλει ο Νικολόπουλος στη Βουλή και ουδείς απαντά. Το καταθέτω στη Βουλή. Την ίδια στιγμή εργάζεται παρανόμως σε εταιρεία που παίζει CDS, που ποντάρει στην κατάρρευση της χώρας, στη «UNIGESTION» και βγάζει και τη φωτογραφία του μπροστά, ουδείς ενδιαφέρεται.

Αλλά ξέρετε τι γίνεται; Βάζουν αυτούς τους τύπους να κάνουν αγωγή στο Βουλευτή καταργώντας το άρθρο 62 του Συντάγματος, για να μη απειλήσουν με 15.000.000 ευρώ. Ο κ. Μάρκελλος που έκανε το καλαμπόκι, ο ιδιοκτήτης της «AJ», θέλει 10.000.000 ευρώ. Η κ. Ξαφά την οποία είχε ο κ. Μητσστάκης, βέβαια, στην κυβέρνηση...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ολοκληρώστε, κύριε Καμμένε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ένα εκατομμύριο ευρώ. Ένα εκατομμύριο ο Αντρίκος, ένα εκατομμύριο ο μάγκας ο σύμβουλος του κ. Δούκα.

Κύριοι συνάδελφοι, εάν δεν κάνουμε μέτωπο απέναντι στην παράδοση της χώρας, θα είμαστε υπεύθυνοι και του Γουδή δεν θα μας χωράει όλους. Τώρα πρέπει να πούμε «όχι». Σας καλώ όλους σε μια συστράτευση για να προστατεύσουμε την πατρίδα μας και να προστατεύσουμε τη δημοκρατία.

Ευχαριστώ πολύ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Πάνος Καμμένος καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Καμμένο.

Πρέπει να πω, σε ό,τι αφορά την επερώτηση που καταθέσατε, κύριε Βουλευτά, ότι η επερώτηση αυτή με τον κ. Δημαρά και τον κ. Βελόπουλο κατατέθηκε πριν λίγες μέρες και έχει πάρει τη σειρά της. Προηγούνται ερωτήσεις κομμάτων και επερωτήσεις κομμάτων και Αρχηγών. Έχουν μπει στη σειρά τους κανονικά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Είναι από τις 26 Ιουλίου, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Όχι, υπάρχουν πάρα πολλές, αλλά δεν είναι από τον Ιούλιο, κύριε Καμμένε. Η ερώτηση που κάνατε και οι τρεις σας είναι πριν από μερικές μέρες...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Τον Ιούλιο την φέραμε ως επερώτηση και πάλι πριν από μερικές μέρες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Με συγχωρείτε, αλλά αν παρακολουθείτε τη Βουλή και τις διαδικασίες της, ξέρετε ότι

υπάρχουν ερωτήσεις του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας, του κόμματός σας -αν δεν κάνω λάθος είστε στη Νέα Δημοκρατία, οι οποίες δεν έχουν συζητηθεί- διότι υπάρχουν κάθε φορά διαδικασίες που προηγούνται και προτεραιότητες.

Αυτά τα λέω, για να μην ακούγονται στην Αίθουσα ψευδείς δηλώσεις.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ: Το κόμμα μου οφείλει την πρωτοβουλία να την υιοθετήσει και εγώ αναφέρω στο σύνολο Βουλής, στην Ολομέλεια.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Βεβαίως, αλλά πρέπει να γνωρίζετε πολύ καλά και εσείς και τον Κανονισμό και τις διαδικασίες της Βουλής πριν φροντίσετε με πολύ μεγάλη ευκολία να κατηγόρησετε αυτήν τη διαδικασία.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας του Νομού Λάρισα κ. Μάξιμος Χαρακόπουλος.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, υπάρχει μια ανοχή στο Προεδρείο για ένα λεπτό κάθε φορά, αλλά υπάρχουν πάρα πολλοί συνάδελφοι που πρέπει να μιλήσουν γι' αυτό σας παρακαλώ στα επτά λεπτά να μπορείτε να έχετε ολοκληρώσει. Ευχαριστώ.

Έχετε το λόγο, κύριε Χαρακόπουλε.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, ελπίζω να μην εξαντλήσετε την ανοχή σας σε εμένα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση του πολυνομοσχεδίου καταγράφεται ήδη ως η δραματική κορύφωση μιας πρωτόγνωρης και τραγικά αποτυχημένης κυβερνητικής πολιτικής. Το πολυνομοσχέδιο σφραγίζει θα έλεγα το πολιτικό Βατερλό αυτής της Κυβέρνησης, δυστυχώς, όμως, αποτελεί ένα ακόμη βήμα προς τον γκρεμό για την ελληνική κοινωνία.

Σήμερα κορυφώνεται μια κυβερνητική διετία που κατακρήμιζε την οικονομία, εξουθένωσε τους πολίτες, διέλυσε τους αρμούς της κοινωνικής συνοχής και οδήγησε σε εθνική κατάθλιψη. Προκαλεί απορία στο μέσο πολίτη αυτής της χώρας πώς είναι δυνατόν μετά τις τόσες τραγελαφικές «σωτήριες παρεμβάσεις» της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, τις τόσες διαψευδόμενες υποσχέσεις, που αρχίζουν από το «λεφτά υπάρχουν» και φτάνουν στο κυριακάτικο «δεν έχω λύση για τη χώρα» ο Πρωθυπουργός να επιμένει ότι είναι σωστός ο μονόδρομος που ακολουθεί. Και η θρασύτητα ξεπερνάει κάθε όριο όταν ο Πρωθυπουργός, ενώ μας υβρίζει στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, στη συνέχεια αξιώνει από τον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης εθνική συνεννόηση. Ενώ εκφωνεί διχαστικές ομιλίες, ζητά μετά συναινεση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ύβρις προς την ιστορία ο Πρωθυπουργός να παραλληλίζει τον εαυτό του, έστω και έμμεσα, με τον πρώτο Κυβερνήτη τον Ιωάννη Καποδίστρια ή με τον Εθνάρχη Ελευθέριο Βενιζέλο, που ήξεραν ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές να διαπραγματεύονται μετά από πολέμους και εθνικές καταστροφές.

Όπως, επίσης, είναι απαράδεκτη και άκρως επικίνδυνη η επίθεση προς τη δικαιοσύνη που αποτελεί πυλώνα της δημοκρατίας. Παίζετε με τη φωτιά στοχοποιώντας τη δικαστική εξουσία. Απαξιώνοντας τη δικαιοσύνη στέλνεται λάθος μηνύματα στην ελληνική κοινωνία. Σε περιόδους κρίσεων η αμφισβήτηση του κράτους δικαίου ανοίγει το κουτί της Πανδώρας στη νομιμοποίηση της αυτοδικίας. Αυτό θέλετε;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ελάχιστα ενδιαφέρει αν το κυβερνών κόμμα είναι στα πρόθυρα της διάλυσης. Εκείνο που ανησυχεί όλους είναι το κενό εξουσίας που υπάρχει στη χώρα. Ο Πρωθυπουργός, ωσει παρών, ψάχνει οδούς διαφυγής. Πλέον στην Ευρώπη δεν μας δίνουν καν λογαριασμό για όσα αποφασίζουν για εμάς χωρίς εμάς. Βεβαίως και πριν δεν διαπραγματευτήκατε, αλλά τώρα δεν κρατιούνται ούτε καν τα προσχήματα.

Ο Αντιπρόεδρος πέφτε από γκάφα σε γκάφα πελαγοδρομεί και δημοσίως θρηνεί για το πολιτικό του πεπρωμένο, που μάλλον διαφορετικά το έβλεπε μέχρι πρόσφατα.

Η νεοπαγής τρόικα των Υπουργών βγάζει μανιφέστα με το βλέμμα στην επόμενη μέρα και λαμβάνει θέση στην κούρσα της διαδοχής. Φυσικά λησμονούν και θέλουν να λησμονήσουμε κι εμείς τις μεγάλες ευθύνες τους ως πρωτοκλασάτοι Υπουργοί που είναι για την παρακμή που βιώνουμε. Είναι συμμετέχοντες των κυβερνητικών αποφάσεων, άρα είναι μέρος του προβλήματος.

Τέλος, οι Βουλευτές της Πλειοψηφίας, αμήχανοι, ζαλισμένοι από την κοινωνική κατακραυγή ακόμη μια φορά με το πιστόλι στον κρόταφο καλούνται να δικαιολογήσουν να αδικαιολόγητα. Γιατί πώς να δικαιολογηθεί η πληθώρα διατάξεων που περιλαμβάνονται σε αυτό το νομοθετικό έκτρομα; Πώς να δικαιολογηθούν οι οριζόντιες περικοπές σε μισθούς των εργαζομένων;

Χτυπάτε τους χαμηλόμισθους χωρίς να σκεφτείτε τις κοινωνικές συνέπειες. Κανείς δεν διαφωνεί ότι χρειάζεται εξορθολογισμός στους μισθούς του δημοσίου τομέα. Οι στρεβλώσεις είναι πολλές, όπως επίσης και οι υπερβολές, αλλά οι αλλαγές θα πρέπει να είναι πρώτον δίκαιες και δεύτερον να διέπονται από κανόνες της λογικής. Στο πολυνομοσχέδιο που συζητούμε δεν υπάρχει ούτε το ένα ούτε το άλλο. Γιατί δεν είναι ούτε δίκαιο ούτε βεβαίως λογικό ένας δάσκαλος ή ένας γιατρός που ξεκινά την επαγγελματική του ζωή να αμείβεται με 600 ευρώ.

Το ίδιο θα επαναλάβω και για τη δήθεν εργασιακή εφεδρεία που ουσιαστικά συνιστά την απαρχή της απόλυσης. Χιλιάδες εργαζόμενοι θα βρεθούν σύντομα στον Καιάδα της ανεργίας που φτάνει σε πρωτοφανή ποσοστά και μετατρέπεται σε μαρτυροποθήκη οργής που απειλεί να τινάξει στον αέρα την κοινωνία.

Για δε το φορολογικό Αρμαγεδώνας, κύριε Υπουργέ, είναι δύσκολο να περιγραφούν οι συνέπειες των όσων θα επιφέρει η εφαρμογή του και οι συνέπειες αυτές θα βαρύνουν όλους και κυρίως τα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα. Θα βαρύνουν για άλλη μια φορά τους συνεπείς φορολογούμενους σαν τιμωρία της ειλικρινείας τους, η αποθέωση δηλαδή, της αδικίας από ένα κόμμα που πριν από τριάντα χρόνια κέρδισε τις εκλογές και ήρθε στην εξουσία με το σύνθημα να αποκαταστήσει, με δανεικά είναι η αλήθεια, τους μη προνομιούχους. Και τι κάνει σήμερα; Αφού μέτρεψε όλη τη μεσαία τάξη σε μη προνομιούχους, τους σπρώχνει στα τάρταρα της απελπισίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο παραλογισμός και η αδικία που διέπουν τα μέτρα του νομοσχεδίου αποτυπώνονται ανάγλυφα στην αντιμετώπιση των τριτέκνων και των πολυτέκνων. Στη χώρα που απειλείται από τη υπογεννητικότητα, που το δημογραφικό μας πρόβλημα μας οδηγεί ως λαό σταδιακά στην εξαφάνιση, το κράτος τιμωρεί όσους κάνουν παιδιά. Και δεν υπερβάλλω καθόλου.

Το πολυνομοσχέδιο δεν εξαιρεί τους πολύτεκνους από τη μείωση των συντάξεων κατά 40%, αν ο συνταξιούχος είναι κάτω των πενήντα πέντε, ούτε στην πραγματικότητα από την προσυνταξιακή διαθεσιμότητα και την εργασιακή εφεδρεία. Η ίδια σκληρή τακτική ακολουθείται και στη φορολόγηση των πολυτέκνων, καθώς το αφορολόγητο μειώνεται, με αποτέλεσμα -συνυπολογίζοντας και τις μειώσεις στις εκπίπτουσες δαπάνες και τα επιπλέον χαράτσια τους φόρους αλληλεγγύης- να είναι εξοντωτική η φορολόγησή τους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πολιτική των φόρων, η πολιτική των οριζοντίων περικοπών μισθών και συντάξεων, η πολιτική της γονατογραφίας -αν μου επιτραπεί ο νεολογισμός- έχει αποτύχει οικτρά. Έχει μετατρέψει τη χώρα σε παρία της Ευρώπης, σε πειραματόζωο αποκρουστικών σεναρίων εκ μέρους οικονομικών παραγόντων, πολιτικών στελεχών, δημοσιογράφων και κάθε είδους σεναριογράφων. Σχέδια που τσαλακώνουν την εθνική μας υπερηφάνεια, το φιλότιμό μας, την εθνική μας αξιοπρέπεια.

Επιτέλους ήρθε η ώρα να βάλουμε μία τελεία, ένα τέλος σε αυτόν το κατήφορο. Η κοινωνία έχει δείξει ως σήμερα αξιοσημείωτη αυτοσυγκράτηση και πολιτική ωριμότητα. Για πόσο όμως ακόμη; Η αγανάκτηση συσσωρεύεται, η αγωνία μεγαλώνει και η ελπίδα δεν φαίνεται, όσο συνεχίζετε στον ίδιο αδιέξοδο δρόμο. Είναι η στιγμή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που η καθεμία και ο καθένας μας σε αυτήν την Αίθουσα θα πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους απέναντι στην ιστορία.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Χαρακόπουλο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επειδή υπάρχουν ακόμα ενεργήματα ένας ομιλητής και ο χρόνος δεν επαρκεί, θα ήθελα να δείξουμε όλοι μία κατανόηση, μία ανοχή, να περιορίσουμε το χρόνο στα έξι λεπτά.

Η Βουλή αποδέχεται;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστώ τη Βουλή που απεδέχθη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Πιερίας του ΠΑΣΟΚ κ. Ιωάννης Αμοιρίδης:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, ο συνάδελφος Μάξιμος Χαρακόπουλος μίλησε, αλλά γινόταν πολλή φασαρία, δεν ακούστηκε. Ίσως ακούγονται αυτοί που φωνάζουν και ουρλιάζουν εδώ ή αυτοί που προσπαθούν με ένα διαφορετικό λόγο, καταγγελλτικό, να αποσπάσουν την προσοχή του ακροατηρίου. Όμως αυτοί που καταγγέλλουν, παραδείγματος χάριν, τη φοροδιαφυγή πρέπει να μας πουν γιατί η Κυβέρνησή τους κατήργησε το ΣΔΟΕ. Όταν μιλούν για συνωμοσίες, πρέπει να μας πουν τι γίνονται με τις τηλεφωνικές υποκλοπές. Όταν μιλούν για οικονομία, πρέπει να μας πουν πού ήταν το έλλειμμα των 36 δισεκατομμυρίων. Και όταν μιλούν ίσως για περιέργες σχέσεις, πρέπει να μας απαντήσουν για τους κομπάρους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΖΑΒΑΡΑΣ: Σας είπαμε για τους αδελφούς!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ: Άρα σε αυτήν τη χώρα γνωρίζομαστε καλά. Γνωρίζομαστε πάρα πολύ καλά, κύριε συνάδελφε, και δεν διαγράφεται ένα παρελθόν μονοκοντυλιά. Ξεχάσατε και τη θυματοποιία ότι σε δεκαοκτώ μήνες, αν αναλάβετε, θα απαλείψετε το έλλειμμα. Τώρα που οι δημοσκοπήσεις σας δίνουν κάποιους πόντους παραπάνω, νομίζετε ότι ήδη κυβερνάτε, ξεχάσατε εκείνα τα λόγια και θεωρείτε ότι πρέπει πάση θυσία να ανατραπεί αυτή η Κυβέρνηση, όχι για το καλό της χώρας, αλλά για να ξανακυβερνήσετε.

Έξω είναι εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες πιθανόν. Περιμένουν να ακούσουν και τη δική μας θέση, τη δική μας άποψη. Και σε τρεις μέρες - τέσσερις γίνεται ίσως η πιο σοβαρή διαπραγμάτευση για το μέλλον της χώρας με τους Ευρωπαίους εταίρους. Εκτιμώ ότι και οι δύο πλευρές - και μέσα και έξω - περιμένουν να ακούσουν προτάσεις, σύνθεση και μια πρόταση για τη χώρα. Το θέμα είναι η χώρα και δεν είναι η κομματική επιταγή. Μπορούμε να το νιώσουμε αυτό; Να ακούσουμε αυτές τις φωνές; Να εμείς οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ έχουμε ένα βάρος επιπλέον και το αναλαμβάνουμε. Όμως, σε αυτό το βάρος με το να προστεθείτε και εσείς, να ανέβετε και εσείς, χωρίς να βοηθήσετε να σπρώξουμε τα χώρα να βγει από το τέλμα, εκτιμώ ότι το μόνο που κάνουμε είναι αυτό που έκανε και ο σκορπιός με το βάτραχο: Πνίγηκαν και οι δύο. Άρα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί τι λέμε εδώ μέσα, τι κορώνες βγάζουμε και που στοχεύουμε.

Από την άλλη, έχουμε Ευρωπαίους εταίρους οι οποίοι πραγματικά μας έχουν εκπλήξει με την ασυνενοησία που υπάρχει. Σε λίγο η Γερμανία θα προτείνει το Στρασβούργο για πρωτεύουσα της Ευρώπης αντί για τις Βρυξέλλες για να πάρει την Αλσατία. Ως εκεί θα φτάσουμε. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε τι γίνεται, όταν διαφορετικά ακούγονται από τα επίσημα χείλη των εταίρων κάθε βδομάδα.

Άρα πρέπει να πάμε σε αυτήν τη διαπραγμάτευση που είναι στόχος η επικύρωση της Συμφωνίας της 21ης Ιουλίου με το κάθε δυνατό όπλο. Δεν πρέπει να αφήσουμε καμμία χαραμάδα που θα την εκμεταλλευτούν για να αλλάξει αυτή η συμφωνία επί τα χείρω. Είναι στόχος που πρέπει να επιτευχθούν, όπως είναι και στόχος το πρωτογενές πλεόνασμα, ώστε να μπορέσουμε να αναιρέσουμε κάποιες αδικίες που έχουν γίνει, αλλά παράλληλα να τρέξει και η ανάπτυξη, κύριε Υπουργέ. Το 1,5 δισεκατομμύριο από το ΕΣΠΑ και το 1 δισεκατομμύριο από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων μέχρι τις 15 Οκτώβρη κάπου θα υπάρχουν, ώστε να υπάρχουν κεφάλαια κίνησης και να υπάρχουν και δάνεια με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου. Πάει 20 Οκτώβρη ο μήνας. Πρέπει και εμείς αυτά που λέμε να τα τηρούμε, για να μπορούμε από εδώ, όταν μιλάμε και εμείς και όταν απευθυνόμαστε στους πολίτες, να έχουμε μέση, άκρη, τέλος και αποτέλεσμα.

Η Ελλάδα δεν είναι μόνο αναπόσπαστο μέλος της Ευρώπης, είναι και αυτόνομο. Άρα πρέπει να δούμε και μέσα, την κοινωνική συνοχή. Η εφεδρεία πρέπει να είναι μια χρονική περίοδος αναδιοργάνωσης της χώρας. Ο Ματίας Μόρς είπε: «Εμείς δεν είπαμε να απολύσετε κανέναν πέντε χρόνια, μπορείτε να αναδιοργανώσετε το κράτος». Άρα θα πρέπει να είναι αυτός ο στόχος μας και

όχι να ξαναμιλήσουμε για εφεδρεία, για απολύσεις, να αναδιοργανώσουμε τη χώρα. Η Νέα Δημοκρατία έλεγε για εκατό χιλιάδες θέσεις σε εφεδρεία, αλλά σε έξι, σε τρία χρόνια. Άμα μπει στην εφεδρεία, πήρες τη γραμμή σου. Πρέπει να το περιορίσουμε, γιατί το μόνο δημόσιο εργαλείο που έχουμε να παράξουμε πολιτική είναι το κράτος.

Και όταν εμείς καταδικάζουμε και λέμε συντεχνίες τους εργαζομένους, συμφωνώ ότι οι συντεχνίες είναι οι «όπουλοι» ανά την Ελλάδα. Όμως, για πείτε μου ένα παράδειγμα. Άκουσα και τον Υπουργό Εσωτερικών να λέει ότι θα δώσουμε την καθαριότητα σε ιδιώτες. Να συμφωνήσω ότι το κόστος θα μειωθεί τον πρώτο χρόνο, ίσως και στο 1/3. Τι μισθό θα παίρνουν αυτοί που εργαζόμενοι που θα δουλεύουν στον εργοδότη αυτό; Και στο μέλλον ποιος θα μας βεβαιώσει ότι ο ιδιώτης θα έχει την ίδια τιμή για τα σκουπίδια και δεν θα επιβαρύνει τους πολίτες; Σας λέω ότι το κράτος είναι το μοναδικό δημόσιο εργαλείο για να παράξουμε πολιτική. Θα πρέπει να το προσέξουμε πάρα πολύ. Το αφορολόγητο το κατεβάσαμε. Πρέπει να προστατεύσουμε όμως και κάποιες ομάδες και τους πολύτεκνους και τους τρίτεκνους. Βέβαια, αυτοί δεν συμμετέχουν στην έκτακτη εισφορά, υπάρχει μία ελάφρυνση από εκεί. Αλλά ας είμαστε προσεκτικοί σε μια χώρα που έχει τεράστιο δημογραφικό πρόβλημα.

Επειδή, κυρία Πρόεδρε, πρέπει απ' ότι φαίνεται να ολοκληρώσουμε, γιατί μειώσατε το χρόνο, θα γίνω πιο σύντομος. Καταθέτω μια τροπολογία με άλλους έξι συναδέλφους που αφορά τα δάνεια. Προτείνουμε, λοιπόν, σε όσους έχουν κοινωνικό τιμολόγιο, σε ένα αριθμό αντίστοιχο τριακοσίων χιλιάδων οικογενειών στη χώρα, να δοθεί έως πέντε χιλιάδες ευρώ άτοκο ή χαμηλότοκο δάνειο με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου, ώστε να μπορούν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις που προκύπτουν από τις επιβαρύνσεις του επόμενου χρονικού διαστήματος, γιατί ο χειμώνας είναι δύσκολος. Είναι περίπου από 1 μέχρι 1,5 δισεκατομμύριο για πέντε χρόνια. Μπορεί αυτό να ρυθμιστεί. Θα είναι εγγυήσεις του κράτους και όχι χρήματα.

Επίσης, είμαστε σε μια εποχή που οι μισθωτοί, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν μπορούν να πουν «δεν πληρώνουμε» κάποιο φόρο. Παρακρατείται απευθείας, και τα δάνεια που έχουν και ο φόρος από το μισθό τους. Φτάνουν στο σημείο δεκαπενθήμερο κάποιος να παίρνει, να του μένουν εκατό ευρώ. Άρα εκτιμώ ότι σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να δούμε, ξεκινώντας από το Ταχυδρομικό Ταμειυτήριο ή από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων και από τα άλλα πιστωτικά ιδρύματα, αυτός ο δανεισμός να φτάσει στη δυνατότητα που μπορεί να έχει ο μισθός. Δηλαδή μέχρι 1000 ευρώ να φτάνει το πολύ στο 20% και πάνω από 1.000 ευρώ να πάει στο 30%, αλλά να περιοσιεύει ένα εισόδημα ώστε να μπορεί να επιβιώσει. Να μην εξαθλιώσουμε τον κόσμο. Μπορούμε να το κάνουμε. Μπορούμε να είμαστε ανταποδοτικοί.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΥΡΗΣ**)

Κλείνοντας, αγαπητοί συνάδελφοι, ξέρετε ότι οι πολίτες απαιτούν απαντήσεις, ειλικρίνεια, σαφή προσδιορισμό πού πάει η χώρα. Και επειδή δεν εξαρτάται μόνο από εμάς, εξαρτάται από τους εταίρους, εκτιμώ ότι σήμερα στηρίζουμε ένα νομοσχέδιο πιστεύοντας ότι θα είναι ένα ισχυρό χαρτί διαπραγμάτευσης για τη χώρα. Όμως, δεν μπορεί να πάει άλλο, δεν μπορεί να συνεχιστεί. Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και με τον εαυτό μας. Ακούμε τους πολίτες, ακούμε τις φωνές τους, πρέπει εμείς να στηρίξουμε, όχι μόνο το οικονομικό κομμάτι, το ηθικό και την αξιοπρέπεια της χώρας. Και πιστεύω ότι σήμερα δίνουμε μια τέτοια δυνατότητα στον Πρωθυπουργό να στηρίξει αυτήν την αξιοπρέπεια, να κερδίσουμε το στοίχημα, το επόμενο χρονικό διάστημα να βαδίσει με ξεκάθαρους στόχους η χώρα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ιωάννης Αμοιρίδης καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα τροπολογία, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο τέως Πρόεδρος της Βουλής, κ. Δημήτριος Σιούφας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, όλοι αναγνω-

ρίζουμε ότι η χώρα και ο ελληνικός λαός βιώνουμε τη δυσκολότερη περίοδο της μεταπολεμικής μας περιόδου, γιατί δεκαοκτώ μήνες μετά την υιοθέτηση του μνημονίου και τρεις μήνες μετά τις αποφάσεις της 21^{ης} Ιουλίου, που χαιρέτιστηκαν ως ιστορικής σημασίας από την Κυβέρνηση, βρισκόμαστε και πάλι στο σημείο μηδέν.

Η αποτυχία στην εκπλήρωση των στόχων του μνημονίου, η δραματική επιδείνωση όλων σχεδόν των οικονομικών δεικτών και η ανακοίνωση μίας νέας δέσμης δημοσιονομικού χαρακτήρα, τις παραμονές της καταβολής της δόσεως του δανείου που συνάψαμε με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, συνθέτουν ένα βαρύ κλίμα. Αποδεικνύεται ότι το μνημόνιο συμφωνήθηκε χωρίς σχεδιασμό. Προσωπικά δεν πιστεύω στις μηδενιστικές προσεγγίσεις και δεν θεωρώ ότι στην πολιτική όλα πρέπει να κινούνται στη λογική του άσπρο-μαύρο. Ευθύνη όλων μας διαχρονικά είναι να συνθέτουμε στηρίζοντας κάθε θετική πρωτοβουλία και να μην αφήνουμε για αργότερα αυτά που πρέπει να γίνουν σήμερα.

Αυτές οι προσεγγίσεις που επικράτησαν σε όλο το διάστημα της μεταπολιτευτικής περιόδου αποτελούν μία από τις γενεσιουργούς αιτίες της χρόνιας παθογένειας της ελληνικής οικονομίας.

Θα μου επιτρέψετε ως ένα απλό παράδειγμα, μιας και περιλαμβάνονται συνταξιοδοτικού χαρακτήρα ρυθμίσεις, να αναφερθώ στην ασφαλιστική παρέμβαση η οποία έγινε το 1992 με το ν. 2084/92 μαζί με το Στέφανο Μάνο, τότε ως Υπουργό Κοινωνικών Ασφαλίσεων, όπου μία καλά μελετημένη προσπάθεια -η οποία αργότερα δημιούργησε τις καλούμενες «άσπρες τρύπες» στον προϋπολογισμό του κράτους, δηλαδή τα πλεονάσματα στο ασφαλιστικό σύστημα- μετά το 1994, με εκατό και περισσότερες παρεμβάσεις, ουσιαστικά αποδομήθηκε. Κι αν δεν υπήρχε αυτός ο νόμος, η κοινωνική ασφάλιση, θα είχε καταρρεύσει εδώ και πολλά χρόνια.

Θα σας πω δύο μόνο από τις περιπτώσεις, οι οποίες τροποποιήθηκαν μετά το 1994, εκείνη που προέβλεπε ότι η επικουρική σύνταξη δεν πρέπει να είναι μεγαλύτερη του 20% της κύριας σύνταξης, η κατώτερη σύνταξη που καταβάλλεται από όλα τα ταμεία, να είναι αυτή που αντιστοιχεί στις ασφαλιστικές εισφορές και το επιπλέον που πρέπει να δίνει για να συμπληρωθεί ένα επίπεδο ζωής από το συνταξιούχο, να δίδεται από τον κρατικό προϋπολογισμό και όχι από τα ασφαλιστικά ταμεία ή η τρίτη, η οποία προέβλεπε ότι τα συμβούλια των ταμείων που δεν καταθέτουν ετησίως ισολογισμό και απολογισμό, να αντικαθίστανται αυτόματα, χωρίς δικαίωμα επαναδιορισμού. Αναβλήθηκε η εφαρμογή μέχρι το 1999. Και το 1999 αυτή η ρύθμιση καταργήθηκε, για να έχουμε στη συνέχεια αδυναμία να προσδιορίσουμε ποια είναι η θέση της κοινωνικής ασφάλισης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναμφισβήτητα από τις επιμέρους διαφορετικές προσεγγίσεις που υπάρχουν, όχι μόνο σε πολιτικό επίπεδο, αλλά και στη βάση της κοινωνίας, συγκλίνουν σε απόψεις -όπως σε μεγάλα ζητήματα, για το ρόλο του κράτους, για την ανάγκη εξωστρέφειας της οικονομίας και την αναβάθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος- υπάρχουν.

Ωστόσο όμως, οφείλω να επισημάνω ότι η Κυβέρνηση όλο και πιο έντονα δίνει την αίσθηση ότι δεν πιστεύει την πολιτική την οποία εφαρμόζει και ότι προσπαθεί να πείσει όλους τους άλλους, την ώρα που φαίνεται ότι δεν έχει πειστεί η ίδια, για την αποτελεσματικότητα της πολιτικής της.

Αυτή η ατέλειωτη, ανά τρίμηνο, μετρολογία κάτω από το βάρος της δαμόκλειας σπάθης, αν θα καταβληθεί ή δεν θα καταβληθεί η επόμενη δόση, δημιουργεί κλίμα ανασφάλειας και αβεβαιότητας. Εφαρμόζεται μία πολιτική επικεντρωμένη αποκλειστικά και μόνο σε μέτρα δημοσιονομικής απόδοσης, μειώσεις μισθών και συντάξεων, άτακτη αποδόμηση του κράτους πρόνοιας, επιβολή νέων τυφλών φορολογικών επιβαρύνσεων. Όμως, απουσιάζει παντελώς ένα συγκεκριμένο σχέδιο ανάταξης της οικονομίας με την εφαρμογή ταυτόχρονα ενός σχεδίου ανάπτυξης επενδύσεων και βεβαίως, ένα σχέδιο υλοποιήσιμο για τις αποκρατικοποιήσεις.

Δεν αρκούν μόνο τα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής, για να μειωθεί το δημόσιο έλλειμμα και να σταθεροποιηθεί το δημό-

σιο χρέος. Αν δεν επιστρέψουμε σύντομα σε ρυθμούς βιώσιμης οικονομικής ανάπτυξης, η δημοσιονομική εικόνα της χώρας, θα είναι μη αναστρέψιμη και η πίεση για την επιβολή νέων μέτρων, συνεχώς θα αυξάνεται, η οικονομία θα ισορροπεί σε όλο και χαμηλότερα επίπεδα, η φορολογική βάση θα συρρικνώνεται και συνεπώς η αδυναμία ανταπόκρισης στους στόχους θα καθίσταται όλο και περισσότερο δύσκολη.

Ας δούμε τώρα το νομοσχέδιο και να δούμε κατάματα την αλήθεια. Κι αυτή η νομοθετική πρωτοβουλία της Κυβέρνησης γίνεται χωρίς προετοιμασία και σχεδιασμό. Το 2010, ο προηγούμενος Υπουργός Δημόσιας Διοίκησης, Αποκεντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης με δημόσιες δηλώσεις του είχε επισημάνει ότι το ενιαίο μισθολόγιο θα είχε ουδέτερο δημοσιονομικά χαρακτήρα, ως μοναδικό στόχο την αποκατάσταση των μεγάλων αποκλίσεων των αποδοχών των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα. Στην πορεία το ενιαίο μισθολόγιο εξελίχθηκε σε ένα ακόμα χειριδίδη δημοσιονομικής πολιτικής, με αποκλειστικό στόχο τη μείωση των αποδοχών των εργαζομένων. Και τελικά το ενιαίο μισθολόγιο, που πρόκειται να ψηφιστεί είναι, ουσιαστικά, ένα ελλειποβαρές μισθολόγιο, καλύπτει μόνο ένα μέρος του στενού δημόσιου τομέα, των ΟΤΑ και των εργαζομένων σε μη εισηγμένες ΔΕΚΟ.

Είμαστε όλοι σύμφωνοι ότι στο δημόσιο θα έπρεπε να θεσπιστεί ένα γενικό μισθολόγιο-βαθμολόγιο, με βάση βεβαίως τις ιδιαιτερότητες και τα χαρακτηριστικά των επιμέρους φορέων και υπηρεσιών. Ένα μισθολόγιο-βαθμολόγιο, με το οποίο θα παρέχονταν, ουσιαστικά, κίνητρα για την αύξηση της παραγωγικότητας των εργαζομένων σε όφελος των πολιτών και της εθνικής οικονομίας.

Υπάρχουν ισοπεδωτικές λογικές και βεβαίως με την αντίληψη και τη λογική: «Όλοι, εναντίον όλων», δεν μπορούμε να αλλάξουμε σελίδα. Ούτε δίχως πίστη και ελπίδα ότι και μπορούμε και θα τα καταφέρουμε. Η ίδια λογική -και σε μεγαλύτερο βαθμό το ίδιο επικρατεί και στο φορολογικό κομμάτι του παρόντος νομοσχεδίου- τρεις μήνες μετά τη θέσπιση της νέας φορολογικής κλίμακας με το ν. 3986/2011 αυτή τροποποιείται και εκ νέου και αναδρομικά. Ποιοι πλήττονται περισσότερο; Οι χαμηλόμισθοι, οι συνταξιούχοι, οι τρίτεκνοι, οι πολύτεκνοι, όλοι αυτοί πληρώνουν την περσινή αστοχία της Κυβέρνησης με τη θέσπιση του μέτρου του φορολογικού μπόνους, για τις αποδείξεις που είχε δημοσιονομική επιβάρυνση μεγαλύτερη από 1.000.000.000 ευρώ και ακόμα την αδυναμία, εδώ και δύο χρόνια από την πλευρά του Υπουργείου Οικονομικών να εισπραχθεί το ΕΤΑΚ και να εισπραχθεί και για το 2010, ο φόρος μεγάλης ακίνητης περιουσίας.

Αυτό τι δείχνει; Αυτό που δεν μπορεί, πράγματι, να πραγματοποιηθεί από την πλευρά του κράτους, ερχόμαστε και τα φορτώνουμε στις πλάτες των μισθωτών, των συνταξιούχων και των εργαζομένων.

Οι στιγμές, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι δύσκολες. Η χώρα βρίσκεται σε δυσχερή θέση. Καθημερινά αμφισβητείται η αξιοπιστία μας και οι δυνατότητες να συμμετέχουμε ισότιμα στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και αυτό ίσως να είναι, αυτό που ενοχλεί πολύ περισσότερο τον ελληνικό λαό, από τα επώδυνα μέτρα, τα οποία επιβάλλονται τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες.

Θα ήθελα να κάνω δύο επισημάνσεις. Οι μειώσεις, τις οποίες προβλέπετε, κυρίες Υπουργέ, σε αυτό το νομοσχέδιο -έχετε ήδη και πρωτοβουλία και από την πλευρά των συναδέλφων της Συμπολίτευσης- να τις καταλείψετε σε μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, μέσα σε μία τριετία, όσο είναι και το μεσομακροπρόθεσμο πρόγραμμα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Όσον αφορά στις ρυθμίσεις που έχετε για τους δημοσίου υπαλλήλους, δημιουργήστε δίπλα στο ΑΣΕΠ επαναφέροντας τις ρυθμίσεις του καταργηθέντος -κακώς- ΑΣΔΥ, ώστε να φύγουν από την πλευρά της Κυβέρνησης, των Υπουργείων και των φορέων, όλα τα θέματα, τα οποία σχετίζονται με την υπηρεσιακή κατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων.

Κάντε το ΑΣΕΠ να είναι το κομμάτι για τις προσλήψεις και τις ρυθμίσεις του ΑΣΔΥ, που καταργήθηκαν σε ένα μεγάλο μέρος στη δικτατορία και δεν επαναφέρθηκαν μετά τη Μεταπολίτευση,

για να μπορέσει να απεμπλακεί η εκτελεστική εξουσία από αρμοδιότητες που είχαν δημιουργήσει μέσω του ΑΣΔΥ μια πραγματική κατάσταση και ικανότητα και λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης.

Υπάρχουν μια σειρά από προτεραιότητες, οι οποίες πρέπει να πραγματοποιηθούν. Θα σταθώ μόνο στο θέμα της εθνικής συνεννόησης και της εθνικής ομοψυχίας. Ενώ είναι ο μόνος δρόμος σωτηρίας για την πατρίδα, ενώ είναι ο μόνος τρόπος που μπορούμε να βγούμε από τα αδιέξοδα, με εθνική συνεννόηση και εθνική ομοψυχία, μην κάνετε κάθετι που να υπονομεύει αυτήν την κατάσταση.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ευχαριστούμε τον Πρόεδρο.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι η Διαρκής Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού: «Κύρωση του Μνημονίου Συνεργασίας μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, σχετικά με την επιβολή εισαγωγικών περιορισμών σε κατηγορίες αρχαιολογικού και βυζαντινού εκκλησιαστικού εθνολογικού υλικού μέχρι και τον 15ο αιώνα μ.Χ. της Ελληνικής Δημοκρατίας».

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κ. Κωνσταντίνος Καζάκος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΖΑΚΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Δεν θα μπω στις λεπτομέρειες του νομοσχεδίου. Έχουν ειπωθεί σχεδόν όλα και θα ειπωθούν ακόμα κι άλλα. Θέλω να καταθέσω μερικές εκ βαθέων σκέψεις. Είχα την «τύχη» να ζήσω τις περιπέτειες της πατρίδας μας και του λαού της από τον πόλεμο και μετά. Η ηλικία μου δεν μου επέτρεπε τότε να πάρω μέρος στους αγώνες της δεκαετίας του '40, αλλά μου επέτρεπε να έχω αντίληψη της πραγματικότητας, να παρακολουθώ τα γεγονότα και να συλλέγω, αυτό που λέμε, ιστορική πείρα.

Παρακολούθησα τους μετασχηματισμούς της ελληνικής κοινωνίας όλες αυτές τις τρομερές δεκαετίες του '40, του '50, του '60, του '70 μέχρι τώρα. Πολλά από τα στελέχη που αποτέλεσαν το ΠΑΚ και μετά το ΠΑΣΟΚ τα γνωρίζω προσωπικά από την προδικτατορική περίοδο, όταν ήταν αθλιο παρτιά. Πολλούς τους γνώρισα στη διάρκεια της δικτατορίας και ακόμα περισσότερους τα επόμενα χρόνια. Πρέπει να ομολογήσω ότι με πολλή συμπάθεια παρακολούθησα την εξέλιξή τους στην πολιτική ζωή της χώρας.

Παρ' ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας με το εργαλείο που διαθέτει εξετάζει, αναλύει την πραγματικότητα, ακούει και προβλέπει αυτά που έρχονται, είχα και τις επιφυλάξεις μου. Έφτασε κάποια ώρα και έχασα το λογαριασμό. Φτάσαμε σήμερα σε μία κατάσταση που είναι δραματική.

Το ξέρω και το αισθάνομαι ότι περνάνε δραματικές ώρες γιατί τους έλαχε ο κλήρος να περάσουν αυτήν την περίοδο των μέτρων, που καταρράκωσαν την ελληνική κοινωνία και εξαθλιώνουν το λαό μας. Δεν θα μπορούσε φυσικά αυτά τα μέτρα να τα πάρει μια κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, ενώ το ΠΑΣΟΚ τα πήρε. Έχουν παγιδευτεί στην ίδια την ορολογία που χρησιμοποιούν με τους νεολογισμούς. Αυτοανακλήθηκαν σωτήρες της χώρας, του λαού, της πατρίδας και οι οικοδόμοι του μέλλοντος.

Ξέρετε, όμως, πολύ καλά ότι αυτές οι έννοιες τώρα, σε αυτήν την κατάσταση προσβάλλουν την κοινή λογική. Δεν μπορείς να σώσεις την πατρίδα, καταστρέφοντας το λαό της. Δεν μπορείς να χτίσεις μέλλον από ένα άθλιο παρόν. Όπως ξέρετε το παρόν είναι ανυπόστατη έννοια. Το μέλλον μέλλει να γίνει, εάν γίνει. Το παρόν, λοιπόν, είναι ανυπόστατη έννοια διότι μετατρέπεται αστραπιαίως σε παρελθόν. Μας μένει μόνο το παρελθόν, δηλαδή η ιστορία. Και μόνο η βαθιά μελέτη της ιστορίας, η βαθιά γνώση, η κατανόησή της, η σοφή προσέγγιση της ιστορίας μπορεί να μας δημιουργήσει μία εικόνα του μέλλοντος που να μας γοητεύσει και να θέλουμε να την πραγματοποιήσουμε ή να την υλοποιήσουμε, όπως είναι οι νεολογισμοί του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή η ευθύνη για το μέλλον της χώρας -πρέπει να καταλαβαίνετε ότι στις πολύ κρίσιμες ώρες που περνάμε και που μπορεί από στιγμή σε στιγμή να μεταβληθούν σε τραγικές, ο κίνδυνος

είναι ορατός- έχει φύγει από την Αίθουσα του Κοινοβουλίου και συνολικά από την πολιτική. Έχει δραπετεύσει και έχει βγει στο δρόμο. Την έχει επωμιστεί ο λαός μας, που είναι ο μόνος αρμόδιος, ο μόνος ικανός να χτίσει το μέλλον του έτσι όπως του αξίζει, εάν πάρει τις τύχες του τόπου στα χέρια του, όπως λέμε, και όπως έχει κάνει επανειλημμένως στην ιστορία του.

Αυτό που μένει είναι ότι πρέπει εμείς να συνταχθούμε με αυτό το λαό και να μην παγιδεύστε σ' αυτήν την αντικομμουνιστική υστερία. Στο δρόμο δεν βρίσκεται το ΠΑΜΕ μόνο του. Μέσα στο ΠΑΜΕ, πίσω του, δίπλα του -γιατί το ΠΑΜΕ θα είναι πάντα μπροστά, αυτός είναι ο λόγος της ύπαρξής του- συντάσσεται το 85% του πληθυσμού που ψήφισε και στήριξε τον δικομματισμό όλες αυτές τις δεκαετίες. Είναι οι ψηφοφόροι σας έξω στους δρόμους και πρέπει να τους τιμήσετε με την παρουσία σας.

Εάν ψηφιστεί και αυτό το νομοσχέδιο, δεν θα υπάρχει επιστροφή. Πρέπει να ανακρούσετε πρήμναν, που λένε οι ναυτικοί, τώρα, γιατί θα ξεφύγει η κατάσταση. Εγώ δεν έχω ακούσει σοβαρό άνθρωπο που μελετάει τα γεγονότα, που να μη μιλάει για σοβαρό κίνδυνο εκτροπής με κάποιο τρόπο. Ποιος θα βάλει τη θρυαλλίδα, ποιος θα πατήσει τη σκανδάλη, τον πυροκροτητή σ' αυτήν την εκρηκτική κατάσταση δεν το ξέρουμε, ούτε και από πού θα προέρχεται. Υπάρχει, όμως, μέγας κίνδυνος.

Αυτό που πρέπει να κάνουμε, είναι να συνταχθούμε με το λαό. Πώς λένε οι παπάδες στα βαφτίσια, «Συνετάχθης στο λαό;», «Συνεταξάμην», πρέπει να πούμε. Αλλιώς η ιστορία θα μας βγάλει στο περιθώριο, ενώ μπορούμε να είμαστε μέσα στις εξελίξεις και να παίξουμε σοβαρό ρόλο. Αυτό αξίζει στο λαό μας και όχι να εξακολουθήσουμε αυτήν την πολιτική που γίνεται μόνο και μόνο για να εξασφαλιστούν τα κέρδη των τοκογλύφων της φασίζουσας Ευρώπης.

Δεν αντέχεται αυτό το πράγμα!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Μαρία Κυριακοπούλου.

MARIA ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παρούσα εσπευσμένη νομοθετική πρωτοβουλία, η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο του μεσοπρόθεσμου και του εφαρμοστικού νόμου, απαιτεί τη στήριξή μας όχι με όρους δικαιοσύνης, αλλά με όρους έκτακτης ανάγκης.

Αντιλαμβανόμαστε όλοι την κρίσιμότητα της κατάστασης. Γι' αυτό και μέχρι σήμερα έχουμε κληθεί και έχουμε ψηφίσει σειρά σκληρών μέτρων με συναίσθηση ευθύνης και αντιλαμβανόμενοι ότι οι περικοπές είναι μονόδρομος προκειμένου να μειωθεί το έλλειμμα και να ελεγχθεί περαιτέρω το χρέος ώστε να εισέλθουμε σε τροχιά ανάπτυξης.

Δυστυχώς το σήμερα δεν έχει καμμία σχέση με το χθες. Το παρελθόν έχτισε ένα γυάλινο πύργο, το δημόσιο, που στέγασε πέρα από ένα σοβαρό στελεχιακό δυναμικό και πελάτες. Τώρα κριτικά στεκόμενοι και υπό την πίεση των συνθηκών καλούμαστε σκεπτιόμενοι το σύνολο των πολιτών και το συμφέρον της χώρας, να διορθώσουμε λάθη δεκαετιών και να εξυγιάνουμε ένα διογκωμένο και υπερτροφικό δημόσιο τομέα.

Αυτό, ασφαλώς, δεν σημαίνει ότι παραγνωρίζουμε την ύπαρξή του και τη θετική του συμβολή σε μεγάλες ιστορικές αποφάσεις της πατρίδας μας, όπως η είσοδος της Ελλάδας στο σκληρό πυρήνα του ευρώ, οι Ολυμπιακοί Αγώνες κ.λπ..

Συμφωνούμε, όμως, όλοι ότι χρειάζεται αναδιάρθρωση της Δημόσιας Διοίκησης, ορθολογική κατανομή του ανθρώπινου δυναμικού και των πόρων. Δημιουργήσαμε ένα δημόσιο τομέα με υπαλλήλους πολλών ταχυτήτων, με μεγάλο ποσοστό περιττών προσλήψεων, χωρίς κρίση και αξιολόγηση, με αδικαιολόγητες μισθολογικές διακυμάνσεις. Χτίσαμε ένα δημόσιο της πολυνομίας, των δυσονότων και αλληλοαναιρούμενων νόμων.

Στις τρεις δεκαετίες που κύλησαν, σύμφωνα με στοιχεία, έχουμε τέσσερις χιλιάδες νόμους και πάνω από εκατό χιλιάδες υπουργικές αποφάσεις. Αν υπολογίσουμε τη νομοθετημένη πια γραφειοκρατία, προκαλείται ένα κόστος που φθάνει τις επτά μονάδες του ΑΕΠ, που σημαίνει περίπου 15 δισεκατομμύρια. Σύμφωνα, μάλιστα, με έρευνα του Ιδρύματος Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών «τα τελευταία τριάντα χρόνια σχεδόν διπλασιάστηκε ο αριθμός των απασχολούμενων στο δημόσιο. Μόνο τα έτη 1999-2009 και ιδίως μετά το 2007, η μέση δαπάνη

μισθοδοσίας στο δημόσιο αυξήθηκε 100%, όταν στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες ο μέσος όρος αύξησης ήταν 30%. Ενώ σε άλλες χώρες, ο δημόσιος τομέας λειτούργησε παραγωγικά ως φορέας ανάπτυξης, στην Ελλάδα λόγω έλλειψης σχεδιασμού, διαφάνειας και μετρήσιμων στόχων υπήρξε αρνητικός παράγων».

Αυτές τις παθογένειες επιδιώκουμε να θεραπεύσουμε με τη σημερινή πρωτοβουλία. Είναι μια σημαντική προσπάθεια για τον ουσιαστικό εκσυγχρονισμό της Δημόσιας Διοίκησης. Ήδη, η θεσμοθέτηση της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης ήταν το πρώτο βήμα για τη διαφάνεια, την ταχύτητα, την ανάπτυξη και την εξοικονόμηση πόρων. Το δεύτερο βήμα είναι η εφαρμογή ενός οργανωτικού μοντέλου, που θα βασίζεται σε τρεις άξονες: την ιεραρχία, τους στόχους και την αξιολόγηση.

Η σύσταση Ενιαίας Αρχής Πληρωμών, η δημιουργία απλουστευμένου συστήματος αποδοχών, έτσι ώστε η αμοιβή να αντανακλά την παραγωγικότητα και τα καθήκοντα, η αξιολόγηση των υπαλλήλων, η θέσπιση κινήτρων, η επιβράβευση για την επίτευξη των στόχων είναι η βάση για την αναδόμηση και τον εκσυγχρονισμό του δημοσίου. Αυτό είναι το κεφάλαιο του νομοσχεδίου, που έχει μια ιδιαίτερη σημασία και αξία.

Δυστυχώς, όμως, η σπουδαία αυτή τομή στη Δημόσια Διοίκηση, δηλαδή το μισθολόγιο και το βαθμολόγιο, επισκιάζεται από την εργασιακή εφεδρεία, τις περικοπές μισθών και τη φορολογία ως έκτακτο προσωρινό μέτρο εξαιτίας των συνθηκών που βιώνει η χώρα.

Κατανοούμε, όμως, ότι τα περιθώρια επιλογών είναι ελάχιστα. Σήμερα, καλούμεθα να ισοσταθμίσουμε τα προνόμια και τις θυσίες του καθενός μέσα σε μία τόσο τραγική πραγματικότητα. Γι' αυτό κάθε ομάδα που αγωνίζεται για το προσωπικό της συμφέρον -το οποίο είναι λογικό και το κατανοούμε- δεν αγωνίζεται, όμως, για το κοινό όλων των πολιτών, για την πατρίδα, για την αλήθεια. Γι' αυτό και πρέπει να αλλάξουμε τη συμπεριφορά μας και να σκεφτούμε συλλογικά, καλλιεργώντας το σεβασμό στους θεσμούς και αναπτύσσοντας το αίσθημα ευθύνης, ιδιαίτερα σήμερα που η πατρίδα μας στέκεται ακόμη όρθια με τις θυσίες όλων των Ελλήνων.

Ευκαίω, ασφαλώς, θα ήταν να μη χρειαζόταν να μειωθούν οι μισθοί και τα επιδόματα. Όμως, δεν πρέπει να παραβλέπουμε το γεγονός ότι είμαστε η μόνη χώρα του ΟΟΣΑ, όπου ο μέσος μισθός στο στενό δημόσιο τομέα είναι περίπου διπλάσιος από τον ιδιωτικό, ενώ στις ΔΕΚΟ και στις κρατικές τράπεζες είναι περίπου τριπλάσιος. Έπρεπε, λοιπόν, σε κάθε περίπτωση να υπάρξει ένας εξορθολογισμός. Κατανοούμε ότι θίγονται κεκτημένα δικαιώματα. Αλλά, αν σήμερα δεν ληφθούν αυτές οι αποφάσεις, μας περιμένει ένα χειρότερο αύριο.

Υπό τις συνθήκες αυτές και μέσα στο δυσάρεστο κλίμα που δημιουργείται από την ανατροπή παγιωμένων εργασιακών σχέσεων, αποφασίζεται και η εργασιακή εφεδρεία ως ο μοναδικός τρόπος για να μειωθεί το μέγεθος του δημοσίου τομέα, που επί τόσα χρόνια υπερδιολογώθηκε με πελατειακές πρακτικές και ρουσφετολογικές προσλήψεις.

Επειδή το τελευταίο διάστημα περίσσεψε η υποκρισία από πλευράς Νέας Δημοκρατίας δεν πρέπει να ξεχνά τις δικές της ευθύνες και τη σωρεία προσλήψεων κατά τη διακυβέρνησή της, αλλά και την αποτομική εκατοντάδων διευθυντικών στελεχών. Διέλυσε, ότι προοδευτικό χτίστηκε στη Δημόσια Διοίκηση και τους θεσμούς γενικότερα, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψιν το δημόσιο συμφέρον και την αποτελεσματική λειτουργία των υπηρεσιών, αλλά και τη συσσωρευμένη εμπειρία των στελεχών ως πολύτιμη συνεισφορά στο κράτος και στους πολίτες. Η αντικειμενικοποίηση των κριτηρίων επιλογής υποκαταστάθηκε από τη «γαλάζια» συνέντευξη και οι ρουσφετολογικές πρακτικές ήταν ο κανόνας.

Υπάρχει και ένα άλλο κεφάλαιο, το φορολογικό. Είναι το αντίλαγμα που πληρώνουν οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι για την επιβίωση της πατρίδας μας.

Κύριε Υπουργέ, θα ήθελα, όμως, να επανεξετάσουμε την αναδρομική εφαρμογή ιδίως για ορισμένες ομάδες πληθυσμού, όπως οι πολύτεκνοι και οι τρίτεκνοι με εισοδηματικά κριτήρια και ελπίζω να είναι η τελευταία φορά που μειώνουμε το αφορολόγητο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κλείστε, κυρία συνάδελφε.

MARIA KYRIAKOPOYΛΟΥ: Η δίκαιη διακυβέρνηση επιτυγχάνεται με μελέτη, σχέδιο, επιστημονικότητα και σήμερα παίρνουμε τις δύσκολες, αλλά αναγκαίες αποφάσεις. Οι οριζόντιες επιλογές είναι και πρέπει να μείνουν έκτακτες. Δεν μπορούμε συνεχώς να ζητάμε από τους συνεπείς πολίτες αν δεν ενεργοποιήσουμε πρώτα τους μηχανισμούς, ώστε να εισπράξουμε φόρους, τέλη, πρόστιμα, που έχουν ήδη καταστεί λησιπρόθεσμα και δεν εντατικοποιήσουμε την προσπάθεια πάταξης με άμεση ενεργοποίηση...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ολοκληρώστε, κυρία Κυριακοπούλου.

MARIA KYRIAKOPOYΛΟΥ: Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε. Είχα κάνει την ομιλία μου στα επτά λεπτά, χωρίς να ξέρω τη μείωση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το κατανοώ.

MARIA KYRIAKOPOYΛΟΥ: Στο ερώτημα που τίθεται, όχι μόνο από τους μετέχοντες στο δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, αλλά και από την κοινωνία, αν αυτό είναι δίκαιη πολιτική, η απάντηση, ασφαλώς, είναι «όχι, δεν είναι δίκαιη πολιτική, αλλά είναι επιβαλλόμενη.»

Όταν, όμως, ρυθμίζουμε προβλήματα της Δημόσιας Διοίκησης, τις σχέσεις του κράτους με την κοινωνία και, συνεπώς, το πλαίσιο μέσα στο οποίο, αφ' ενός μεν δομείται μία ιεραρχία και αφ' ετέρου καθορίζεται ο τρόπος παροχής υπηρεσιών στους πολίτες, διότι σκοπός της Δημόσιας Διοίκησης είναι να εφαρμόζει τις δημόσιες πολιτικές και να ανταποκρίνεται στις ανάγκες του πολίτη, απαραίτητη προϋπόθεση, βέβαια, δεν είναι μόνο η ύπαρξη ικανών κυβερνητικών μηχανισμών για το συντονισμό των δράσεων, αλλά και υπηρεσίες με ικανή στελέχωση, οργάνωση και υλικοτεχνική υποδομή. Χρειαζόμαστε οι υπηρεσίες να έχουν συνοχή και συνέπεια, δηλαδή ευθύνη και αποτελεσματικότητα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καλούμεθα σήμερα όλοι να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας. Όσοι έχουν διαχειριστεί εξουσία πρέπει να αναλογιστούν τις ευθύνες τους για τις παθογένειες που δημιούργησαν ή υπέθαλψαν και τις οποίες καλούνται σήμερα να άρουν και να υπερβούν τον εαυτό τους. Οι υπόλοιποι οφείλουμε στη δύσκολη αυτή συγκυρία να αναλογιστούμε τις ιστορικές ευθύνες που έχουμε αναλάβει και να στηρίξουμε τα επιβαλλόμενα μέτρα, διότι άλλως θα οδηγηθεί η χώρα στη χρεοκοπία.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο κ. Φώτης Κουβέλης.

EMMANOYHΛ KEΦAΛOΓIANNHΣ: Ποιου κόμματος;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο κ. Φώτης Κουβέλης είναι γνωστός. Δεν χρειάζεται συστάσεις. Είναι επικεφαλής Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Δεν είναι με την τυπική έννοια του Κανονισμού, αλλά δεν χρειάζεται συστάσεις ο κ. Φώτης Κουβέλης.

Ορίστε, έχετε το λόγο, κύριε Κουβέλη.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο όνομα των αναγκαίων μεταρρυθμίσεων η Κυβέρνηση προωθεί το ενιαίο μισθολόγιο.

Βεβαίως, το ενιαίο μισθολόγιο είναι αναγκαίο, αλλά, με ποιες προϋποθέσεις, όταν απουσιάζουν οι οργανισμοί, όταν απουσιάζουν, κύριε Υπουργέ, τα καθηκοντολόγια, όταν απουσιάζουν τα κριτήρια, τα οποία θα μπορούσαν να δικαιολογούν τη θεσμική μεταρρύθμιση του ενιαίου μισθολογίου; Πολύ δε περισσότερο όταν απουσιάζουν αυτές οι προϋποθέσεις, έρχεται η Κυβέρνηση να ομιλήσει για πλεονάζον προσωπικό, το οποίο, βεβαίως, μπορεί να υπάρχει, αλλά πού; Και με ποια αντίληψη διαμορφώνει το θεσμό της εργασιακής εφεδρείας, που αποτελεί το προανάκρουσμα των απολύσεων, όταν η Κυβέρνηση δεν ξέρει πού χρειάζονται οι υπάλληλοι, πού χρειάζεται το στελεχικό δυναμικό, στη βάση ποιων προϋποθέσεων και ποιων κριτηρίων;

Πρόκειται για την οριζόντια αντιμετώπιση ενός κρίσιμου ζητήματος, το οποίο θα οδηγήσει σε αδιέξοδα και σε καμία περίπτωση δεν θα υπηρέτησε τον αναγκαίο εξορθολογισμό και την

αναδιάρθρωση, εντέλει, μιας Δημόσιας Διοίκησης αποτελεσματικής, μιας Δημόσιας Διοίκησης, η οποία μπορεί να λειτουργεί ως συντελεστής στην παραγωγική διαδικασία και στην εξυπηρέτηση των λειτουργιών της κοινωνίας και του κράτους συνολικά-τερα.

Ταυτόχρονα, με την ίδια αντίληψη της οριζόντιας αντιμετώπισης περικόπτε συνεχώς αποδοχές, γκρεμίζει δηλαδή με άλλα λόγια την αμοιβή εργασίας και οδηγεί στο περιθώριο μεγάλα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας.

Παράλληλα, έρχεται να αποδιάρθρωσει στην κυριολεξία εργασιακά δικαιώματα. Αναφέρομαι στις επιχειρησιακές και κλαδικές συμβάσεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, διαχρονικά το εργασιακό κόστος έχει τη μικρότερη συμμετοχή στο συνολικότερο κόστος του παραγόμενου αγαθού. Αναφέρομαι σε οικονομικό αγαθό. Είναι προφανές ότι μέσα από τη συνεχή απομείωση, μέσα από το συνεχές κτύπημα της αμοιβής της μισθωτής εργασίας εξαθλιώνονται οι μισθωτοί και εν τέλει καταστρέφεται και ο κοινωνικός ιστός. Είναι προφανές ότι πρόκειται για ένα μοντέλο παραγωγικής διαδικασίας, η οποία δεν αφορά στην ελληνική κοινωνία, αλλά αφορά στο λεγόμενο οικονομικό φιλελευθερισμό, στον οποίο δυναμικά έχει μετατοπιστεί η κυβερνητική πολιτική και κατ'επέκταση το κόμμα που τη στηρίζει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όταν η ύφεση βαθιάει, όταν η παραγωγική και αναπτυξιακή διαδικασία είναι απούσα, όταν δεν έχει δρομολογηθεί στοιχειωδώς ένα αναπτυξιακό πενταετές πρόγραμμα, στο οποίο επανειλημμένα έχω αναφερθεί, όταν η μικρομεσαία επιχείρηση κλείνει, κάθε μέρα όλο και περισσότερα καταστήματα, περισσότερες δραστηριότητες, όταν τα λουκέτα αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο και κατ'επέκταση η ανεργία, πώς είναι δυνατόν να αντιμετωπιστούν τα ζητήματα που έχουν σχέση και με το έλλειμμα και με το χρέος; Όταν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καλπάζει η φοροδιαφυγή –να το ισοδύναμο που θα έπρεπε να αναζητήσει η αδιέξοδη κυβερνητική πολιτική– όταν η παραιοικονομία εξακολουθεί να κατέχει το 30% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος, όταν η διαφθορά κατέχει το 8% έως 10% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος, βέβαια, το εύκολο θύμα είναι το γνωστό υποζύγιο, ο οικονομικά αδύναμος: περικοπή αποδοχών, περικοπή μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών. Ε, δεν μπορεί να σταθεί αυτή η κοινωνία!

Όταν κάποτε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η χώρα βγει από την κρίση –αν και βλέπω πολύ μακρινό το χρονικό σημείο εξόδου– το ζητούμενο είναι να βγει με μια κοινωνία όρθια. Η κοινωνία, όμως, πέφτει. Πέφτει κάθε μέρα και περισσότερο. Και όσο και αν ματώσει ο ελληνικός λαός, δεν πρόκειται να αντιμετωπιστεί το χρέος. Το χρέος για να αντιμετωπιστεί θέλει ένα διακρατικό ευρωπαϊκό διακανονισμό, τον οποίο όλοι μαζί έπρεπε να διεκδικήσουμε. Έπρεπε να έχει πρωτοβουλίες η ελληνική Κυβέρνηση στην αναζήτηση μιας τέτοιας λύσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ελκυστικό ακούγεται το «κούρεμα», η περιφέρη περικοπή του χρέους. Αλλά για ποια περικοπή και ποιο «κούρεμα» μιλάμε, εάν δεν συνοδεύεται από ασφαλιστικές δικλίδες, αν δεν συνοδεύεται από ρυθμίσεις που δεν θα οδηγήσουν στην κατάρρευση τα ασφαλιστικά ταμεία, στην κατάρρευση της οικονομίας ουσιαστικά, άρα στην αδυναμία να πληρωθούν αύριο το πρωί με την αναγκαία και στοιχειώδη επάρκεια μισθοί, συντάξεις και λειτουργίες του κοινωνικού κράτους;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κανένας δεν μπορεί να οικοδομήσει πάνω στα συντρίμια της καταστροφής. Γι' αυτό έπρεπε να αναζητηθεί ένας κοινός τόπος, όχι για να εκχωρήσει η μία πολιτική δύναμη στην άλλη ή στην Κυβέρνηση την πολιτική της πρόταση για τη διεξοδό από την κρίση, αλλά τουλάχιστον με αυτόν τον κοινό τρόπο και τον κοινό πολιτικό τόπο, με μια φωνή να αναζητήσουμε τη λύση στην κλίμακα της Ευρώπης.

Και η Ευρώπη οφείλει να αντιληφθεί ότι όσο δεν αντιμετωπίζεται στο πλαίσιο μιας ουσιαστικής οικονομικής διακυβέρνησης, μιας ουσιαστικής πολιτικής ενότητας όχι μόνο την κρίση χρέους της Ελλάδας, αλλά τη γενικευμένη κρίση, θα είναι μια Ευρώπη η οποία θα μετρά ιδιότυπες διασπάσεις επί του παρόντος, αλλά και φυγόκεντρες τάσεις. Είναι βέβαιο ότι θα έχει από ελάχιστη έως μηδενική συμμετοχή μια τέτοια μη πολιτικά ενοποιημένη Ευ-

ρώπη στη διεθνή διαδικασία της οικονομίας, με το πρόσθετο δεδομένο ότι είναι αρκετές οι νέες αναδυόμενες οικονομικά χώρες.

Είναι προφανές ότι καταψηφίζει η Δημοκρατική Αριστερά το σχέδιο νόμου.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχει κατατεθεί αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας από το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό. Έχουμε δύο αιτήσεις. Ανακοινώσαμε χθες ότι υπάρχει αίτηση από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και από το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό. Η ψηφοφορία θα γίνει στις 20.00' στην απογευματινή συνεδρίαση. Έχει γίνει μία συνεννόηση με τα κόμματα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Είπατε στις 20.00', κύριε Πρόεδρε; **ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης):** Στις 20.00'.

Το λόγο έχει ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών κ. Ευάγγελος Βενιζέλος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, σήμερα και αύριο, δηλαδή τις δύσκολες αυτές μέρες κατά τις οποίες η Βουλή των Ελλήνων καλείται να ψηφίσει διατάξεις που αλλάζουν την εικόνα του κράτους και σε πολύ μεγάλο βαθμό και την εικόνα της ίδιας της κοινωνίας, πρέπει με πολύ μεγάλη σοβαρότητα, ψυχραιμία και υπευθυνότητα να στοχαστούμε πάνω στο τι είναι αυτό που συμβαίνει στη χώρα μας.

Είναι πολλοί αυτοί που πιστεύουν ότι η χώρα βιώνει το εσχάτο στάδιο μιας μακράς κρίσης. Η διεθνής χρηματοοικονομική και δημοσιονομική κρίση στην Ελλάδα πολλαπλασιάστηκε, επειδή διασταυρώθηκε με την κρίση του μοντέλου ανάπτυξης, με τις διαρθρωτικές μας αδυναμίες, με την αμεριμνησία που είχε κυριαρχήσει επί δεκαετίες, με το γεγονός ότι δεν λειτουργήσαμε προληπτικά, με το γεγονός ότι δεν μπορούσαμε να αντιληφθούμε την ταχύτητα με την οποία εξελίσσεται η κρίση και το βάθος που αυτή έχει.

Πράγματι, τι μπορείς να πεις στον άνεργο; Τι μπορείς να πεις στο συνταξιούχο που βλέπει να περικόπτεται η σύνταξη του; Τι μπορείς να πεις στο μικρό επιχειρηματία που αναγκάζεται να κλείσει το κατάστημά του; Τι μπορείς να πεις σε όλους εκείνους που δεν βρίσκουν πρόσβαση στο τραπεζικό σύστημα; Τι μπορείς να πεις σε ανθρώπους που αγωνίζονται, σε ανθρώπους της βιοπάλης που βλέπουν να διαψεύδονται προσδοκίες, να ανατρέπονται σχέδια ζωής όχι για τους ίδιους, αλλά για τα παιδιά τους; Και κυρίως τι μπορείς να πεις σε παιδιά που σπουδάζουν, που ελπίζουν, που ονειρεύονται και που βλέπουν τώρα να κλείνουν οι πόρτες και του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα και την ανεργία των νέων να φθάνει σε δυσθεώρητα ύψη, να κοντεύει να φθάσει στο 40%;

Όλοι αυτοί είναι λογικό, είναι δίκαιο ναιώθουν ότι τώρα η χώρα περνά μια κρίση, την οποία αποδίδουν σε πολύ μεγάλο βαθμό σε αυτή καθ'εαυτή την απόφαση για την υπαγωγή της χώρας σε ένα πρόγραμμα στήριξης. Την αποδίδουν δηλαδή στο μνημόνιο, στην τρόικα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, στη νεοφιλελεύθερη ή μονεταριστική αντίληψη που επικρατεί διεθνώς.

Η αλήθεια είναι ότι εάν δεν ήμασταν μέρος ενός ευρωπαϊκού και διεθνούς συστήματος, εάν μπορούσαμε να χρηματοδοτήσουμε μόνοι τις επιλογές μας, θα κάναμε διαφορετικές επιλογές, με διαφορετική χρονική κλιμάκωση, με διαφορετική πυκνότητα. Τα πράγματα, όμως, δεν γράφονται ποτέ όπως τα θέλει κανείς. Η ιστορία είναι πολύπλοκη και οι συσχετισμοί πάρα πολύ σκληροί.

Το τραγικό είναι άλλο. Είναι πως πρέπει να εξηγήσουμε σε όλους αυτούς τους ανθρώπους που αγωνίζονται, αγωνιούν και ανανакτούν, που βλέπουν να αλλάζουν τα δεδομένα της ζωής τους πως αυτό που βιώνει η χώρα δεν είναι το εσχάτο και βαθύτερο σημείο της κρίσης.

Είναι μία εναγώνια και αναγκαία προσπάθεια να αποφύγουμε να ζήσουμε το τελευταίο, το βαθύτερο και σκληρότερο επίπεδο της κρίσης.

Η διαφορά ανάμεσα σε μία δύσκολη κατάσταση και την καταστροφή είναι τεράστια. Είναι μία διαφορά ιστορικού χαρακτήρα. Γιατί όταν μία οικονομία υπάρχει, όταν η ίδια η χώρα υπάρχει και

λειτουργεί, όταν ο κοινωνικός ιστός, έστω πληγωμένος, διατηρείται, μία χώρα με τα πλεονεκτήματα και την ευελιξία της Ελλάδας, ένας λαός με τις δυνατότητες, τα talέντα, την εμπειρία του ελληνικού λαού, μπορεί πολύ εύκολα να καλύψει το χαμένο έδαφος, μπορεί πάρα πολύ εύκολα να ξαναβγει στις πρώτες γραμμές της ευρωπαϊκής και της διεθνούς οικονομίας. Διότι, το έχουμε πει πολλές φορές, η Ελλάδα παρά την κρίση, παρά τη μείωση των εισοδημάτων, παρά την πτώση των αξιών των περιουσιακών στοιχείων των Ελλήνων, κινήτων και ακινήτων, είναι μία από τις τριάντα μεγαλύτερες οικονομίες του κόσμου. Ανήκει στην ομάδα των χωρών της Ευρωζώνης, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Έχει γίνει πολύ αχνό -είναι η αλήθεια- το στοιχείο αυτό, αλλά υπάρχει και είναι ζωτικής σημασίας.

Πρέπει λοιπόν, να εξηγήσουμε στους πολίτες, στους ανθρώπους που μας έχουν δώσει την εντολή να λειτουργούμε στο όνομά τους ότι, δυστυχώς, είναι απολύτως αναγκαίο να ζήσουμε αυτήν τη φάση, για να αποφύγουμε τη χειρότερη.

Είπα στο Υπουργικό Συμβούλιο προχθές ότι δυσκολεύονται οι θεολόγοι να πείσουν ότι μετά το θάνατο υπάρχει η μετά θάνατον ζωή. Εμείς δυσκολευόμαστε ακόμα περισσότερο να πείσουμε ότι αν επέλθει ο θάνατος της οικονομίας, λόγω χρεοκοπίας και πτώχευσης, μετά το θάνατο δεν υπάρχει η αιώνια ζωή στην οικονομία, αλλά υπάρχει η αμετάβλητη κατάσταση του θανάτου που θα κάνει πολλές δεκαετίες να την ξεπεράσει η χώρα, χάνοντας μία και δύο γενιές ανθρώπων της.

Ναι, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, οι συνθήκες που ζούμε είναι πολεμικές αλλά δεν το έχουμε αντιληφθεί. Η ύφεση είναι βαθιά, είναι σωρευτική, έχει ξεκινήσει πολύ πριν το μνημόνιο. Το 2009 ήταν ένα έτος βαθιάς ύφεσης παρ' ότι αυξήθηκαν εντυπωσιακά οι πρωτογενείς δαπάνες και εκτοξεύτηκε το έλλειμμα και το πρωτογενές και το συνολικό δημοσιονομικό έλλειμμα στα 36 δισεκατομμύρια το δεύτερο, στα 24 δισεκατομμύρια το πρώτο. Ζούμε, λοιπόν, μία ύφεση που σωρευτικά του χρόνου θα έχει φτάσει το 15% και αγωνιζόμαστε μέσα σε συνθήκες βαθιάς και σωρευτικής ύφεσης κι ενώ πολλαπλασιάζεται το κόστος εξυπηρέτησης του δημοσίου χρέους γεωμετρικά, από 12 δισεκατομμύρια τόκων το 2009 σε 18 δισεκατομμύρια το 2012, να πετύχουμε μία πρωτοφανή δημοσιονομική προσαρμογή που την θέλουν οι εταίροι μας, την θέλουν οι αγορές, προκειμένου να ανακτήσουμε στοιχειωδώς την αξιοπρέπεια και την αξιοπιστία μας.

Είναι πολύ μεγάλα τα επιτεύγματα του ελληνικού λαού. Παρ' όλα αυτά, βλέπετε ότι είμαστε ο αποδιοπομπαίος τράγος. Βλέπετε ότι μας περιβάλλουν αρνητικά στερεότυπα και μας χρησιμοποιούν ως εύκολο πρόσχημα για να αποδώσουν σε εμάς τις μεταφυσικές σχεδόν ευθύνες για την αποτυχία ενός ολόκληρου μοντέλου, για τις αδυναμίες που έχει η Ευρωπαϊκή Ένωση και το παγκόσμιο σύστημα οικονομικής διακυβέρνησης που νομίζει ότι υπάρχει, ενώ στην πραγματικότητα δεν υπάρχει, γιατί έχει υποταχθεί στις ασύμμετρες και ανεξέλεγκτες δυνάμεις της αγοράς, του κερδοσκοπικού και μη ρυθμισμένου τμήματος της διεθνούς αγοράς.

Αυτό που ζούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι πραγματικά τραγικό. Οι στιγμές είναι ιστορικές. Εύχομαι κι ελπίζω να μας αξιώσει η τύχη κι ο θεός να μη ζήσουμε την άλλη εκδοχή αυτού του σεναρίου, να πετύχουμε στο στρατηγικό μας στόχο, έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι θα έχουμε αναλάβει ένα τεράστιο πολιτικό βάρος. Επειδή όμως ο χρόνος έχει πυκνωθεί, οι εξελίξεις είναι ραγδαίες, θέλω να ελπίζω πως στα όρια του ανθρώπινου χρόνου που μας απομένει, θα ζήσουμε τους καρπούς μίας πολιτικής, που αν καταφέρει να σώσει τη χώρα, θα της δώσει νέα πνοή, νέο όραμα, νέα εθνική αφήγηση, νέες δυνατότητες. Δεν είναι η οριστική και αμετάκλητη μοίρα της χώρας η απαισιοδοξία, η μιζέρια, η ηττοπάθεια. Αυτό το δικαίωμα στην ελπίδα και την αισιοδοξία είμαστε υποχρεωμένοι να το δώσουμε ξανά στους Έλληνες πολίτες και ιδίως στα παιδιά μας.

Γίνονται, λοιπόν, πολύ σημαντικά πράγματα, μία εντυπωσιακή δημοσιονομική προσαρμογή, διαρθρωτικές αλλαγές που υπό άλλες συνθήκες θα ήταν ανέφικτες, οι οποίες ενισχύουν την εθνική ανταγωνιστικότητα και την εθνική παραγωγικότητα. Αναδιαρθρώνεται το κράτος και ο δημόσιος τομέας. Αλλάζει η ίδια η αντίληψη του πολίτη για το τι σημαίνει δημόσιο έσοδο και δη-

μόσια δαπάνη. Είναι πια βαθιά ανήθικη η φοροδιαφυγή. Είναι όμως μία πραγματικότητα που κυριαρχεί και στην οποία συμμετέχουμε όλοι κατά τον άλφα ή βήτα τρόπο. Ανοίγουν οι αγορές εργασίας, αλλάζει η εικόνα στον τραπεζικό τομέα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό που συμβαίνει είναι ότι ξαναγινώμαστε συνολικά ως κράτος, ως κοινωνία, ως οικονομία. Η χώρα ξαναγράφεται. Τίθενται και πάλι οι κανόνες λειτουργίας του κράτους, της κοινωνίας των πολιτών και της οικονομίας. Πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί, γιατί τώρα, τη στιγμή των αναγκαστικών γρήγορων, ριζικών και ριζοσπαστικών αλλαγών χτυπάμε πραγματικά πρακτικές, συνθήκες, ασυλίες του παρελθόντος.

Στόχος μας όμως είναι να αποκαταστήσουμε την κοινωνική δικαιοσύνη, την πολιτική και κοινωνική ηθική, να δώσουμε νέες ευκαιρίες υπό συνθήκες διαφάνειας και υγιούς ανταγωνισμού. Αν δεν ολοκληρώσουμε το σχέδιο και το σχέδιο μείνει ημιτελές, ατελέσφορο, τότε ούτε τη χώρα θα έχουμε σώσει, ούτε τους κανόνες λειτουργίας της θα έχουμε ξαναθέσει. Κι επιπλέον θα έχουμε δημιουργήσει ενδεχομένως νέες χειρότερες ανισότητες, γιατί όταν μέσα στην κρίση δεν επιβάλλεται η νομιμότητα, η διαφάνεια, ο ορθολογισμός, η δημοκρατία, κυριαρχούν οι επιτηδείοι, άρα θύμα είναι και πάλι ο πιο αδύναμος, ο φτωχότερος, αυτός που δεν έχει άλλους τρόπους να προβάλλει τα αιτήματά του και να επιβάλει τη βούλησή του.

Έχει πολύ μεγάλη σημασία να ολοκληρώσουμε το σχέδιο. Έχει πολύ μεγάλη σημασία να εμφανιστεί η χώρα, όχι η Κυβέρνηση αλλά η χώρα συνολικά, τις επόμενες μέρες, την εβδομάδα αυτή, στις Βρυξέλλες στα διάφορα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις Ευρωζώνης με διαπραγματευτική ισχύ, με κύρος, με αξιοπρέπεια, με πειστικότητα για να ζητήσει μία ουσιαστική και οριστική λύση σε σχέση με τη βιωσιμότητα του δημοσίου χρέους, σε σχέση με το νέο πρόγραμμα στήριξης της ελληνικής οικονομίας, σε σχέση με όλα τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για να υποστηριχθεί η ανάπτυξη στην Ελλάδα, δηλαδή να ανακοπεί η ύφεση. Κι επιτέλους να αρχίσουμε να μιλάμε με ένα λόγο θετικό, δημιουργικό, ένα λόγο που δεν μας φέρνει στο 1960, αλλά μας οδηγεί πραγματικά στο 2020.

Ελπίζω να μας δοθεί η ευκαιρία τις επόμενες μέρες, μετά την Κυριακή, συζητώντας για το εθνικό φορολογικό σύστημα, να διαμορφώσουμε, όπως έχω πει, αυτό το νέο καθρέφτη, μέσα από τον οποίο θα ξαναγινώσουμε όλοι. Γιατί θα αλλάξουν οι συμπεριφορές, θα αλλάξει η αίσθηση του δικαίου με απλούς, πρακτικούς κανόνες, που βάζουν τον κάθε πολίτη στη θέση που του αναλογεί και από πλευράς δικαιωμάτων και από πλευράς υποχρεώσεων.

Όμως, το πρόβλημα μας ξεπερνά, ξέρετε, γιατί στην πραγματικότητα αυτό που ζούμε είναι η ακραία όψη της ευρωπαϊκής αμηχανίας. Η μεγάλη αντίφαση της Ευρωζώνης είναι πως διαθέτει ένα κοινό ισχυρό νόμισμα, δεν διαθέτει όμως ούτε το θεσμικό υπόβαθρο ούτε την πολιτική ικανότητα να το υποστηρίξει και να το διαχειριστεί. Οι αγορές, που θέλουν να κατισχύουν των πολιτικών θεσμών, ζητούν τα ρέστα από την Ευρωζώνη γιατί δεν έχει μπορέσει να συμφιλώσει τη νομισματική της ολοκλήρωση με την οικονομική και πολιτική της ολοκλήρωση. Οι ωδίνες αυτού του νέου ευρωπαϊκού τοκετού είναι πάρα πολύ μεγάλες. Και οι κίνδυνοι είναι πάρα πολύ μεγάλοι. Πρέπει η Ευρωζώνη να αποδείξει στην περίπτωση της Ελλάδας ότι μπορεί να σώσει τα μέλη της, σώζοντας τον εαυτό της. Αυτό το γνωρίζουν όλοι πάρα πολύ καλά. Αλλά το παιχνίδι αυτό έχει κόστος και κινδυνεύουμε από το ατύχημα. Κινδυνεύουμε, από μη ορθολογικές συμπεριφορές. Κινδυνεύουμε από την αδυναμία των ευρωπαϊκών πολιτικών συστημάτων να αντιληφθούν την ιστορικότητα της περιόδου αυτής.

Ιστορικότητα σημαίνει και αβεβαιότητα και κίνδυνος. Γιατί η ιστορία πάντα συνάπτεται με αυτά τα δύο στοιχεία. Όταν γράφεται ιστορία μπροστά μας, όταν εμείς μετέχουμε στην ιστορία εν τω γίνεσθαι, πάντα υπάρχουν αβεβαιότητες και κίνδυνοι. Κανείς δεν ξέρει ποιο θα είναι το τελικό αποτέλεσμα. Έχει, λοιπόν, πολύ μεγάλη σημασία τώρα να δούμε στο όνομα ποιων απόψεων, ποιων ιδεών, στο όνομα ποιας προοπτικής μπορεί να γίνει όλο αυτό στην Ευρώπη και στην Ελλάδα.

As αναρωτηθούμε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές: τι είναι σή-

μερα προοδευτικό και τι συντηρητικό; Τι σημαίνει υπεράσπιση κεκτημένων, εντός ή εκτός εισαγωγικών; Τι είναι, αλήθεια, αριστερό και προοδευτικό; Αυτό που μένει ακλόνητο, ακίνητο, αραγές, όπως έχει συνηθίσει; Αυτό που επιχειρεί να διατηρήσει καταστάσεις και προνόμια; Ή προοδευτικό είναι αυτό που θέλει να θέσει ξανά τους όρους και να επιτρέψει στον καθένα να δει τον εαυτό του με άλλη προοπτική; Ποιος εκπροσωπεί το γενικό συμφέρον; Ποιες κοινωνικές δυνάμεις θα στηρίξουν αυτή την προσπάθεια; Καμιά; Είμαστε μόνοι μας;

Το δράμα του πολιτικού συστήματος είναι ότι δεν μπορεί να αντιμετωπίσει υπό συνθήκες ενότητας και συναίνεσης αυτή τη μεγάλη πρόκληση. Το δράμα του ΠΑΣΟΚ είναι ότι αναγκάζεται να συγκρουστεί με παραδοσιακές δυνάμεις που το στήριξαν και το στηρίζουν ή, εν πάση περιπτώσει, που το στήριξαν μέχρι τις τελευταίες εκλογές. Το δράμα όλων μας, το προσωπικό και το συλλογικό, το πολιτικό, είναι ότι στο όνομα του πατριωτισμού και στο όνομα ενός εθνικού καθήκοντος, που δεν μπορούμε να το θέσουμε υπό διαπραγμάτευση, πρέπει να τοποθετήσουμε και πάλι μεγάλα ζητήματα δημοκρατίας, αντιπροσώπευσης, νομιμοποίησης.

Πώς είναι δυνατόν ο πολίτης που νιώθει αδικημένος ή που ξεβουλεύεται, ο πολίτης που νιώθει την επίπτωση από τη μείωση του μισθού του ή της σύνταξής του, ο πολίτης που νιώθει την επίπτωση από την αλλαγή της κατάστασης στο τραπεζικό σύστημα, ο πολίτης που χάνει τη δουλειά του και είναι άνεργος, ο νέος που είχε μία προσδοκία και την έχασε, να αρθεί στο ύψος του γενικού συμφέροντος; Του ζητάμε πάρα πολλά. Του ζητάμε περισσότερα από ό,τι ζητάμε από τον εαυτό μας. Γιατί εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να πράξουμε στο όνομα του γενικού συμφέροντος και στο όνομα του πατριωτικού καθήκοντός μας. Ο πολίτης, όμως, πρέπει να πειστεί από κάτι. Και δεν αρκεί να πειστεί από τον απειλούμενο κίνδυνο της οικονομικής και εθνικής καταστροφής. Πρέπει να πειστεί και από το γεγονός ότι δεν θα αντικατασταθούν ο παλιές ανισότητες από νέες. Γι' αυτό προσπαθούμε με όλα τα μέτρα που παίρνουμε, τα μέτρα κοινωνικής εξισορρόπησης, τα μέτρα προστασίας, να του δώσουμε δείγματα γραφής πως αν μπορούσαμε να φύγουμε από την περιδίηση, πως αν μπορούσαμε να ολοκληρώσουμε τη διαπραγμάτευση, πως αν μπορούσαμε να φθάσουμε σε ένα σχήμα οριστικής βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους, πως αν αλλάξουμε τα επίπεδα ρευστότητας της ελληνικής οικονομίας, μπορεί πραγματικά και γρήγορα σχετικά να αλλάξει η αίσθηση, η ροπή, η τάση. Δεν υπάρχουν θαύματα. Και πρέπει ο πηχός να είναι τοποθετημένος σε ένα πολύ προσεκτικό σημείο. Όχι ψηλά. Υπάρχει, όμως, η συστηματική δουλειά, υπάρχει η ανάγκη να επιβιώσει η χώρα. Και αυτό είναι μία πολύτιμη πηγή έμπνευσης για όλους μας: για το πολιτικό σύστημα, για την Κυβέρνηση, για τη Βουλή, για την κοινωνία. Το δράμα μας, λοιπόν, είναι ότι πρέπει να πείσουμε πως καταστάσεις, οι οποίες είναι χειροπιαστές και είναι δύσκολες και αρνητικές, είναι απολύτως αναγκαίες, για να αποφευχθούν άλλες τρισευρύτερες και για να ανοίξει το παράθυρο της ελπίδας και της προοπτικής στη χώρα.

Δεν υπάρχουν πια, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, γραμμικές εξελίξεις και απλές βεβαιότητες. Όλα αυτά έχουν σαρωθεί τα τελευταία χρόνια. Και πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια που του κρύψαμε. Και δεν έχουμε δικαίωμα να συνεχίζουμε να κρύβουμε την αλήθεια ή να ωραιοποιούμε καταστάσεις. Η αλήθεια δεν είναι απλώς και μόνο επαναστατική. Είναι όρος επιβίωσης για το έθνος, για την πατρίδα μας. Συνεπώς διαμορφώνονται νέες καταστάσεις πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές. Τα κόμματα, όσο ήταν και όποια ήταν κόμματα του δημόσιου τομέα, πρέπει να είναι κόμματα του γενικού συμφέροντος του ελληνικού λαού. Η εικόνα της ελληνικής επιχειρηματικότητας αλλάζει. Ο εργαζόμενος αποκτά συνείδηση του συμφέροντος της εθνικής οικονομίας. Κάποιας, όμως, πρέπει να μιλήσει στο όνομα και αυτών που υποαναπροσωπεύονται: των απόντων, των αγέννητων, των ανέργων.

Τι είναι αυτό που συμβαίνει; Έχουμε γίνει οριστικά ένα οικονομικό προτεκτοράτο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου; Εάν δεν αντιδράσουμε και εάν δεν εφαρμόσουμε συνολικά το σχέδιό μας, να, θα κινδυνεύουμε να είμα-

στε ένα προτεκτοράτο. Εάν μείνουμε πιστοί σε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο, τότε αυτό που περνάμε είναι η αναγκαία φάση του καθαρτηρίου, προκειμένου η χώρα μας, όπως ξαναγράφεται ιστορικά, να μπορέσει να επιβιώσει με ίσους όρους, με ανταγωνιστικές προϋποθέσεις. Θα έχουμε σώσει το μέλλον και την επόμενη γενιά της χώρας.

Άρα το ερώτημα είναι εάν θα μείνουμε αιχμάλωτοι καταστάσεων, που είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό τυχαίες ή εάν θα ανορθώσουμε τη χώρα. Και τώρα δεν υπάρχει περιθώριο για πολλές απαντήσεις. Η απάντηση πρέπει να είναι καταφατική, θετική. Τώρα έχουμε μόνο μία λύση: την ανόρθωση και τη φυγή προς τα μπρος. Αντιλαμβάνομαι πολλούς να λένε ότι οι αλλαγές είναι αναγκαίες, επιτακτικές, αρκεί να αφορούν το διπλανό μου και όχι εμένα. Άρα πρέπει να ξαναγνωρίσουμε θεμελιώδεις έννοιες, όπως η εθνική συνοχή και η κοινωνική αλληλεγγύη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χρειαζόμαστε άλλο τύπου πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις, αδιαμεσολάβητες. Τα ενδιάμεσα επίπεδα των μεσολαβητών απέτυχαν οριστικά. Χρειαζόμαστε ένα νέο κοινωνικό σύμβολο, αλλά το κοινωνικό σύμβολο θέλει εταίρους αξιόπιστους. Και επειδή το εξιλαστήριο θύμα είναι πάντα το πολιτικό σύστημα και ο πολιτικός κόσμος, εμείς αναλαμβάνουμε πλήρως τις ευθύνες μας. Αλλά ευθύνες έχουν όλοι όσοι διοικούν, καθοδηγούν και κανοναρχούν τη χώρα αυτή. Τα μέσα ενημέρωσης, η δικαστική εξουσία, η τραπεζικοί όμιλοι, οι μεγάλες επιχειρήσεις, τα πρόσωπα με μεγάλη επιρροή κοινωνική και επικοινωνιακή, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, ο ακαδημαϊκός κόσμος, ο πνευματικός κόσμος που παρακολουθεί αμήχανος κι αυτός μία κρίση που ξεπερνά τα δικά του στερεότυπα.

Πρέπει, λοιπόν, να πούμε όλοι μαζί αυτήν τη νέα εθνική αφήγηση υπό συνθήκες εξαιρετικής, θα έλεγα, μοναδικής δυσκολίας. Αλλά τώρα δεν έχουμε άλλη λύση, άλλη εκδοχή.

Αυτό, λοιπόν, που καλούμαστε να απαντήσουμε είναι αν το σχήμα που βλέπουμε να κυριαρχεί έξω στην κοινωνία είναι η σύγκρουση ανάμεσα σε έναν αδέκαστο και ακαταπρόλητο εκσυγχρονισμό από τη μία μεριά και τις συντηχικές από την άλλη μεριά. Αυτό είναι ένα εύκολο σχήμα και πολλές όψεις του είναι εμφανείς. Αλλά θα αδικούσαμε το έθνος, αν μέναμε στο σχήμα αυτό. Το πραγματικό σχήμα είναι η εικόνα μιας κοινωνίας που πρέπει να ξαναφτιαχτεί εξ αρχής με σημείο αναφοράς ένα άλλο κράτος που πρέπει να ξαναφτιαχτεί εξ αρχής.

Θα ήταν ιστορική προσβολή, ασυγχώρητη για όλους μας, εάν στη θέση της βαυαρικής αντιβασιλείας περιμέναμε τους θεσμικούς μας εταίρους να έρθουν και να ξαναγράψουν τη χώρα που κάποτε επιχείρησε να γράψει ο Μάουσερ μεταφράζοντας τη γερμανική νομοθεσία από τα γαλλικά στα ελληνικά.

Πρέπει να μιλήσουμε με συναίσθημα, με την αναγκαία γενναιοδότητα, να πούμε την αλήθεια στους πολίτες και ιδίως στα παιδιά μας και να πάρουμε την ευθύνη του μέλλοντος αυτού του τόπου. Στη δική μας γλώσσα, με το δικό μας τρόπο πρέπει να ξαναγράψουμε τους κανόνες. Η ιδιοπροσωπία η ελληνική, η ταυτότητά μας δεν είναι οι κακές συνήθειες των τελευταίων τριάντα ή τριάντα πέντε ετών. Η ιδιοπροσωπία δεν είναι απόκλιση από το φυσιολογικό. Η ιδιοπροσωπία είναι πλεονέκτημα που σε βγάζει μπροστά στον ευρωπαϊκό και το διεθνή ανταγωνισμό.

Οι πολιτικές ταυτότητες της Μεταπολίτευσης νομίζω ότι κατέρρευσαν. Πρέπει τώρα να δούμε ποια είναι η νέα εθνική ταυτότητα. Στο όνομα της ιστορίας μας, της υπερηφάνειάς μας να φροντίσουμε να λήξει η μεταβατική περίοδος της μειωμένης δημοσιονομικής κυριαρχίας, στην οποία δυστυχώς έχουμε περιέλθει όχι επειδή το ζητήσαμε, αλλά επειδή είμαστε χάσαμε το δημοσιονομικό έλεγχο ως χώρα, ως πολιτικό σύστημα, ως Δημόσια Διοίκηση.

Την εβδομάδα αυτή μέχρι την Κυριακή το βράδυ δίνουμε τη μάχη των μαχών. Το νομοσχέδιο αυτό έχει μια δημοσιονομική αξία πάρα πολύ μεγάλη. Χωρίς τα μέτρα του νομοσχεδίου δεν κλείνει ο προϋπολογισμός του 2011 και δεν μπορεί να διαμορφωθεί ο προϋπολογισμός του 2012, δεν ολοκληρώνεται η δημοσιονομική προσαρμογή υπό συνθήκες βαθιάς ύφεσης και μεγάλου κόστους εξυπηρέτησης του δημοσίου χρέους.

Το νομοσχέδιο έχει πολύ μεγάλη διαρθρωτική σημασία. Ναι, κάθε κεφάλαιό του μπορούσε να είναι μία πολύ μεγάλη θεσμική

αλλαγή. Το βαθμολόγιο, το μισθολόγιο, η αναδιάρθρωση των φορέων, η αξιολόγηση του προσωπικού, η εργασιακή εφεδρεία, οι νέες φορολογικές ρυθμίσεις, όλα θα μπορούσαν να είναι μεγάλες διαρθρωτικές αλλαγές. Υπό φυσιολογικές συνθήκες, θα θέλαμε τουλάχιστον ένα χρόνο κοινοβουλευτικής εργασίας και καμιά δεκαριά χρόνια κοινωνικού διαλόγου για να ολοκληρώσουμε τις αλλαγές αυτές.

Το νομοσχέδιο έχει και μία διεθνοπολιτική και διαπραγματευτική σημασία. Είναι το εισιτήριό μας για να πάμε στη διαπραγμάτευση για τη βιωσιμότητα του δημοσίου χρέους, το νέο πρόγραμμα, το νέο τόπι. Είναι όλα αυτά μαζί και κάτι ακόμη παραπάνω.

Κάποιοι νομίζουν ότι επειδή υπάρχει μία Κυβέρνηση αποφασισμένη να σηκώσει το βάρος αυτό και μία κοινοβουλευτική Πλειοψηφία η οποία κουβαλάει στις πλάτες της ως Σίσυφος το βάρος όλων των λαθών του παρελθόντος, μπορούν αζημίως να εμφανίζονται ως δημαγωγοί, ως εκπρόσωποι ενός κοινοβουλευτικού και πολιτικού συνδικαλισμού, να υπόσχονται στους πάντες τα πάντα, να αρνούνται τα πάντα, χωρίς να μπορούν να διατυπώσουν ένα ολοκληρωμένο σχέδιο άμεσης εφαρμογής αύριο!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Θα χρειαστείτε πολύ χρόνο, κύριε Υπουργέ;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Εάν μειούμε στο επίπεδο αυτό, εάν δεν αντιληφθούμε ότι δεν υπάρχει αύριο, εάν δεν αντιληφθούμε ότι δεν υπάρχει επόμενη μέρα για τίποτα, δεν υπάρχει επόμενη μέρα για το ΠΑΣΟΚ, δεν υπάρχει επόμενη μέρα για τη Νέα Δημοκρατία, δεν υπάρχει επόμενη μέρα για τη χώρα εάν δεν λειτουργήσουμε τώρα -το ερώτημα δεν είναι η επόμενη μέρα, το ερώτημα είναι να μην υπάρχει μόνον επόμενη νύχτα για τον τόπο και τους πολίτες του- εάν δεν το αντιληφθούμε αυτό, τότε θα έχουμε παίξει με τη φωτιά και θα έχουμε καεί!

Αυτό αφορά το νομοσχέδιο, λοιπόν, στο σύνολό του, όλες του τις ρυθμίσεις που είναι προϊόν μιας εξαιρετικά δύσκολης διαπραγμάτευσης, αυτό αφορά την υποχρέωσή μας να είμαστε σοβαροί, υπεύθυνοι, ενωμένοι και κυρίως να έχουμε συνείδηση της ιστορικότητας των στιγμών, άρα του ανεπανόλητου μεγέθους της ευθύνης που σηκώνουμε.

Εάν νομίζει η Αντιπολίτευση ότι καταψηφίζοντας, απέχοντας, λοιδορώντας, δεν μετέχει στην ευθύνη, κάνει λάθος, πρώτον, γιατί ήταν εδώ πριν από εμάς και έχει τη θεμιτή φιλοδοξία να είναι εδώ και μετά από εμάς. Για να συμβεί αυτό, όμως, πρέπει το κοινό μας σπίτι να υπάρχει, πρέπει η χώρα αυτή να διατηρήσει τις βασικές της λειτουργίες και τις βασικές προσδοκίες, πρέπει να είναι μια χώρα σύγχρονη, δημοκρατική, προοδευτική, ευρωπαϊκή, αναπτυσσόμενη.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αυτό που τίθεται υπό διαπραγμάτευση, αυτό που διακυβεύεται δεν ανήκει στην ευθύνη μιας κυβέρνησης, της όποιας, μιας Βουλής, της όποιας περιόδου και Συνόδου. Ανήκει στην ευθύνη τη συλλογική και την ιστορική όλων μας, της εθνικής μας κοινότητας και της εθνικής μας ενότητας. Εάν το αντιληφθούμε αυτό, τότε νομίζω ότι θα έχουμε αρθεί στο ύψος των περιστάσεων, θα έχουμε λυτρωθεί, θα έχουμε απομακρυνθεί από την τρέχουσα και συμβατική αντίληψη για το τι σημαίνει πολιτικό κόστος.

Δεν είναι πολύ συνηθισμένο και συχνό το φαινόμενο αυτό. Είναι πάρα πολύ σπάνιο. Μας έτυχε. Κανείς δεν παίρνει την απόφαση να λειτουργήσει ηρωικά. Όλοι οι άνθρωποι φοβούνται. Όλοι φοβόμαστε. Όλοι σκεπτόμαστε την προσωπική μας θέση, τις οικογένειές μας, τη διαδρομή μας, τις προοπτικές που είχαμε σχεδιάσει είτε σκεπτόμενοι είτε ονειρευόμενοι.

Όλα αυτά δεν έχουν καμμία μα καμμία σημασία. Έρχεται μια στιγμή η οποία είναι ικανή να σαρώσει προετοιμαστές χρόνων, σχεδιασμούς. Η στιγμή είναι τώρα και πρέπει να απαντήσουμε στο κάλεσμα της στιγμής, που είναι το κάλεσμα της ιστορίας και της σωτηρίας για την πατρίδα μας. Αυτό σημαίνει η υπερψήφισή του νομοσχεδίου. Τίποτα λιγότερο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Για να μην αρχίσουμε τις αντεγκλήσεις, θα δοθεί στους Κοινοβουλευτικούς Εκπροσώ-

πους η δυνατότητα περισσότερου χρόνου, μια και έχουμε μειώσει το χρόνο από τους συναδέλφους Βουλευτές.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Εμμανουήλ Κεφαλογιάννης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, εμείς να μη μιλήσουμε ποτέ;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συγκροτημένες Κοινοβουλευτικές Ομάδες υπάρχουν.

Ορίστε, κύριε Κεφαλογιάννη, έχετε το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ακούσαμε άλλη μια δραματική ομιλία του Αντιπροέδρου της Κυβέρνησης, η οποία απευθυνόταν στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Σε αυτή του την ομιλία αναρωτήθηκε ο κ. Βενιζέλος τι μπορούμε να πούμε στους πολίτες, τι μπορούμε να πούμε στους άνεργους, τι μπορούμε να πούμε στους συνταξιούχους; Θα προσθέσω και εγώ: Τι μπορούμε να πούμε στους χιλιάδες ανθρώπους που διαδηλώνουν σήμερα στην πλατεία Συντάγματος;

Χρόνια έχω να δω τέτοια συγκέντρωση. Μα, η απάντηση είναι απλή, κύριε Βενιζέλο. Η απάντηση είναι μια ειλικρινής συγγνώμη: Συγγνώμη για το ότι φθάσαμε μέχρι εδώ. Συγγνώμη γι' αυτό που έγινε.

Πρέπει να ζητήσετε ένα συγγνώμη -να ζητήσουμε όλοι, αλλά κυρίως εσείς- για τα χάλια της οικονομίας τη χαμένη δεκαετία του '80, τότε που η Ελλάδα έκανε έξι δάνεια κάθε μέρα στο εξωτερικό και στο εξωτερικό. Τότε δεν είχατε τη σύνεση ως κόμμα και παίρνατε από το εξωτερικό δάνεια, τα οποία πληρώσαμε έως και πενήντα φορές πάνω από την αξία εκείνης της εποχής.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Κύριε Κεφαλογιάννη...

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Μιας και με διακόπτετε, κυρία Μερεντίτη, να σας πω ότι είχα την ευκαιρία και παρουσίασα στη Βουλή δάνειο του 1985 ύψους ενός δισεκατομμυρίου ευρώ -σε δραχμές βέβαια ήταν τότε- το οποίο με επιτόκιο 17% που πανηγύριζε η τότε Κυβέρνηση -γιατί ήταν 21% τα επιτόκια- και περίοδο αποπληρωμής είκοσι πέντε χρόνια -δηλαδή αποπληρώθηκε το 2010- και με δύο υποτιμήσεις του κ. Αρσένη και του κ. Σημίτη, του πρώην Πρωθυπουργού, πόσο φαντάζεστε εσείς πως πληρώθηκε το 2010; Εγώ διακόπτω την ομιλία μου για να μου πείτε εσείς ένα νούμερο. Ορίστε, κυρία Μερεντίτη, πείτε μου ένα νούμερο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Θέλετε να σας απαντήσω;

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Πόσο πληρώθηκε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό το δάνειο; Πληρώθηκε 56 δισεκατομμύρια ευρώ. Κι αυτό μπορούν να το βρουν μόνο οι άνθρωποι που γνωρίζουν μαθηματικά ή είναι μαθηματικοί γιατί φαίνεται η γεωμετρική πρόοδος. Δάνειο του 1985 πληρώθηκε 56 δισεκατομμύρια ευρώ.

Γι' αυτό σας λέμε ότι η χαμένη δεκαετία για την οικονομία είναι η χαμένη δεκαετία του '80. Γι' αυτό πρέπει η Κυβέρνηση και ο παριστάμενος Υπουργός Οικονομικών και Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης να ζητήσουν συγγνώμη. Πρέπει να ζητήσετε συγγνώμη το ΠΑΣΟΚ, γιατί κανείς για πράξεις και παραλείψεις δεν πήγε στη φυλακή.

Και γιατί δεν πήγε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ; Διότι τον πρώτο νόμο που ψήφισε το ΠΑΣΟΚ το 1993 με τότε Υπουργό Δικαιοσύνης τον αείμνηστο Ευάγγελο Γιαννόπουλο κατ' εντολή του τότε Πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου -για να μην ξεχνιόμαστε, το ν.2172, για να τον κρατήσουν και κάποιοι συνάδελφοι- στις 16 Δεκεμβρίου του 1993, έκανε το κακούργημα περί την υπηρέσια πλημμέλημα και παραγράφηκαν όλα τα αδικήματα, ακόμη και ανθρώπων προφυλακισμένων για τις ΔΕΚΟ, οι οποίοι βγήκαν έξω και μάλιστα πήραν και αθωωτικές λόγω παραγραφής αποφάσεις γι' αυτές τους τις παραλείψεις.

Και είναι ο νόμος για τον οποίο σήμερα κανείς πολιτικός δεν λογοδοτεί. Είναι ο νόμος που κανείς από τα εγκλήματα του χρηματιστηρίου δεν μπήκε στη φυλακή. Γιατί αυτά τα εγκλήματα, τα οποία γίνονται και αφορούν πολιτικά πρόσωπα ή συνδεδεμένα με πολιτικές πράξεις, παραγράφονται στην τετραετία.

Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να ζητήσετε συγγνώμη. Για τις οικονομικές επιπτώσεις αυτού του νόμου. Να ζητήσετε συγγνώμη για τις προγραμματικές συμφωνίες. Για τις προγραμματικές συμφω-

νίες που έβαλαν από το παράθυρο τη «SIEMENS» στον ΟΤΕ. Για τις προγραμματικές συμφωνίες των 4 δισεκατομμυρίων ευρώ του κ. Σημίτη, ο οποίος εκμεταλλεύτηκε την οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ημερομηνία της οποίας εξέπνεε το 1997 και έδωσε στο άρμα της διαπλοκής όλες τις ΔΕΚΟ. Και γιατί το έκανε; Για να στηρίξει το σύστημα εξουσίας ΠΑΣΟΚ των ΔΕΚΟ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο αγαπητός μας συνάδελφος κ. Ζώης στην επιτροπή σας έδωσε δυο πίνακες, που δείχνουν – κι αυτό αφορά το νομοσχέδιο- ότι η Ελλάδα δεν έχει πολλούς δημοσίους υπαλλήλους. Η Ελλάδα στο μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει σχεδόν τους λιγότερους δημοσίους υπαλλήλους.

Πού υπάρχει το πρόβλημα; Το πρόβλημα υπάρχει στις ΔΕΚΟ, στο σύστημα εξουσίας ΠΑΣΟΚ. Σε ποιους δηλαδή; Στους «Κοιλάδες», αυτούς που εκθρέψατε να ξεβρακώσουν τους ανθρώπους στην πλατεία Συντάγματος, στους «Πέρρους» που κατέβαζαν τα αεροπλάνα στην πίστα για να μην ταξιδεύει κανείς, στον φίλο μου τον Πρωτόπαπα που έκανε εξήντα μέρες απεργία μόνο για το ωράριο, στον άλλο Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο, τον κ. Ευθυμίου, που μας έλεγε μαζί με τον τότε Γενικό Γραμματέα της Νέας Γενιάς τον κ. Λαλιώτη, το μεγάλο έργο της Νέας Δημοκρατίας για τα Σπάτα, να το κάνουμε μοτοκρός.

Αυτά πληρώνουμε σήμερα. Πληρώνουμε τους Φωτόπουλους. Πληρώνουμε όλο αυτό το σύστημα εξουσίας. Και στον πίνακα που σας κατέθεσε ο κ. Ζώης, φαίνεται ότι η Ελλάδα μαζί με τα στελέχη των ΔΕΚΟ, έχουν όλα τα προνόμια της εφηβικής νοσοτροπίας του ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του '80

Εγώ τιμώ τον κ. Κακλαμάνη, αλλά πρέπει να αποδοθούν και ευθύνες. Είναι τίμιος άνθρωπος και τα βάζει και με τη διαπλοκή, τα βάζει και με τα μέσα ενημέρωσης. Όμως την εφηβική του νοσοτροπία και στην εφηβική νοσοτροπία του ΠΑΣΟΚ –γι' αυτό και λέω ονόματα, για να δημιουργηθούν και προσωπικά θέματα, ώστε να απαντηθούν αυτά τα ερωτήματα στη Βουλή- δημιουργήθηκαν οι κανονισμοί λειτουργίας, δημιουργήθηκαν όλες αυτές οι ιστορίες που βρέθηκαν άνθρωποι του δημοτικού να παίρνουν 150.000 ευρώ, που βάλανε αν θέλετε επιδόματα σε υπηρεσίες για γάλα της πρωινής βάρδιας στον ΟΣΕ και στα αστικά λεωφορεία, που έβαλαν επίδομα λάθους –ακούστε κύριοι συνάδελφοι στη ΝΕΤ. Κάνεις το λάθος, κάνεις το έγκλημα και σου δίνουμε και επίδομα. Αυτό, όμως, είναι μια συνειδητή πολιτική πράξη της χαμένης δεκαετίας του '80.

Αυτά πληρώνουμε σήμερα. Γι' αυτό περίμενα και από τον παριστάμενο Υπουργό, ο οποίος δείχνει περίσσειμα καρδιάς και δεν τον αφορά σε τελευταία ανάλυση η πολιτική εκείνης της εποχής –στο ΠΑΣΟΚ εντάχθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '90- να ζητήσει ένα συγγνώμη εκ μέρους της παράταξής του, κυρίως αν φιλοδοξεί να ηγηθεί κιάλας. Αυτά πληρώνουμε σήμερα.

Και ποιος είναι ο λογαριασμός; Ο λογαριασμός είναι τεράστιος, γιατί δεν σταματήσαμε εκεί. Ήρθε το Χρηματιστήριο. Ήρθαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Τα είχαμε κουβεντιάσει παιδιότερα αυτά, κυρίες Βενιζέλο, εσείς ως Υπουργός Πολιτισμού κι εγώ ως Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος. Δέκα δισεκατομμύρια ήρθε αυτός ο λογαριασμός. Κάποια ευθύνη υπάρχει και σε αυτό. Το Χρηματιστήριο; Τριάντα δισεκατομμύρια μεταφέρθηκαν στις τσέπες των ολίγων από τις τσέπες των πολλών. «Λεφτά υπάρχουν.» Όλα αυτά πληρώνουμε σήμερα. Και μία κρίση χρέους την κάναμε κρίση δανεισμού. Σε αυτό, όμως, θα έρθω στη συνέχεια της ομιλίας μου. Την αναθεώρηση του Συντάγματος την οποία ναρκωθετήσατε το 2007 για να αλλάξουμε αυτές τις αρρώστιες και τις αρτηριοσκληρώσεις.

Χρειάζεται, λοιπόν, μία συγγνώμη στον ελληνικό λαό για όλα αυτά τα λάθη, που στο λογαριασμό, στον τελικό παρονομαστή ισοδυναμούν με χρέη του ελληνικού δημοσίου, του κράτους, όχι 370 δισεκατομμύρια ευρώ, αλλά 1 τρισεκατομμύριο ευρώ. Τριακόσια εβδομήντα δισεκατομμύρια ευρώ για το χρέος του κράτους. Έχουμε κρύψει καμιά τριανταριά, αν θέλετε, δισεκατομμύρια εγγυήσεις του δημοσίου, οι οποίες θα καταπέσουν και αυτές. Διακόσια ογδόντα δισεκατομμύρια το χρέος των νοικοκυριών. Σας θυμίζω ότι το 1980 στην Ελλάδα του Κωνσταντίνου Καραμανλή δεν υπήρχε παρά ελάχιστος δανεισμός των νοικοκυριών. Σήμερα κάθε οικογένεια χωριστά στεγαστικά και κατανα-

λωτικά δάνεια, πιστωτικές κάρτες με επιτόκιο 17%.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Με 30%, όχι 17%.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Και άλλα 400 δισεκατομμύρια ευρώ από τις αναλογιστικές μελέτες για τα ασφαλιστικά ταμεία.

Ένα τρισεκατομμύριο είναι ο λογαριασμός. Αυτό, ναι, δεν βγαίνει. Κι έχει δίκιο ο Υπουργός των Οικονομικών να κάνει αυτές τις δραματικές εκκλήσεις στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναγνωρίζω τις προσπάθειες του κ. Βενιζέλου. Δυστυχώς, όμως, είναι προσπάθειες οι οποίες είναι στην κλίση του Προκρούστη. Αυτές τις προσπάθειες κάνει σήμερα η Κυβέρνηση. Και προσπαθεί να νομοθετήσει διά διαταγμάτων.

Συζητούμε σήμερα άλλο ένα νομοσχέδιο το οποίο έχει είκοσι εννέα υπουργικές αποφάσεις να εκδοθούν κι έξι ως επτά προεδρικά διατάγματα.

Όλα αυτά, λοιπόν, γίνονται μέσα στη λογική του Συνταγματολόγου κ. Βενιζέλου, ο οποίος πάντα μας λέει σε αυτήν την Αίθουσα ότι το δίκαιο του λαού είναι ο υπέρτατος νόμος. Αυτό, όμως, οφείλει να γνωρίζει –εγώ είμαι οικονομολόγος, δεν είμαι συνταγματολόγος- ότι το χρησιμοποίησαν και ολοκληρωτικά καθεστώτα και είχε δραματικές συνέπειες στην παγκόσμια ιστορία που του αρέσει να επικαλείται και τραγικές συνέπειες και γι' αυτές τις χώρες οι ηγέτες των οποίων επικαλούντο αυτές τις ακροβασίες στα θέματα τα νομικά και του συντάγματος.

Ασκέιτε μία πολιτική υποτίθεται για εμάς, αλλά χωρίς εμάς, μία πολιτική που δεν είναι ούτε στόχος εθνικός. Είναι, δυστυχώς, μία κατάντια. Και αυτό δεν διορθώνεται παρά μόνο με προσφυγή στη λαϊκή ευτιμηγορία και εκλογές.

Νομίζω πως η Κυβέρνηση δεν άκουσε αυτά που είπαν οι συνάδελφοι Βουλευτές. Πραγματικά δεν έχω ακούσει τέτοιους χαρακτηρισμούς σε κανένα νομοσχέδιο για πολλά χρόνια.

Τις κραυγές αγωνίας, λοιπόν, γι' αυτό το νομοσχέδιο τις ακούσαμε από την επιτροπή.

Τι μας είπε η ΓΣΕΕ; Χαρακτήρισε το νομοσχέδιο αυτό οδοστρωτήρα και καταγιόδα.

Ο κ. Μακρυπίδης, οικονομολόγος και μάλιστα με θητεία σημαντική στο Κοινοβούλιο, ανέφερε ότι είναι «φτωχολόγιο» και όχι μισθολόγιο.

Η κ. Κατσέλη για το άρθρο 37, τις συλλογικές συμβάσεις, είπε: «Προκρούστεια κλίση». Μάλιστα, αναρωτήθηκε: «Αυτό το λέτε μεταρρύθμιση; Θέλετε να ψηφίσετε αυτές τις διατάξεις;» Και συμπλήρωσε: «Δικό σας θέμα είναι.»

Η ΟΚΕ, ο κ. Πολυζωγόπουλος, διακεκριμένο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, σήμερα Πρόεδρος της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, μας έστειλε ένα έγγραφο, το οποίο μοιράστηκε χθες στην Ολομέλεια. Τι μας λέει; Το είπε και ο κ. Μπούρας στην ομιλία του. «Το περιεχόμενο αυτού του νομοσχεδίου οδηγεί σε κοινωνικά ερείπια.»

Η Αντιπολίτευση, ο κ. Λέγκας: «Κατεδάφιση, απαξίωση, ισοπέδωση.» Ο κ. Παυλόπουλος: «Καρατόμηση Δημόσιας Διοίκησης αλά Κουτσόγιωργα.»

Είστε υπερήφανοι για την πολιτική στη Δημόσια Διοίκηση στις αρχές της δεκαετίας του '80 και για το μακαρίτη Μένιο Κουτσόγιωργα; Είστε υπερήφανοι για την πολιτική τους αυτή; Είστε υπερήφανοι για το ν. 1232/1982, που είναι η παθογένεια στη Δημόσια Διοίκηση, τότε που οι πρασινοφρουροί ανέβαιναν όλα τα σκαλιά, τότε που προηλάκιζαν τους γενικούς διευθυντές, τότε που καταστράφηκε η Δημόσια Διοίκηση;

Ο κ. Μητσοτάκης και ο κ. Κεδίκογλου: «Λοβοτομή στη μνήμη της Δημόσιας Διοίκησης.» Σκληρές εκφράσεις.

Ο κ. Παπαδημούλης: «Απόλυτη κρεατομηχανή. Διατάξεις ντροπής. Απολύσεις με φερετζέ.»

Αυτό είναι το νομοσχέδιο. Αυτή την απήχηση έχει από το Σύνταγμα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με τις διατάξεις αυτού του νομοσχεδίου η Κυβέρνηση προσθέτει άλλα 5 έως 6 δισεκατομμύρια νέα βάρος. Και αυτό το νομοσχέδιο δεν έρχεται για να διορθώσει τα κακάς κείμενα στη διοίκηση. Έρχεται με ένα και μοναδικό σκοπό: να εισπράξει την έκτη δόση.

Ποια είναι, όμως, η συνέπεια της Κυβέρνησης; Ποια είναι η έμπνευση της Κυβέρνησης; Ποια είναι, αν θέλετε, η πρόνοια, οι θυσίες να πιάνουν τόπο;

Έχω για τους αγαπητούς συναδέλφους εδώ το ν. 3845/ΦΕΚ65/2010. Είναι ο νόμος που ψηφίσαμε για το μνημόνιο. Θα σας παρακαλέσω να πάτε να δείτε τις σελίδες 1349 έως 1354 που έχει πέντε πίνακες.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Ένας από αυτούς τους πίνακες είναι ο πίνακας για το τι πρέπει να πληρώσουμε με βάση το μνημόνιο το 2011. Με βάση, λοιπόν, το μνημόνιο το 2011 έπρεπε να πληρώσουμε 9,6 δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτός ήταν ο λογαριασμός. Πού έχει φτάσει αυτός ο λογαριασμός, κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, που για άλλη μια φορά εκβιαζόμενοι θα έρθετε να ψηφίσετε αυτά τα ανάληψη μέτρα που οδηγούν σε εξαθλίωση τους φτωχούς ανθρώπους και σε αφανισμό τη μεσαία τάξη;

Μάιος 2010. Μνημόνιο. 9,6 δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτός ήταν ο λογαριασμός. Με το γενικό κρατικό προϋπολογισμό του Νοεμβρίου του 2010 ανέβηκε κατά 5,2 δισεκατομμύρια ευρώ ο λογαριασμός. Το Φεβρουάριο του 2011 νέα έκτακτα μέτρα –θυμάστε τότε με την αύξηση του ΦΠΑ κλπ.- ύψους 1,8 δισεκατομμυρίων ευρώ. Με το μεσοπρόθεσμο το Μάρτιο του 2011 άλλα 3 δισεκατομμύρια ευρώ. Με πρόσθετα μέτρα του Μαΐου, που συζητήσαμε εδώ στη Βουλή, άλλα 6 δισεκατομμύρια ευρώ. Πρόσθετα μέτρα τον Ιούνιο 7 δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτά μας κάνουν 32 δισεκατομμύρια. Τριάντα δύο δισεκατομμύρια από εννιά. Αυτά μέχρι την περίοδο του κ. Βενιζέλου.

Ήρθε ο κ. Βενιζέλος και μας επιβάλλει τον Αύγουστο άλλα 2 δισεκατομμύρια ευρώ μέσω του τέλους είσπραξης από τη ΔΕΗ και τώρα, με το νομοσχέδιο άλλα 5 δισεκατομμύρια. Σύνολο 40 δισεκατομμύρια.

Αυτά είναι οικονομικά; Αυτή είναι οικονομική πολιτική; Αυτά είναι, αν θέλετε, σχεδιασμός; Αυτά εσείς θα τα ψηφίσετε; Και πώς θα τα δικαιολογήσετε αυτά τα πράγματα; Θυσίες; Βεβαίως. Συναίνεση; Βεβαίως. Συμφωνία διακομματική; Βεβαίως. Πώς όμως;

Πώς θα δικαιολογήσετε, κύριοι συνάδελφοι –και τώρα έρχομαι σε έναν πίνακα του κ. Βρούτση, ο οποίος κατατέθηκε στην επιτροπή...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Θα είναι ο τελευταίος φαντάζομαι.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι, κύριε Πρόεδρε.

...όταν μειώνετε το αφορολόγητο στα 5.000 ένας άνθρωπος ο οποίος παίρνει 14.000 –σας λέω ότι 10 ευρώ να έχει κατανάλωση, ο λογαριασμός θα του έρθει 200 ευρώ- θα πρέπει να πληρώσει ένα μισθό, 1.200 ευρώ. Δηλαδή, αύξηση φορολογίας 506%. Αυτός που έχει εισόδημα 21.000 με το αφορολόγητο στα 5.000 ευρώ θα πρέπει να πληρώσει 1.700 ευρώ. Αύξηση 126%. Αυτός που έχει εισόδημα 27.000 θα πρέπει να πληρώσει 2.000 ευρώ παραπάνω φόρο –κι αυτός, δηλαδή, ένα μηνιαίο- αύξηση 70%.

Για εμένα, βέβαια, που έχω τον παχυλό βουλευτικό μισθό –που το λέω λοιδορώντας βέβαια και την πολιτική της Κυβέρνησης και του Προεδρείου, αυτό είναι μια άλλη συζήτηση να την κάνουμε- που είμαι στο κλιμάκιο των 60.000 πάλι 2.000 ευρώ είναι ο φόρος, αύξηση 18%. Είναι 506% η αύξηση για τις 14.000 και για τις 60.000, 18%. Αυτή είναι η πολιτική σας. Αυτήν καλείτε να ψηφίσετε. Και όλα αυτά τα ωραία ρητορικά σχήματα δεν έχουν καμία ουσία.

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε, μ' αυτό που μου έκανε εντύπωση και το οποίο αφορά και την οικονομία και την ύφεση που είπε η κ. Κατσέλη. Τι μας είπε η κ. Κατσέλη; Οι επιπτώσεις από την απότομη μείωση μισθών στον ιδιωτικό τομέα είναι τεράστιες στο ΑΕΠ. Σας είπα ότι δεν ψηφίζει το άρθρο 37 –και κάνει και μια κριτική- διότι εάν μειωθεί ο μισθός στον ιδιωτικό τομέα από 10% έως 30% θα αφαιρεθούν 13,5 δισεκατομμύρια ευρώ από την οικονομία, από τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, αυτούς δηλαδή που κατά χιλιάδες βγαίνουν στην ανεργία, αυτούς της χλούς την ημέρα που αντιμετωπίζουν το φάσμα της εξαθλίωσης. Σας λέει ότι η μείωση του ΑΕΠ θα είναι έως και 6,2% και συ-

νολικά θα οδηγήσει σε νέα ύφεση 5% έως 6%. Τι θα γίνει εάν επαληθευτεί η κ. Κατσέλη; Δηλαδή, κάθε δύο μήνες, όπως έγινε το 2011, θα μας βάζει η Κυβέρνηση και ένα νέο φόρο; Αυτή είναι η πολιτική;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Σας παρακαλώ να ολοκληρώσετε.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κλείνω, κύριε Πρόεδρε με δύο παρατηρήσεις και θα ήθελα την απάντηση του κυρίου Υπουργού.

Κύριε Υπουργέ των Οικονομικών...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Όχι δύο παρατηρήσεις τώρα. Κάναμε μια συμφωνία.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κλείνω, κύριε Πρόεδρε. Είμαι και εγώ σύντομος και συνεπής, όπως και ο κ. Βενιζέλος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Έχετε μιλήσει παραπάνω από τον κ. Βενιζέλο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Εκκρεμεί να μας δώσετε τις επιστολές που στείλατε στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Αυτές, από ό,τι γνωρίζω, δεν δόθηκαν στον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, δεν έχουν δοθεί σε κανέναν Αρχηγό, δεν έχουν δοθεί στη Βουλή. Θα τις δώσετε; Δεσμεύεστε γι' αυτό;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Θα τις δώσω.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Πολύ σημαντικό που το ακούμε.

Δεύτερον, είπατε κλείνοντας την ομιλία σας ότι πρέπει να ιδρύσουμε ένα νέο κράτος που θα ξαναφτιαχτεί εξ αρχής. Αυτό μόνο ως διάθεση αυτοκριτικής το ακούω, διότι δυστυχώς ο Πρωθυπουργός κάτω από τις δικές σας πιέσεις ναρκωθέτησε την Αναθεώρηση του Συντάγματος του 2007 και σήμερα οποιαδήποτε συνταγματική μεταρρύθμιση πρέπει να πάει το 2017. Γι' αυτό η Νέα Δημοκρατία παρουσίασε τις είκοσι θέσεις για την Αναθεώρηση του Συντάγματος και γι' αυτό και ένα βήμα παραπέρα –ίσως και να υποστώ και κριτική από τους συνταγματολόγους ως Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας και ως Βουλευτής του ελληνικού Κοινοβουλίου και του ελληνικού λαού σας- θα ήταν να μιλήσουμε για συντακτική Βουλή.

Η Ελλάδα χρειάζεται να κάνει αυτό που έκαναν οι μεγάλοι της ιστορίας, αυτό που έκανε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, ο Χαρίλαος Τρικούπης, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής. Χρειάζεται μια ολική ανατροπή σ' ένα πρόγραμμα, σ' ένα σύστημα, το οποίο είναι βαθιά γραφειοκρατικό εν πολλοίς διεφθαρμένο, άκαμπο και δεν μπορεί να βγάλει την Ελλάδα από τα αδιέξοδα στα οποία έχει μπει με ευθύνη κατά κύριο λόγο της χαμένης δεκαετίας του '80, του Ανδρέα Παπανδρέου και του ΠΑΣΟΚ.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ, κ. Χρήστος Πρωτόπαπας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, με σεβασμό στο χρόνο σας και τις κρίσιμες ώρες που περνάμε θα ξεκινήσω την ομιλία μου όχι με το πολιτικό μέρος που σχεδιάζα, αλλά με ένα θέμα το οποίο σας έχουμε θέσει και το οποίο ως Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ θέλουμε να σας ζητήσουμε να το δείτε θετικά.

Υπάρχουν πάρα πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι και υπάλληλοι των ΔΕΚΟ, οι οποίοι είτε εντάσσονται σε καθεστώς εργασιακής εφεδρείας είτε υφίστανται πολύ μεγάλη μείωση των αποδοχών τους με τα μέτρα τα οποία περιλαμβάνονται στο υπό συζήτηση πολυνομοσχέδιο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Για ποιους λέτε;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Λέω οι υπάλληλοι του δημοσίου και των ΔΕΚΟ, οι οποίοι είτε υφίστανται πολύ μεγάλη μείωση των αποδοχών τους είτε τίθενται σε καθεστώς εργασιακής εφεδρείας.

Οι άνθρωποι αυτοί έχουν και κάποια δάνεια και μπορεί να είναι και δάνεια για την πρώτη κατοικία τους. Υφίστανται, λοιπόν, μια μεγάλη ανατροπή του οικογενειακού τους προϋπολογισμού, μειώνονται κατά πολύ οι αποδοχές τους και κινδυνεύουν να μην μπορούν να πληρώσουν τις δόσεις τους, τα δάνεια τους. Καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι κινδυνεύουν να χάσουν και το σπίτι τους.

Θα ήθελα να σας παρακαλέσω σ' αυτό να βρούμε μια λύση. Έχει τεθεί κατ' επανάληψη και από το Προεδρείο της Κοινοβουλευτικής Ομάδας και από πολλούς συναδέλφους.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα το λόγο.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Έχει τοποθετηθεί στην επιτροπή.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Σας παρακαλώ, κύριε συνάδελφε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Όπως, είχα προαναγγείλει στην επιτροπή, αλλά τώρα νομίζω ότι μπορώ να το πω και σαφέστερα στην Ολομέλεια, εκτός από τη διάταξη που περιλαμβάνεται στο νομοσχέδιο που προβλέπει ότι το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, που δεν ανήκει στην τραπεζική αγορά, μπορεί να διακανονίσει όλα τα δάνεια που έδωσε σε δημοσίους υπαλλήλους και υπαλλήλους του ευρύτερου δημόσιου τομέα, οι οποίοι έχουν τώρα πρόβλημα λόγω εργασιακής εφεδρείας ή τυχόν μείωση των αποδοχών, αυτό υπήρχε και στον αρχικό νόμο του 2010 του μνημονίου, υπάρχει και στο νομοσχέδιο, υπάρχει για την εργασιακή εφεδρεία και για το νέο μισθολόγιο. Ο κ. Πρωτόπαπας, όμως, μου θέτει προφανώς και ένα άλλο θέμα, το θέμα των άλλων τραπεζικών ιδρυμάτων, όπου μπορεί κάποιος εργαζόμενος να έχει ένα λογαριασμό.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Ακριβώς, δεν είναι όλα στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Θέλω, λοιπόν, να ανακοινώσω πιο συγκεκριμένα, όπως είχα υπαινιχθεί στην επιτροπή ότι μετά από συνενόηση που έκανα με τον Πρόεδρο της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών, τον Πρόεδρο της Εθνικής Τράπεζας, τον κ. Ράπανο, θα προστεθεί στο νομοσχέδιο και ρητά μια πρόβλεψη σύμφωνα με την οποία με προγραμματική σύμβαση, που θα συναφθεί ανάμεσα στο Υπουργείο Οικονομικών και την Ένωση Ελληνικών Τραπεζών, θα ρυθμίζονται τα θέματα που σχετίζονται με τη διαδικασία εξυπηρέτησης και αποπληρωμής δανείων που έχουν λάβει πρόσωπα που υπάγονται στις ρυθμίσεις του νομοσχεδίου. Βεβαίως, για το κάθε πρόσωπο θα λαμβάνεται υπ' όψιν το συνολικό οικογενειακό εισόδημα και η συνολική περιουσιακή κατάσταση. Αυτό θα προστεθεί και ρητά ως ρύθμιση στο νομοσχέδιο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Κύριε Υπουργέ, θέλω να το χαιρετίσω αυτό. Είναι πάρα πολύ σημαντικό, ιδιαίτερα γιατί αφορά ανθρώπους οικονομικά ασθενείς και όπως πολύ σωστά τονίσατε γίνεται και επέκταση της προαναγγελθείσας ρύθμισης και στα δάνεια που αφορούν τις εμπορικές τράπεζες και όχι μόνο το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Υπό αυτήν την έννοια θεωρώ ιδιαίτερα σημαντική την παρέμβασή σας απέναντι σε ένα αίτημα το οποίο και σήμερα έχει τεθεί.

Τώρα ας έλθουμε στο πολιτικό μέρος και θα κλείσω πάλι και με ορισμένα ζητήματα τα οποία παραμένουν εκκρεμή. Έχουμε έξω μια πολύ μεγάλη διαδήλωση.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Μα, κύριε Πρωτόπαπα...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Κύριε Γεωργιάδη, θα σας παρακαλούσα. Κατανοώ τον κ. Γείτονα, αλλά όχι εσάς για ευνόητους λόγους.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Παρακαλώ. Μην πετάτε σαίτες. Στο θέμα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Έρχομαι στο θέμα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Όχι, δεν λέω για εσάς, για τον κ. Γεωργιάδη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Γιατί ο κ. Πρωτόπαπας δεν κατάλαβε και ανέφερε το όνομα μου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Σας κατανοώ είπα. Κακό είναι;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Θα ζητήσετε μετά το λόγο επί προσωπικού.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Τι κατανοείτε, κύριε Πρωτόπαπα;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Παρακαλώ, λοιπόν, συνεχίστε. Αφήστε τα θέατρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Σας παρακαλώ, μην τον διακόπτετε. Μετά μπορείτε να ζητήσετε το λόγο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε,...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κύριε Γεωργιάδη, έχετε και εσείς ευθύνη γι' αυτό.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Έχουμε έξω μια πολύ μεγάλη διαδήλωση και θέλω να αναφέρω ότι με ιδιαίτερο σεβασμό αντιμετωπίζουμε τη φωνή των πολιτών, την οποία ακούμε μέσα στη Βουλή. Πράγματι, θεωρώ πάρα πολύ σημαντικό ότι ο ελληνικός λαός είναι ζωντανός, διαμαρτύρεται -δικαίως διαμαρτύρεται και είναι λογικό- γιατί τα μέτρα που παίρνουμε τον θίγουν ευθέως. Είμαστε, όμως, αναγκασμένοι να τα πάρουμε και είμαστε αναγκασμένοι να τα πάρουμε διότι αυτό έχει να κάνει με τη βιωσιμότητα της χώρας μας, το μέλλον και την προοπτική της. Αυτό σημαίνει ότι δεν βλέπουμε και δεν ακούμε. Και βλέπουμε και ακούμε και κατανοούμε και δικαιολογούμε την αντίδραση αυτήν η οποία στρέφεται και εναντίον μας και το γνωρίζουμε.

Θεωρώ, όμως, ότι αυτή η τεράστια βουή, αυτό το μεγάλο μήνυμα, το οποίο στέλνει ο λαός, πρέπει να πάει και έξω εκεί που γίνεται αυτήν τη στιγμή η κρίσιμη διαπραγμάτευση, πρέπει να πάει και στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να καταλάβουν και οι ευρωπαίοι εταίροι μας ότι ο ελληνικός λαός αυτήν τη στιγμή υποφέρει, υφίσταται δραματικές θυσίες, βιώνει το μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας και της ύφεσης. Είναι ώρα επιτέλους και η Ευρώπη να πάρει το μήνυμα αυτό, η Ευρώπη να δει μια λύση στο πρόβλημα που δεν είναι μόνο ελληνικό.

Είναι πρόβλημα όλης της Ευρωζώνης. Είναι πρόβλημα όλης της Ευρώπης. Είναι ένα γενικότερο πρόβλημα που απασχολεί αυτήν τη στιγμή τους ευρωπαϊκούς λαούς. Είναι μια κορυφαία μάχη αυτή που δίνουμε σήμερα, σπληνιμένοι στις θυσίες του ελληνικού λαού. Αυτές οι θυσίες δεν πρέπει να πάνε χαμένες. Πρέπει με ιδιαίτερο σεβασμό, τόσο εμείς βεβαίως, όσο και οι Ευρωπαίοι εταίροι μας να αντιμετωπίσουμε αυτόν τον κόσμο, θετικά να ανταποκριθούμε σε αυτόν τον κόσμο ο οποίος διαμαρτύρεται έξω.

Θέλω να πω επίσης, σε σχέση με αυτό που είπε ο κ. Κεφαλογιάννης πριν ότι, βεβαίως, έχουμε αναγνωρίσει τα δικά μας λάθη. Τα έχουμε αναγνωρίσει και έχουμε σηκώσει το σταυρό του μαρτυρίου για να διορθώσουμε τα κακώς κείμενα. Κύριε Κεφαλογιάννη, όμως, κακά τα ψέματα, δεν μπορεί ένα κόμμα να σηκώσει αυτό το σταυρό μόνο του και να σηκώσει και αυτά που δεν οφείλει και αυτά που δεν του αναλογούν, να σηκώσει τα λάθη τα δικά σας και ιδιαίτερα τα κρίσιμα λάθη της περιόδου 2004-2009.

Θα περιμέναμε αυτές τις μέρες να υπάρχει ένα πιο αρραγές μέτωπο. Ωραία, να διαφανήσουμε στο νομοσχέδιο. Δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Δεν είναι αυτό που μας ζητάμε. Δεν ζητάμε να συμφωνήσετε στο νομοσχέδιο, ζητάμε να συμφωνήσετε σε αυτό που πάμε να κάνουμε στην Ευρώπη. Ζητάμε να συμφωνήσουμε να εμφανιστούμε μαζί απέναντι στους ευρωπαϊκούς εταίρους μας. Δυστυχώς το αρνείστε. Και αυτό δεν είναι εθιμικό. Δεν εξυπηρετεί κανένα. Μα, πάνω απ' όλα δεν εξυπηρετεί τον ίδιο τον ελληνικό λαό.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ)

Θα περίμενα σήμερα όλοι οι Αρχηγοί, αλλά κυρίως ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης ο κ. Σαμαράς, ο Αρχηγός ενός κόμματος που φέρει σοβαρή ευθύνη για την κρίση -όπως φέρνει και το δικό μας κόμμα, αλλά το έχουμε αναλάβει εμείς- να αναλάβει και αυτός τις ευθύνες του και να πει «Ναι, πάμε μαζί έξω. Πάμε να διεδικήσουμε τα δίκια μας. Πάμε να τους πούμε ότι ο ελληνικός λαός σήμερα με τις θυσίες του έχει κάνει αυτό που έπρεπε να κάνει και έχει κάνει πολύ περισσότερα απ' αυτά που έπρεπε να κάνει». Είναι ώρα και εσείς να αναλάβετε τις δικές σας ευθύνες, όχι μόνο απέναντι στον ελληνικό λαό, αλλά απέναντι στους λαούς της Ευρώπης.

Δυστυχώς, ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης δεν ανταποκρίθηκε σε αυτό το εθνικό καθήκον. Ο καθένας κρίνεται. Και δεν θέλω να πω περισσότερα. Είναι πραγματικά μίζερες, ανεπαρκείς και λίγες οι αιτιολογίες οι οποίες ακούσαμε και δεν πείθουν κανέναν. Το εθνικό καθήκον, η πατρίδα μας, ο λαός μας που υποφέρει είναι πάνω απ' όλα. Σε αυτόν θα έπρεπε να ανταποκρι-

θούμε βάζοντας πέρα τις επιμέρους κομματικές σκοπιμότητες έστω για λίγες μέρες, όπως ζήτησε ο Γιώργος Παπανδρέου πριν από λίγο.

Τι πάμε να κάνουμε στην Ευρώπη; Πάμε να κάνουμε μια συμφωνία που ξαναδημιουργεί την ελπίδα και την προοπτική. Πάμε να κάνουμε μια συμφωνία που θα μας βγάλει από τον έλεγχο, που θα μας δώσει τη δυνατότητα όχι μόνο να βιώνουμε ένα δράμα, αλλά να βαδίσουμε με ψηλά το κεφάλι προς το μέλλον, να εξασφαλίσουμε όρους ασφάλειας και σταθερότητας, όρους μέλλοντος, όρους προοπτικής για την πατρίδα μας και τον ελληνικό λαό.

Ποιες είναι οι κόκκινες γραμμές; Μα, αυτά τα είπε ο Πρωθυπουργός χθες στην ομιλία του και τα είπαμε και στον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Η κόκκινη γραμμή είναι να μείνουμε στη ζώνη του ευρώ. Η Ελλάδα πρέπει να μείνει στη ζώνη του ευρώ για να έχει μέλλον. Πρέπει να διασφαλίσουμε τις καταθέσεις του ελληνικού λαού, που απ' όλες αυτές τις συμφωνίες και τα όσα συζητούνται για το PSI ή οποιαδήποτε άλλη μορφή, φυσικά πρέπει να διασφαλιστούν. Παράλληλα, πρέπει να διασφαλιστεί η βιωσιμότητα του ελληνικού τραπεζικού συστήματος όχι για τους τραπεζίτες, αλλά για να μπορεί να χρηματοδοτεί την ανάπτυξη, να χρηματοδοτεί την ελληνική μικρομεσαία επιχείρηση.

Θέλουμε να διασφαλίσουμε τα ασφαλιστικά ταμεία, διότι και αυτά έχουν ομόλογα. Και οποιαδήποτε εθελοντική συμμετοχή ή οποιοδήποτε roll over στα ομόλογα δεν πρέπει να τα θίξει. Αυτό είναι ένα ζήτημα το οποίο αποτελεί για εμάς κύριο στοιχείο μιας διαπραγματεύσεως, τα ασφαλιστικά μας ταμεία, οι συντάξεις του ελληνικού λαού. Πρέπει να καταστήσουμε το χρέος μας βιώσιμο, διαχειρίσιμο, να φύγει το άγχος, να φύγει η Ελλάδα από το ραντάρ της παρακολούθησης και του ελέγχου, να δώσουμε μια οριστική λύση σε ένα πρόβλημα που μας βασανίζει τόσα χρόνια, να έχουμε τη δυνατότητα να δανειοδοτηθούμε ομαλά για τα επόμενα χρόνια που βεβαίως με τις κινήσεις που γίνονται έχουμε απέναντι δυσπιστία και πολλές φορές τις απaráδεκτες επιθέσεις των αγορών και να εξασφαλιστεί η βοήθεια στην ανάπτυξη. Δεν γίνεται μόνο με την εξυγίανση και τη σταθεροποίηση. Πρέπει να προχωρήσει η ανάπτυξη. Και αυτό το οποίο συζητούσαν οι Ευρωπαίοι έτσι εύκολα, ένα σχέδιο Μάρσαλ για την Ελλάδα πρέπει να γίνει πράξη. Πρέπει να υπάρξει συγκεκριμένη βοήθεια για το αναπτυξιακό σκέλος ώστε να δημιουργήσουμε προοπτική, να δημιουργήσουμε το αύριο, να έχουμε τη δυνατότητα να δημιουργήσουμε πρωτογενές πλεόνασμα, αλλά και θέσεις εργασίας για τα νέα παιδιά και τους πολίτες μας.

Αυτό θέλουμε να κάνουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Γι' αυτό παλεύουμε. Γι' αυτό γίνεται αυτή η προσπάθεια. Γι' αυτό γίνεται αυτός ο αγώνας. Γι' αυτό ζήτησε ο Πρωθυπουργός τις συναντήσεις με τους πολιτικούς Αρχηγούς. Και είναι πραγματικά λυπηρό –εγώ δεν θα πω άλλη λέξη- ιδιαίτερα από κόμμα που ευθύνεται ή φέρει έστω ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τη σημερινή κρίση να ακούει ένα ηχηρό «όχι» και εκλογές. Μα, τι εκλογές να γίνουν σήμερα; Για πείτε μου; Ξέρετε τι σημαίνει να γίνουν εκλογές; Σημαίνει ότι τα παρατάμε όλα, ότι δεν γίνεται η Σύνοδος Κορυφής για εμάς, δεν γίνεται η συζήτηση για το ελληνικό χρέος, δεν δίνεται η έκτη δόση, δεν γίνονται οι ειδικότερες συμφωνίες για τη δανειοδότηση και ότι η Ελλάδα πάει στα βράχια. Και τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι δεν θα πληρωθούν μισθοί και συντάξεις. Και τι σημαίνει αυτό; Ότι δεν θα υπάρχουν ασφαλιστικά ταμεία αύριο, δεν θα υπάρχουν τράπεζες και καταθέσεις. Και τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι δεν θα υπάρχουν ελληνικές επιχειρήσεις που να συναλλάσσονται με το εξωτερικό. Και τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει καταδίκη για τριάντα χρόνια και μαζική ανεργία πολύ μεγαλύτερη από τα σημερινά δεδομένα. Ε, δεν θα γίνει αυτό. Δεν θα πάει η Ελλάδα στα βράχια.

Εμείς αναλαμβάνουμε το μέρος που μας αναλογεί και πολύ παραπάνω. Οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ έχουν αναλάβει πολύ παραπάνω από το μέρος της ευθύνης που τους αναλογεί. Ας είχαμε μια στοιχειώδης τουλάχιστον βοήθεια. Να μην ακούμε πράγματα τα οποία είναι εκτός λογικής από άλλες δυνάμεις.

Κύριοι από τη Νέα Δημοκρατία, σήμερα συζητάμε ένα νομοσχέδιο το οποίο είναι επώδυνο. Περιλαμβάνει περικοπές αποδοχών, περικοπές συντάξεων, εργασιακή εφεδρεία για τριάντα

χιλιάδες ανθρώπους, προβλήματα σε μια σειρά από χώρους των συλλογικών διαπραγματεύσεων. Όλο αυτό είναι επώδυνο. Δεν είναι ένα νομοσχέδιο για το οποίο θα πούμε «Τι ωραίο που είναι, δεν δημιουργεί προβλήματα». Προς θεού, το αντίθετο. Το νομοσχέδιο δημιουργεί τεράστια προβλήματα. Βεβαίως, περιέχει και μερικές απαραίτητες αλλαγές, όπως το νέο βαθμολόγιο και το νέο μισθολόγιο τα οποία κάποια στιγμή έπρεπε να γίνουν ως αντύληψη, ως τομή, ως αλλαγή. Δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε με αυτά τα δεδομένα στο δημόσιο τομέα με αυτό το βαθμολόγιο που υπήρχε. Αυτό το καταλαβαίνουμε όλοι. Κάτι έπρεπε να αλλάξει. Οι αλλαγές γίνονται με βίαιο και με επώδυνο τρόπο. Αυτό είναι μια πραγματικότητα και τη βιώνουμε όλοι. Γνωρίζουμε και τα προβλήματα που δημιουργούμε. Πιστέψτε με, όμως, εδώ που έχουμε φτάσει δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς. Διότι μόνο έτσι θα έχουμε διαπραγματευτική ισχύ την Κυριακή στην Ευρώπη. Μόνο έτσι θα μπορούμε να πούμε «Εμείς με το αίμα και τις θυσίες του ελληνικού λαού κάναμε αυτό που έπρεπε». Εν πάση περιπτώσει, κάναμε αυτό που μπορούσαμε και αυτό που δεν μπορούσαμε, γιατί το έχουμε υπερβεί. Εν πάση περιπτώσει, κάναμε ό,τι μπορούσαμε να κάνουμε και ό,τι δεν μπορούσαμε. Περάσαμε τα όρια ορισμένες φορές. Έγινε, όμως. Το κάναμε. Είναι ώρα τώρα να κάνετε και εσείς. Είναι ώρα να αναλάβετε τις ευθύνες σας. Ολόκληρη η Ευρώπη έχει πρόβλημα όταν έχει η Ελλάδα. Δεν είναι ελληνικό μόνο το πρόβλημα. Οι επιθέσεις αυτές οι κερδοσκοπικές είναι επιθέσεις απέναντι σε όλη την Ευρωζώνη: Πορτογαλία, Ιρλανδία, αύριο φοβάμαι ότι θα είναι η Ιταλία ή κάποια άλλη χώρα. Θα αντιμετωπίσουν τα ίδια και χειρότερα, αν δεν παρθούν αποφάσεις στην Ευρώπη. Και αυτές οι αποφάσεις ενισχύονται, αν η Κυβέρνησή μας, ο Πρωθυπουργός, ο Υπουργός Οικονομικών, πάνε ενισχυμένοι στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή να διαπραγματευθούν στη Σύνοδο Κορυφής. Τους δίνουμε αυτήν την ενίσχυση, γιατί πιστεύουμε ότι αυτή η διαπραγμάτευση πρέπει να γίνει, γιατί πιστεύουμε ότι η Ελλάδα έχει μέλλον, γιατί πιστεύουμε ότι η Ελλάδα έχει προοπτική, γιατί πιστεύουμε ότι η Ελλάδα μπορεί να διασφαλίσει ένα καλύτερο μέλλον, όχι μόνο για το λαό μας αλλά και για τις ερχόμενες γενιές στις οποίες οφείλουμε για να μπορούν τα παιδιά μας να ελπίζουν ότι δεν θα ανήκουν σε μια χαμένη γενιά, αλλά σε μια γενιά που θα μεγαλώσει και θα δουλέψει σε μια Ελλάδα που θα έχει βρει το δρόμο της, όπως μας ταιριάζει.

Επιτρέψτε μου κλείνοντας να πω ότι υπάρχουν και κάποια άλλα ζητήματα που έχουν τεθεί από την Κοινοβουλευτική μας Ομάδα προς το Υπουργείο Οικονομικών. Θα ήθελα, κύριε Υπουργέ, κι εσείς να τα μεταφέρετε και στον κύριο Αντιπρόεδρο που καταλαβαίνω τις υποχρεώσεις που έχει αυτές τις μέρες.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα το λίγο χρόνο που μου αναλογεί σε σχέση με το χρέος που μίλησε ο κ. Κεφαλογιάννης.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΣΗ (Γρηγόριος Νιώτης): Πόσο χρόνο μίλησε ο κ. Κεφαλογιάννης;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Είκοσι τρία λεπτά, κύριε Πρόεδρε. Εν πάση περιπτώσει, του χαρίζω τα τρία λεπτά. Δεν θέλω είκοσι τρία λεπτά.

Έχουμε θέσει ακόμη και κάποιες παρατηρήσεις και θέλω να τις θέσω και προς την Ολομέλεια. Πρώτα απ' όλα έχουν θέσει ορισμένοι συνάδελφοι, μεταξύ των οποίων οι παριστάμενοι εδώ, ο κ. Κουσελάς, ο κ. Μακρυπίδης και αρκετοί άλλοι μια πρόταση για τη διευθέτηση της υπερβάλλουσας μείωσης σε περιπτώσεις που υπάρχουν εργαζόμενοι των οποίων οι αποδοχές μειώνονται υπερβολικά και απότομα. Εκεί μπορεί να βρεθεί ένας τρόπος, ώστε αυτό να εξομαλυνθεί.

Επίσης, υπάρχει ένας χώρος όπου πραγματικά έχουμε δημιουργήσει τεράστια προβλήματα. Είναι ο χώρος των μεταφορών. Θέλω να θυμίσω ότι σε αυτήν εδώ την Αίθουσα έχουμε ψηφίσει δύο νόμους, τον έναν για τον ΟΣΕ και τον άλλον για τις αστικές συγκοινωνίες, με τον οποίο έχουμε κάνει ένα πλήρες πρόγραμμα, ομοολογώ, εξυγίανσης και επαναφοράς στην υγιή και παραγωγική λειτουργία αυτών των επιχειρήσεων. Οι εργαζόμενοι παρά τις αρχικές αμφισβητήσεις τους στην πράξη στρίξαν αυτή την προσπάθεια. Μάλιστα οι εργαζόμενοι του ΟΣΕ υπέγραψαν

συλλογική σύμβαση εργασίας με τα νέα δεδομένα. Ανάλογες κινήσεις έγιναν από κομμάτια, από μέρη από σωματεία του χώρου των αστικών μεταφορών.

Σήμερα ερχόμαστε και πέρα από τις νέες περικοπές τους θέτουμε –παρ’ όλο που έχουν γίνει πάρα πολλές μετατάξεις και παρ’ ότι έχει φύγει πολύς κόσμος με συνταξιοδοτήσεις- και αυτούς στην εργασιακή εφεδρεία. Είναι θέμα που πρέπει να εξεταστεί. Έχουμε ιδιαίτερα αδικήσει το χώρο των μεταφορών και του ΟΣΕ και νομίζω ότι σ’ αυτό το ζήτημα θα πρέπει να υπάρξει μια μέριμνα. Ξαναλέω ότι έχουν ψηφιστεί δύο νόμοι και έχουν εφαρμοστεί δύο νόμοι με σοβαρά προβλήματα για τους εργαζόμενους και τώρα επανερχόμαστε. Δημιουργείται ένα σοβαρό πρόβλημα σ’ αυτό το χώρο και πρέπει να διορθωθεί.

Όπως, επίσης, θεωρώ ότι πρέπει να δώσουμε και μια ευκαιρία στο χώρο των επιχειρήσεων, που περιλαμβάνονται στο άρθρο 31 να γίνει συλλογική διαπραγμάτευση, έστω και με τα νέα δεδομένα για ένα χρονικό διάστημα, προκειμένου να δοθεί η ευκαιρία στους εργαζόμενους να αντιμετωπίσουν τα νέα δεδομένα που δημιουργούνται. Βεβαίως να ελπίσουμε ότι και σ’ αυτές τις περιπτώσεις όπως και στον ΟΣΕ θα μπορούμε να καταλήξουμε σε τέτοιες συλλογικές συμβάσεις.

Κλείνοντας θέλω να πω ότι υπάρχουν πολλές θετικές προτάσεις, που είμαι βέβαιος ότι θα τις δει η Κυβέρνηση. Εξάλλου μέχρι την τελευταία στιγμή, όπως έχει πει ο Αντιπρόεδρος και Υπουργός Οικονομικών, θα γίνουν θετικές βελτιώσεις. Όμως και αυτές έχουν δημοσιονομικούς περιορισμούς και το καταλαβαίνουμε. Όμως και εκεί υπάρχουν περιορισμοί και το καταλαβαίνουμε.

Εμείς θα δώσουμε θετική ψήφο σ’ αυτό το νομοσχέδιο ως Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Θα τη δώσουμε όχι γιατί πιστεύουμε ότι όλα γίνονται καλά. Ξέρουμε ότι θίγουμε τον κόσμο. Ξέρουμε τα προβλήματα που δημιουργούνται. Ακούμε τη φωνή της πομπώδους και μεγαλειώδους διαδήλωσης που γίνεται σήμερα. Κατανοούμε τα προβλήματα που δημιουργούνται στον απλό πολίτη, τον απλό εργαζόμενο. Ξέρουμε όμως ότι τα προβλήματα θα είναι πολύ μεγάλα, ποιοτικά ισχυρότερα, πολύ πιο μόνιμα και πολύ πιο σκληρά αν η Ελλάδα χρεοκοπήσει, αν η Ελλάδα πάει στα βράχια.

Επειδή την Κυριακή είναι μια κρίσιμη στιγμή για την Ελλάδα και επειδή την Κυριακή μπορούμε να βρούμε κατ’ αρχάς θετικά και στην συνέχεια να ολοκληρώσουμε –γιατί ίσως να μην κριθεί αυτό μόνο από την Κυριακή- μια διαπραγμάτευση που θα μας οδηγήσει σε μια σημαντική, θετική προωθητική συμφωνία για το μέλλον της χώρας μας, για την προοπτική για την ελπίδα του λαού μας, εμείς θα δώσουμε αυτή τη δυνατότητα, θα δυναμώσουμε τη διαπραγματευτική ισχύ της Κυβέρνησης και της χώρας, πάνω απ’ όλα, κάνοντας το πατριωτικό μας καθήκον έστω και αν αυτό συνεπάγεται ένα τεράστιο πολιτικό και προσωπικό κόστος για τον καθένα από εμάς. Είναι υποχρέωσή μας και πατριωτική στάση ευθύνης απέναντι στον ελληνικό λαό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του ΠΑΣΟΚ, κ. Χρήστο Πρωτόπαπα. Καλείται στο Βήμα ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κ. Σπύρος Χαλβατζής.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Η κινδυνολογία, η τρομοκρατία, το μίσος κατά των εργαζόμενων συνολικά, του λαού και των νέων ανθρώπων ήταν το μήνυμα που έστειλε ο Πρωθυπουργός με την ομιλία του στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ.

Όμως η τρομοκρατία δεν περνά πλέον. Αυτό το αποδεικνύει η τεράστια εργατική λαϊκή σαρανταοκτώωρη κινητοποίηση στην Αθήνα και σ’ όλη τη χώρα. Μια απεργιακή κινητοποίηση που αγκάλασε όλα τα τμήματα των εργαζομένων στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα αλλά και των μικροκαταστηματάρχων. Ναι, οι εκατοντάδες χιλιάδες των εργαζομένων και των νέων, των συνταξιούχων που συμπορεύονται αυτή τη στιγμή κάτω από τα πανό και τα συνθήματα του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος του ΠΑΜΕ, είναι μια κατηγορηματική απάντηση είναι κόλαφος στην τρομοκρατική επέλαση του μίσους και της εχθρότητας προς

τους εργαζόμενους και όλο το λαό που εξαπέλυσε ο Πρωθυπουργός.

Μεγάλη συζήτηση γίνεται, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, για τον πατριωτισμό. Γι’ άλλη μια φορά μιλήσαμε για τον πατριωτισμό για την πατρίδα, για τους πατριώτες. Υπάρχει η πατρίδα των ανθρώπων του μόχθου, των εργατών, όλων των εργαζομένων του χεριού και του πνεύματος. Αυτοί νιώθουν την πατρίδα και αγωνίζονται γι’ αυτή.

Επειδή ο Πρωθυπουργός Ξαναμίλησε για πατριωτισμό, του λέμε ότι οι κομμουνιστές και οι κομμουνίστριες όταν χρειάστηκε έδωσαν τη ζωή τους. Για παράδειγμα στον αγώνα ενάντια στη χιτλεροφασιστική κατοχή.

Όμως το κεφάλαιο δεν είχε και δεν έχει πατρίδα. Πατρίδα και Θεός του είναι το μέγιστο ποσοστό κέρδους. Αυτό το κεφάλαιο στηρίζεται από την πολιτική σας σήμερα, από τις αποφάσεις σας, από την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και χθες από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Δίνετε κίνητρα, προνόμια, φοροαπαλλαγές στο μεγάλο κεφάλαιο και ειδικότερα στους εφοπλιστές. Και αυτήν τη στιγμή που μιλάμε αυτοί οι πατριώτες στην Κίνα, στην Κορέα, σε άλλες χώρες της Ασίας χτίζουν 480 περίπου καράβια ελληνικών συμφερόντων αξίας πολλών δισεκατομμυρίων ευρώ. Και τα χτίζουν εκεί γιατί έχουν φθηνά μεροκάματα. Αυτός είναι ο πατριωτισμός τους.

Οι αποφάσεις σας, κύριοι της Κυβέρνησης, είναι εγκληματικές, είναι καταστροφικές για το λαό. Τα ολέθρια μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους που παίρνετε δεν σας τα επιβάλλει καμμία τρόικα. Είναι αντεργατικά, αντιλαϊκά μέτρα που τα είχατε στο προεκλογικό σας πρόγραμμα. Στο προεκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ αναφέρονται. Η καπιταλιστική οικονομική κρίση έχει επισπεύσει όλη αυτήν την εγκληματική ολομέτωπη συντεταγμένη επίθεση ενάντια στο λαό. Δεν υπάρχει καμμία κατοχή. Όλα τα έχετε συναποφασίσει, όλες οι κυβερνήσεις και της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτά για να είναι ξεκαθαρισμένη η κατάσταση.

Τρομοκρατική ήταν και η ομιλία του Αντιπροέδρου της Κυβέρνησης για το τι μας περιμένει αν και εφόσον δεν εφαρμοστούν αυτά τα καταστροφικά για το λαό μέτρα. Οι στιγμές είναι τραγικές για τους εργαζόμενους, για το λαό και τη νεολαία, κύριε Αντιπρόεδρε. Εσείς έχετε φέρει τους εργαζόμενους σ’ αυτήν την τραγική κατάσταση. Θυσιάζετε τους εργαζόμενους, το λαό και το μέλλον των νέων ανθρώπων.

Τα χειρότερα τα ζει και θα τα ζήσει ανεξάρτητα από το ποιο σενάριο τελικά θα επιλεγεί. Όλες οι εκδοχές αυτού του λεγόμενου σεναρίου σωτηρίας έχουν σαν βασική προϋπόθεση τη χρεοκοπία του λαού και τη διαχρονική ισοπέθεση εργασιακά, ασφαλιστικών δικαιωμάτων και συνολικά του βιοτικού του επιπέδου. Οι όποιες παραλλαγές του αφορούν το πόσο, πώς, πότε και σε ποια τμήματα του κεφαλαίου θα επιμεριστεί η απαξίωσή του από τη χρεοκοπία.

Έχει πολύ μεγάλη σημασία για το λαό να κατορθώσει να επιβάλει την αποτυχία του λεγόμενου σχεδίου σωτηρίας, που είναι ένα σχέδιο της Κυβέρνησης, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των μονοπωλίων, το οποίο αποτελεί σχέδιο σωτηρίας των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και συνολικά του καπιταλιστικού συστήματος.

Ναι, θα συμφωνήσουμε, κύριε Αντιπρόεδρε, ότι είναι ιστορικές οι στιγμές. Είναι ιστορικές οι στιγμές για τους εργαζόμενους, για το λαό. Παντού, σε όλες τις πόλεις, σε όλα τα αστικά κέντρα εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, εργάτες, υπάλληλοι, αυτοαπασχολούμενοι, συνταξιούχοι, φτωχοί αγρότες και κυρίως νέοι βρίσκονται στο δρόμο και απαιτούν να ανατραπεί αυτή η πολιτική, να ανατραπεί αυτή η Κυβέρνηση που είναι δυνάστης των εργαζομένων, του λαού, για να ανοίξει ο δρόμος για μια άλλη πολιτική ριζικά διαφορετική από τη σκληρή ταξική αντεργατική πολιτική που εφαρμόζετε. Γιατί η υπεράσπιση της ζωής της εργατικής τάξης και του μέλλοντος των παιδιών τους είναι ο πατριωτισμός, είναι η υποχρέωσή μας για το σήμερα και κυρίως για το αύριο.

Το συλλογικό και το γενικό συμφέρον είναι το γκρέμισμα αυτής ακριβώς της πολιτικής και αυτής της Κυβέρνησης. Να είστε σίγουροι ότι δεν θα σας επιτρέψει η εργατική τάξη, ο λαός να βάλετε την ταφόπλακα σε ό,τι έχει απομείνει από τα δικαιώ-

ματά του και από τις κατακτήσεις του.

Έχετε μία ισχνή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Έχετε, όμως, αντικειμενικά τη στήριξη στις στρατηγικές σας επιλογές της Νέας Δημοκρατίας και του ΛΑΟΣ, αλλά και άλλων πρόθυμων που στηρίζουν την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των μονοπωλίων, την πολιτική της αστικής τάξης, γενικότερα του ιμπεριαλισμού. Ωστόσο, απέναντί σας έχετε τη συντριπτική πλειοψηφία της εργατικής τάξης, όλων των εργαζομένων, των αυτοαπασχολούμενων και της νεολαίας.

Παραμερίστε τις κουρτίνες να δείτε τι γίνεται αυτήν τη στιγμή στη χώρα. Ναι, απέναντί σας είναι οι άνθρωποι της δουλειάς, ο κόσμος του μόχθου, όλοι αυτοί που παράγουν τον πλούτο, αυτόν τον πλούτο που παράγεται στην ελληνική κοινωνία. Δεν υπάρχει τμήμα εργαζομένων, δεν υπάρχει κατηγορία ανθρώπων σε όλη τη χώρα που να μην αντιμάχεται αυτή ακριβώς τη σκληρή ταξική σας πολιτική.

Στηρίζουμε τα δίκαια αιτήματα όλων των εργαζομένων και των υπαλλήλων της Βουλής και θεωρούμε ότι οι πιέσεις και οι εκβιασμοί των τελευταίων ωρών δεν πρέπει να περάσουν. Βεβαίως, παλεύουμε -το ξαναλέμε- για την ανατροπή αυτής της βάρβαρης πολιτικής, αυτής της βάρβαρης Κυβέρνησης.

Είναι αλήθεια ότι η υποκρισία είναι το κύριο στοιχείο της πολιτικής σας. Και αυτό το αποδεικνύει η ίδια η αιτιολογική έκθεση του βάρβαρου αυτού νομοσχεδίου.

Τι αναφέρεται από την αρχή, από την πρώτη σελίδα; Αναφέρεται ότι βασικός γνώμονας της Κυβέρνησης είναι να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας, να διασφαλιστούν οι περιουσίες, να διασφαλιστούν τα εισοδήματα, να διασφαλιστούν οι προοπτικές των αυριανών πολιτών. Είναι η μέγιστη υποκρισία! Όλα αυτά και άλλα συνιστούν αυτήν την υποκρισία. Γιατί; Διότι, πρώτον, οι θέσεις εργασίας συνεχώς συρρικνώνονται. Η ανεργία ξεπέρασε το ένα εκατομμύριο. Η φτώχεια και η εξαθλίωση προχωρούν γοργά. Τα εισοδήματα συρρικνώνονται καθημερινά. Οι συντάξεις ακρωτηριάζονται. Η πολιτική σας αυτή, η ταξική, η αντεργατική, οδηγεί μισθούς και μεροκάματα στον καιάδα. Η προοπτική των ανθρώπων, των εργαζομένων είναι ανύπαρκτη. Κλείνεται τις πόρτες της ζωής των νέων, των αυριανών εργαζομένων. Τις μόνες περιουσίες που διασφαλίζετε είναι αυτές των τραπεζών, των εφοπλιστών, των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων. Διασφαλίζετε τα 600 δισεκατομμύρια, που είναι κατατεθειμένα μόνο στην Ελβετία.

Βεβαίως, όλα αυτά τα θεωρείτε εθνικό στόχο, σωτηρία της πατρίδας. Όλα, λοιπόν, τα κάνετε για τη σωτηρία! Ποιος θα σωθεί; Ποιος σώζεται; Σώνεται το τραπεζικό και γενικότερα το καπιταλιστικό σύστημα. Και σώνεται, με την κυριολεκτική έννοια του όρου, τελειώνετε οριστικά τον κόσμο της δουλειάς. Αυτή, βεβαίως, είναι η επιδίωξή σας, είναι η πολιτική σας. Δεν είναι καμμία τρόικα αυτή που τα επιβάλλει. Το ξαναλέμε: Είναι η πολιτική που χαράξατε προεκλογικά, την οποία σήμερα υλοποιείτε με πρόφαση την τρόικα. Αυτή την πολιτική την προδιαγράψατε στο προεκλογικό σας πρόγραμμα. Στραγγαλίσατε και συνεχίζετε να στραγγίζετε τους εργαζόμενους, τους ανθρώπους του μόχθου.

Ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ είπε ότι καθιερώνεται πλέον ίση αμοιβή για ίση εργασία. Ε, βέβαια, άμα φθάσετε τα μεροκάματα στα κινέζικα, πραγματικά θα είναι ίση αμοιβή για όλους. Λέει ότι καταργούνται οι διαφοροποιήσεις από Υπουργείο σε Υπουργείο. Αλήθεια, ποιος κυβερνά; Ποιος κυβέρνησε τριάντα οκτώ χρόνια από τη Μεταπολίτευση μέχρι τα σήμερα; Ποιος διαμόρφωσε αυτήν την πολιτική;

Και αναρωτήθηκε ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ «Δεν υπήρχε άλλος δρόμος;». Υπήρχε, λέει, και ο δρόμος των απολύσεων. Μα, αυτό το δρόμο ακολουθείτε, με τις μαζικές απολύσεις. Όταν λέγαμε ότι θα αρθεί η μονιμότητα και των δημοσίων υπαλλήλων, μας λέγατε ότι κινδυνολογούμε ότι καταστροφολογούμε ότι τρομοκρατούμε τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα. Σήμερα αίρεται αυτή η μονιμότητα.

Προχωράτε, λοιπόν, σε μείωση μισθών, συντάξεων, επιδομάτων. Και, βεβαίως, θα καταργήσετε σε λίγο και την επιδότηση των ασφαλιστικών ταμείων.

Μειώνονται οι συντάξεις. Μειώνονται οι επικουρικές συντάξεις. Και είναι λεφτά που τα έχουν πληρώσει οι εργαζόμενοι. Έχουμε

μείωση επιδομάτων και μείωση της επιδότησης των ασφαλιστικών ταμείων. Οδηγείτε την εργατική τάξη, τα πλατιά στρώματα των εργαζομένων πραγματικά στην εξαθλίωση.

Την ίδια στιγμή, ενώ τα κάνετε όλα αυτά, στρατιωτικές δαπάνες προς όφελος του ΝΑΤΟ, πολεμικές δαπάνες για εξοπλιστικά νατοϊκά προγράμματα δεν σταματούν. Νέες φρεγάτες έρχονται και έχουμε στρατιωτικές δαπάνες για τις αποστολές στρατιωτικών δυνάμεων στα πέρατα του κόσμου, γιατί αυτό επιτάσσουν τα προγράμματα και οι επιλογές του ΝΑΤΟ, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Για άλλη μια φορά, ζητάμε να γυρίσουν πίσω τα ελληνικά στρατεύματα που βρίσκονται σε ξένες χώρες ως δυνάμεις κατοχής. Καμιά δουλειά δεν έχουν να υπεραπίζονται τις επιδιώξεις, τις επιλογές του ΝΑΤΟ. Είναι δαπάνες που δεν έχουν καμμία σχέση με την καλώς εννοούμενη άμυνα της χώρας. Είναι επιλογές του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και του ιμπεριαλισμού για τα επεκτατικά εγκληματικά τους σχέδια εναντίον λαών και χωρών.

Θέλουμε να επισημάνουμε ότι καθημερινά η Κυβέρνηση διαμορφώνει με τη στήριξη Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, εκτός από ένα κλίμα αποπροσανατολισμού, ένα κλίμα αλληλοφραγισμού ανάμεσα στους εργαζόμενους. Το «διαίρει και βασίλευε» ίσως θεωρείτε ότι είναι η τελευταία επιλογή σας. Άνεργοι εναντίον εργαζομένων. Καλύτερα αμειβόμενοι εναντίον χαμηλότερα αμειβόμενων. Εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα εναντίον των εργαζομένων στο δημόσιο. Και όλα αυτά, για να ισοπεδώσετε τα πάντα προς τα κάτω: Μισθούς, μεροκάματα, επιδόματα, κοινωνική ασφάλιση και συντάξεις. Κατατρομοκρατείτε τον κόσμο, εργαζόμενους και ανέργους για τα όσα δεινά -αυτά είτε προηγούμενα και ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ- θα επιπέσουν εναντίον του λαού, εάν δεν υποταχθεί, αν δεν συμβιβαστεί.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Προετοιμάζονται οι κεφαλαιοκράτες, αν καταφέρετε να τα επιδιώξετε όλα αυτά για αύριο, για τις λεγόμενες «νέες επενδύσεις». Προετοιμάζει η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το έδαφος, ώστε να έχουμε μία νέα επέλαση χωρίς εργασιακά, ασφαλιστικά δικαιώματα, πραγματικά με μισθούς Κίνας, μια νέα επέλαση του κεφαλαίου. Καθαρίζετε το έδαφος, ώστε ανενόχλητοι το κεφάλαιο να προχωρήσει στην υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και πρωτίστως τα μονοπώλια να λεηλατήσουν το δημόσιο πλούτο. Κατάργηση οκτώωρου, πενήτημερου, σαραντάωρου, συλλογικών συμβάσεων και κοινωνικής ασφάλισης. Θέλετε να καθιερώσετε τις επιχειρησιακές συμβάσεις.

Διερρήγγυε τα μάτια της η κ. Κατσέλη ως Υπουργός Εργασίας, όταν κάναμε επίκαιρη ερώτηση για τη ΜΕΒΓΑΛ και για τις επιχειρησιακές συμβάσεις, ότι αυτό δεν θα καθιερωθεί και σήμερα είναι η κυρίαρχη πολιτική σας. Διευκολύνετε το μεγάλο κεφάλαιο στη νέα επέλασή του. Θεωρείτε ότι θα επιτύχετε πραγματικά τη μείωση της τιμής της εργατικής δύναμης. Ωστόσο η εργατική τάξη δεν είπε την τελευταία της λέξη. Η σημερινή της κινητοποίηση είναι πραγματικά ένας σημαντικός σταθμός και μπορεί να γίνει μια σημαντική αφετηρία, για να σαρώσει όλες αυτές τις αντεργατικές, αντιλαϊκές επιδιώξεις.

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, με δύο σχόλια. Είπε ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ ότι θέλουμε να πάρουμε τη ρεβάνς για τις ήττες -λέει- του εργατικού λαϊκού κινήματος. Ναι, σήμερα παλεύουμε για την ανατροπή της αντεργατικής, καταστροφικής για το λαό πολιτικής σας. Αγωνιζόμαστε για την ανατροπή αυτής της αντιλαϊκής Κυβέρνησης και τη διενέργεια εκλογών. Μίλησε και είπε πολλά ο Υπουργός. Μίλησαν αρκετοί Βουλευτές και κάποια Βουλευτίνα είπε: «Έχουμε ακόμα ένα χοντρό, ένα παχύ κράτος». Αλήθεια, στα δημόσια νοσοκομεία; Στην παιδεία; Στους βρεφονηπιακούς σταθμούς; Στις υποδομές της ψυχιατρικής υγείας; Στις υποδομές της συνδρομής των ηλικιωμένων; Στην αθλιότητα των δημοσίων νοσοκομείων; Στα σχολεία που δεν έχουν βιβλία και τους μοιράζει η Υπουργός; Η κυρία Υπουργός των τριών, του κ. Λοβέρδου, του κ. Ραγκούση, με αυτήν τη σκληρή επιλογή τους, την πιο σκληρή ταξική επιλογή και την έκφραση του απέραντου μίσους απέναντι στους εργαζόμενους; Εκεί που μοιρά-

ζουν φωτοτυπίες αντί να έχουν βιβλία τα παιδιά; Ή στα δημόσια νοσοκομεία όπου σε μια βάρδια μια νοσηλεύτρια μπορεί να έχει πάνω από τριάντα κρεβάτια; Και δεν είναι αριθμός τα κρεβάτια, είναι τριάντα ανήμποροι ασθενείς που θέλουν νοσηλευτική φροντίδα και τους εγκαταλείπετε στο έλεος. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Αυτά είναι που παρέχετε σήμερα.

Τέλος, κύριε Υπουργέ, μιλήσατε για τη νέα σελίδα. Τη νέα σελίδα δεν θα προλάβετε να τη γράψετε εσείς. Τη νέα σελίδα θα τη γράψει η εργατική τάξη, όλοι οι εργάτες, όλοι οι εργαζόμενοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, στα εργοστάσια, στις επιχειρήσεις, στα χωράφια, σε όλους τους τόπους δουλειάς, στα καράβια, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Και κυρίως τη νέα σελίδα θα τη γράψουν στους δρόμους του αγώνα, κάτω από τα πανό, κάτω από τα συνθήματα του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος, κάτω από τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων, κόντρα στην ταξική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των μονοπωλίων που υπηρετείτε. Θα γραφτεί αυτή η ιστορία, αυτή η καινούργια σελίδα στη συμπόρευση με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Σπύρο Χαλβατζή, Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας.

Καλούμε στο Βήμα τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, τον κ. Μαουροδή Βοριδή.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ: Για κάποιο λόγο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτές τις μέρες όλοι μιλάμε για πατρίδα και είμαι έτοιμος να συμφωνήσω ότι το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα. Τίθεται ένα ερώτημα βέβαια: Οι προλετάριοι έχουν πατρίδα; Τώρα εκεί νομίζω θα έχετε και εσείς διστάμενες απόψεις. Και αν τελικώς καταλήξουμε ότι ούτε το κεφάλαιο έχει πατρίδα ούτε οι προλετάριοι έχουν πατρίδα, είναι ένα ερώτημα αν έχει και κανέναν πατρίδα γενικώς. Και αυτό είναι και η μεγάλη συζήτηση πια, διότι βλέπω ότι η επίκληση αυτής της ορολογίας κυρίως από το στόμα του Πρωθυπουργού γίνεται πια μόνο, όταν υπάρχει η ανάγκη των θυσιών, γίνεται μόνο, όταν υπάρχει η ανάγκη της συνδρομής σε μία πολιτική η οποία σημαίνει πολύ συγκεκριμένο κόστος.

Και από την άλλη μεριά σκέφτομαι: Αυτοί οι οποίοι επικαλούνται σήμερα τον πατριωτισμό, η κυβερνητική παράταξη, για να πείσουν τους πολίτες -δεν ξέρω αν μπορούν να τους πείσουν πια, αλλά τουλάχιστον την Κοινοβουλευτική τους Ομάδα- και επικαλούνται, λοιπόν, τον πατριωτισμό των Βουλευτών τους, τον ίδιο πατριωτισμό δεν τον σκέφτονταν, παραδείγματος χάριν, όταν ψηφίζαν το νόμο για την ιθαγένεια; Εκείνη την ώρα έπρεπε να ενεργοποιηθούν άλλου τύπου αντανάκλαστικά, διεθνιστικά, ανθρωπιστικά, όχι όμως ας το πω πατριωτικά με τη στενή έννοια, με την έννοια της υπερασπίσεως των εθνικών αξιών, των εθνικών συμφερόντων. Άρα, λοιπόν, εγώ θα έλεγα να απομυθοποιήσουμε λίγο από πλευράς Κυβερνήσεως αυτήν τη συζήτηση.

Υπάρχει ένας μύθος τον οποίο προσπαθεί να ενεργοποιήσει ο κ. Βενιζέλος. Τι λέει ο κ. Βενιζέλος; Δεν το λέει τώρα, το λέει συνεχώς: «Εάν δεν ψηφιστεί κάθε φορά η δέσμη μέτρων που προτείνει η Κυβέρνηση, τότε αυτό οδηγεί περίπου στην καταστροφή της πατρίδος». Άρα όποιος δεν ψηφίζει αυτήν τη δέσμη μέτρων κάθε φορά, μπορεί να είναι το μεσοπρόθεσμο, μπορεί να είναι ο εφάρμοστικός, μπορεί να είναι τα φορολογικά νομοσχέδια, μπορεί να είναι οτιδήποτε, όποιος όμως δεν το κάνει αυτό, ενεργεί αντιπατριωτικά.

Βρισκόμαστε πραγματικά σε παραλήρημα και σε αλαζονεία. Ο κ. Βενιζέλος έχει ταυτίσει την πολιτική του ΠΑΣΟΚ με την πατρίδα. Αυτή δε η ταύτιση γίνεται όλως αυθαιρέτως. Γιατί κανείς δεν εξηγεί ότι σε τελευταία ανάλυση, μπορεί να υπάρξουν και άλλες πολιτικές που να σώζουν την πατρίδα, που είναι και η βασική μας συζήτηση εδώ μέσα; Όλοι, λοιπόν, όσοι διαφωνούμε με την πολιτική του κ. Βενιζέλου και του ΠΑΣΟΚ δεν είμαστε στο πατριωτικό μπλοκ, γιατί δεν θέλουμε να σωθεί η πατρίδα. Ο μόνος ο οποίος εκφράζει την πατριωτική πολιτική είναι το ΠΑΣΟΚ, γιατί μόνο αυτά τα μέτρα του ΠΑΣΟΚ σώζουν την πατρίδα. Ερώτηση: Υπάρχουν άλλα μέτρα τα οποία θα μπορούσαν να φέρουν το ίδιο αποτέλεσμα; Υπάρχουν άλλες πολιτικές που θα μπορούσαν να φέρουν το ίδιο αποτέλεσμα;

Περαιτέρω βαθύτερη ερώτηση, απευθυνόμενη και στον Πρω-

θυπουργό, ο οποίος επικαλείται την πατρίδα: Τι θα γίνει, εάν εδώ συνομολογηθεί ότι επί δύο χρόνια αστοχεί το ΠΑΣΟΚ και ότι η αστοχία του ΠΑΣΟΚ είναι αυτή που φέρνει συνεχώς τα καινούργια μέτρα; Δεν θα ήταν τότε πατριωτικό καθήκον να σηκωθεί να φύγει το ΠΑΣΟΚ, να αφήσει κανέναν άλλο να κάνει τη δουλειά; Δεν θα ήταν προϊόν της πατριωτικής ευαισθησίας του Πρωθυπουργού να ομολογήσει την αποτυχία της Κυβερνήσεώς του και να μας απαλλάξει, για να δούμε άλλου είδους πολιτικές; Πώς έτσι μονοσήμαντα οδηγούμαστε και οδηγείται η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ σε ένα τέτοιο δίλημμα;

Κοιτάτε. Εδώ μπορούμε να κάνουμε μία δημοσιονομική συζήτηση, αλλά η δημοσιονομική συζήτηση δεν σημαίνει υποχρεωτικά ότι όποιος έχει άλλη δημοσιονομική άποψη, δεν κάνει το καλό. Ίσα-ίσα. Αλλά ακούγονται αυτού του τύπου οι «δεκάρικοι», οι οποίοι δεν κρατάνε και δέκα λεπτά, δυστυχώς κρατάνε πολύ περισσότερο. Αν περιορίζονταν στα δέκα λεπτά, τουλάχιστον θα είχαμε το ευχάριστο της συντομίας. Αλλά εν πάση περιπτώσει τα σαράντα και τα σαράντα πέντε λεπτά ρητορείας ουσιαστικά δεν απαντάνε στο βασικό ερώτημα: Γιατί είναι αναγκαία αυτά τα μέτρα; Γιατί είναι αναγκαία αυτή η πολιτική; Γιατί δεν υπάρχει άλλη πολιτική; Αυτό είναι το βασικό ερώτημα. Γιατί φτάσαμε στο σημείο να είναι μονοσήμαντο και υποχρεωτικό και μη αντικατάστατο το να πρέπει να οδηγήσουμε το αφορολόγητο όριο στα 5.000 ευρώ; Ποιος τα λέει αυτά δηλαδή; Γιατί δεν υπάρχουν άλλες πολιτικές; Ποιος το έχει πει; Γιατί είναι μονοσήμαντο και υποχρεωτικό να κάτσουμε με μια μονοκονδυλία να πούμε «καταργούνται όλες οι οργανικές θέσεις»; Αυτά έπρεπε να μας εξηγήσει ο κ. Βενιζέλος. Δεν θέλουμε να μας πει, παραδείγματος χάριν, για την ανάγκη αδιαμεσολάβητης σχέσης εξουσίας και κοινωνίας και το πώς κατέρρευσαν οι διαμεσολαβητές.

Ας τα αφήσουμε αυτά τώρα. Δεν είναι ανάγκη να μας πει για την καινούργια μεταπολίτευση και τα νέα κόμματα, που ενδεχομένως θα δημιουργηθούν ή δεν θα δημιουργηθούν. Θα δημιουργηθούν αυτά.

Επί του πρακτέου, επί του πεδίου, έχει να μας πει κάτι; Μπορεί να εξηγήσει στο ΠΑΣΟΚ, γιατί λόγω χάριν είναι επωφελής η κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων για την οικονομία; Μπορεί να το εξηγήσει, να το ψηφίσει το ΠΑΣΟΚ; Εμείς δεν το ψηφίζουμε, δεν πειστήκαμε. Αλλά στους Βουλευτές του ένα επιχείρημα μπορεί να εισφέρει;

Εγώ μπορώ να επιχειρηματολογήσω γι' αυτό, μπορώ να σας πω δεκαπέντε πράγματα. Αλλά το ΠΑΣΟΚ, δεν θα πειστεί με αυτήν την επιχειρηματολογία, γιατί -να το πω αλλιώς- αυτό θα είναι μία δεξιά επιχειρηματολογία, θα είναι μία επιχειρηματολογία που θα μιλάει για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας, θα μιλάει για την ευελιξία στον τομέα της εργασίας, για την ανάγκη της ευελιξίας ανέργων, εργαζομένων, δηλαδή μία τέτοιου τύπου επιχειρηματολογία. Υπάρχει μία τέτοια επιχειρηματολογία, για να το υπερασπιστεί κανείς. Δεν το υπερασπιζόμαστε σήμερα, γιατί δεν έχουμε πεισθεί ότι σήμερα οι πραγματικότητες της ελληνικής οικονομίας φέρνουν αυτό το αποτέλεσμα. Γιατί η δομή της ελληνικής οικονομίας δεν είναι τέτοια. Γιατί έχει πολύ μικρές επιχειρήσεις, γιατί δεν υπάρχει τέτοια κινητικότητα, γιατί οι κλαδικές συμβάσεις είναι σχετικά λίγες και αφορούν περιορισμένους κλάδους, γιατί η ίδια η εργοδοσία δεν θέτει το ζήτημα του κόστους εργασίας, γιατί το κόστος εργασίας στην κατάταξη ανταγωνιστικότητας είναι δέκατος όγδοος παράγων και επομένως σήμερα αυτό δεν θα ήταν σημαντικό.

Εσείς, όμως, που καλείστε να το ψηφίσετε, θα το ψηφίσετε με την επιχειρηματολογία ότι, αν δεν το ψηφίσετε, καταστρέφεται η πατρίς; Και γιατί καταστρέφεται η πατρίς; Γιατί είναι έτσι το διεθνές περιβάλλον; Ακούστε τώρα. Το διεθνές περιβάλλον, για να συνεννοηθούμε και στο ποιο σταυροδρόμι έχουμε οδηγηθεί και πού βρισκόμαστε, λέει τι, πλέον; Μπαίνει στη συζήτηση το κατά πόσον οι ομοιεπαγγελματικές υπερισχύουν των επιχειρησιακών ή οι κλαδικές θα είναι ισχυρότερες των επιχειρησιακών; Αυτό είναι το διεθνές περιβάλλον;

Και αν είναι έτσι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι -και αυτό είναι ένα μεγάλο ζήτημα και αυτό είναι -αν θέλετε- που έθεσε σήμερα ο Πρόεδρος του ΛΑΟΣ εξερχόμενος από τη συζήτησή του με τον Πρωθυπουργό- εμείς εδώ έχουμε αποφασίσει ότι θα αποδεχ-

θούμε την κατάργηση ουσιαστικά του ελληνικού Κοινοβουλίου, την εκχώρηση της εθνικής κυριαρχίας, έτσι όπως αυτή εκφράζεται, από τη βασική πολιτική πράξη, που είναι η νομοθεσία; Έχουμε αποφασίσει ότι αυτό το εκχώρησαμε σε τρίτους; Όχι στο επίπεδο το οποίο εγώ ως ένα ορισμένο βαθμό, θεωρώ αυτονόητο. Κάποιοι σε δανείζει, θέλει να βλέπει τα δημόσια οικονομικά σου, να βλέπει το έλλειμμα σου, να ξέρει ότι δεν πετάς τα λεφτά, να ξέρει ότι δεν τα τρως, να ξέρει εν πάση περιπτώσει ότι συμμαζεύεις την οικονομία σου. Αυτό το καταλαβαίνουμε. Αλλά στο επίπεδο της υπαγορεύσεως, πλέον, των διατάξεων με τον πιο λεπτομερή και καθοριστικό τρόπο, δηλαδή στην εκχώρηση βασικών πτυχών της εργατικής νομοθεσίας, της δημοσιονομικής πολιτικής, της φορολογικής πολιτικής, κατ' επέκταση της κοινωνικής πολιτικής; Αυτό έχουμε εκχωρήσει; Το συμφωνήσαμε; Υπάρχει τέτοια συμφωνία στην Αίθουσα;

Οι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ είστε διατεθειμένοι να πάτε σε αυτήν την κατεύθυνση; Με το επιχείρημα τώρα, ποιο; Διότι αν αυτή είναι η μεγάλη συζήτηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να την ανοίξουμε. Και να την ανοίξουμε και με την Ευρώπη, αν αυτή είναι η μεγάλη συζήτηση, αν αυτό λέτε. Διότι αυτό είναι καινοφανές, μπαίνετε πλέον σε μία επιχειρηματολογία που δεν έρχεστε να πείσετε γι' αυτά τα οποία κάνετε, να γυρίσετε να πείτε: «Ξέρετε, το κράτος είναι μεγάλο και πρέπει να έχουμε λιγότερους υπαλλήλους». Μα αυτό θα μπορούσε να ειπωθεί, είτε το λέει η τρόικα, είτε δεν το λέει η τρόικα. Αυτό μπορεί να το πει. Και το λένε, σε τελευταία ανάλυση, φιλελεύθερες πολιτικές παντού, σε όλη την Ευρώπη. Δεν είναι τόσο τρομερό, μπορεί κάλλιστα να συζητηθεί. Να γυρίσετε να πείτε: «Ξέρετε, έχουμε πολλές γραφειοκρατικές αγκυλώσεις, να τις βάλουμε κάτω, να τις μειώσουμε». Να σηκωθεί να πει η Αριστερά, «Όχι, δεν είναι». Να σηκωθεί να πει η Δεξιά: «Είναι». Είναι μία συζήτηση, η οποία ανοίγει και έχει τα υπέρ και τα κατά της. Να σηκωθούμε ακόμα και να μιλήσουμε για δημοσιονομικές πολιτικές, πόσο επεκτατικές και πόσο περιοριστικές πρέπει να είναι, πόσο μεγάλο ή πόσο μικρό το κράτος, πόσο μεγάλα ή πόσο μικρά τα προνοιακά. Να ανοίξουν, βεβαίως, μεγάλες και ενδιαφέρουσες συζητήσεις. Σε ποια βάση όμως; Στη βάση ενός πολιτικού ορθολογισμού, στη βάση ενός κοινού συμφέροντος, στη βάση –αν θέλετε ακόμα– και αξιακών επιχειρημάτων.

Μα δεν ακούγεται τίποτα από αυτά μέσα σ' αυτήν την Αίθουσα. Εκείνο που ακούγεται είναι ότι το είπα η τρόικα και άμα δεν το κάνουμε, δεν θα πάρουμε τη δόση. Και πρέπει να πάει ο Πρωθυπουργός την Κυριακή έχοντας ψηφισμένο το νόμο, γιατί άμα δεν ψηφιστεί ο νόμος, δεν μπορούμε να πάρουμε τα λεφτά.

Μα πού οδηγείται με αυτήν την έννοια η πολιτική; Και γιατί εν συνεχεία θα αδικήσουμε τους πολίτες που διαμαρτύρονται, που απαξιώνουν το εθνικό τους Κοινοβούλιο, τη στιγμή που το ίδιο το εθνικό Κοινοβούλιο με αυτήν την ψήφο, με αυτήν τη λογική, το ίδιο απεκδύεται των δικών του αρμοδιοτήτων;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, αυτό κάνετε. Δεν έχει τόση μεγάλη σημασία το αν θα ψηφίσετε το άρθρο 37 ή αν θα ψηφίσετε την εργασιακή εφεδρεία ή αν θα ψηφίσετε το αφορολόγητο. Σημασία έχει ότι το ψηφίζετε, όχι γιατί είστε πεισμένοι ότι αυτές είναι σωστές πολιτικές. Το ψηφίζετε σε μία λογική ενδοτικότητας σε εκβιασμούς, χωρίς κανένα επιχείρημα πίσω από αυτό. Πώς αυτό μπορεί να γίνει αποδεκτό;

Και πάω και παραπέρα. Πόσο πειστικοί μπορεί να είστε σε οποιονδήποτε τρίτο; Εάν υπήρχαν επιχειρήματα, τότε κάποιοι θα επείθοντο, κάποιοι δεν θα επείθοντο. Αυτό είναι δημοκρατία. Κάποιοι θα συμφωνούσαν, κάποιοι θα διαφωνούσαν. Κάποιοι θα έλεγαν «ναι, αυτές είναι σωστές πολιτικές», κάποιοι θα έλεγαν «αυτές είναι λάθος». Ποιος θα πειστεί στη λογική ότι ξέρετε, θα κάνουμε πράγματα που τα θεωρούμε εσφαλμένα –εσείς τα θεωρείτε εσφαλμένα– θα κάνουμε πράγματα που θεωρούμε ότι είναι αδιέξοδα –αυτή είναι η δική σας επιχειρηματολογία– θα κάνουμε πράγματα, τα οποία τα θεωρούμε άδικα; Πόσες φορές δεν το έχουμε ακούσει από αυτό το Βήμα;

Οι μισοί σας Βουλευτές έχουν ανέβει εδώ και λένε μετά σπαργαμού καρδιάς και μετά πόνου ψυχής το ότι είναι υποχρεωμένοι να ψηφίσουν για λόγους πατριωτικούς αυτό το νομοσχέδιο αλλά δεν ήθελαν να το ψηφίσουν και δεν θα το ψηφίζαν σε καμμία

άλλη περίπτωση. Και αφού τα έχετε πει όλα αυτά, εσείς περιμένετε να πείσετε κάποιον, να πείσετε την κοινωνία σε μια συγκεκριμένη πολιτική. Μα, πώς θα γίνει αυτό; Μα, ποιος θα πειστεί σ' αυτό;

Και από ένα σημείο και μετά αυτού του τύπου οι αναγκαιότητες πόσο πραγματικές είναι; Ακούω τον κ. Βενιζέλο: «Τα πράγματα θα πάνε πολύ χειρότερα». Ενδεχομένως, μπορεί να πάνε πολύ χειρότερα. Το «μπορεί να πάνε πολύ χειρότερα» είναι κάτι δυνητικό. Μπορεί να πάνε χειρότερα, μπορεί να πάνε καλύτερα. Εδώ, όμως, έχουμε ένα βίωμα πια όλοι μας, ότι η πολιτική του ΠΑΣΟΚ επί μία διετία έχει κάνει τα πράγματα πολύ χειρότερα.

Μάλιστα υπάρχει και κάτι ακόμα, κύριοι συνάδελφοι, το οποίο δεν έχετε λάβει υπ' όψιν σας, ότι όσοι συναίνεσαν αλλά και ο ελληνικός λαός έχει δείξει τεραστία ανοχή. Για ένα πολύ σημαντικό χρονικό διάστημα, ανέχθηκε πολιτικές, υπέστη θυσίες, δέχθηκε περικοπές στις αποδοχές του, ανέχθηκε την τεράστια φορολογία. Αυτό γιατί το έκανε; Γιατί πείστηκε ότι μπροστά του –και μάλιστα εσείς του λέγατε για αρχές του 2012– είναι ξανά η ένταξη της χώρας στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, στις αγορές, η εύκολη χρηματοδότηση των τραπεζών και επομένως τελειώνει η περιπέτεια. Υπάρχει τέλος σε αυτήν την ιστορία πια;

Ευτυχώς πια δεν δεσμεύεστε. Διότι βγαίνει ο Πρωθυπουργός και λέει «Δεν ξέρω ακριβώς. Ξέρω ότι αυτό είναι που πρέπει να γίνει, αλλά το πού οδηγεί αυτό δεν το ξέρω». Ακούστε, διαβάστε τις ομιλίες του κ. Βενιζέλου, διαβάστε τις στο μεσοπρόθεσμο, διαβάστε τις στον εφαρμοστικό. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, τι σας έλεγε; Αλλά και τι λέγατε! Σας έλεγε ότι είναι το τελευταίο άδικο μέτρο;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Συνεχίστε, έχετε χρόνο.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ: Σας έλεγε ότι πλέον, η προσπάθεια ολοκληρώνεται. Σας έλεγε ότι όλα θα διορθωθούν με το εθνικό φορολογικό που είναι *ante portas*, έρχεται, έτοιμο για ψήφιση. Αυτά καλοκαιριάτικα. Σας έλεγε ότι δεν υπάρχει κανένα περιθώριο, ότι, σε τελευταία ανάλυση, πλέον δρομολογούνται τα πράγματα, εκτελείται ο προϋπολογισμός.

Και πριν ο αλέκτωρ λαλήσει τρις, έρχεται το τέλος ακινήτων. Μήπως θυμάστε τι σας έλεγα για το τέλος ακινήτων;

Είναι πια πανομοιότυπες οι ομιλίες. Δεν μιλάει ο κ. Βενιζέλος για κανένα ζήτημα ουσίας. Δεν επιχειρηματολογεί για τα μέτρα του μεσοπρόθεσμου. Δεν επιχειρηματολογεί για τον εφαρμοστικό νόμο. Δεν επιχειρηματολογεί για το τέλος των ακινήτων, ούτε για την εφεδρεία. Δεν επιχειρηματολογεί για τη μείωση του αφορολόγητου στις 5.000. Δεν μας λέει τίποτα ο κ. Βενιζέλος.

Ο κ. Βενιζέλος μας λέει ότι άμα δεν ψηφίσουμε το νομοσχέδιο, καταστρέφεται η πατρίς. Αστοχεί εν συνεχεία το οικονομικό επιτελείο, που λείπουν 1,5 δισεκατομμύριο και έρχεται με έναν καινούργιο φόρο, με μια καινούργια περικοπή, με μια καινούργια μείωση. Ξανααστοχεί και ξαναέρχεται και πάλι καταστρέφεται η πατρίς. Και συνεχώς δίνουμε τη μητέρα όλων των μαχών. Ο κ. Βενιζέλος είναι ο Σαντάμ Χουσεΐν ο οποίος δίνει τη μητέρα όλων των μαχών στη Βαγδάτη, μόνο που μετά από δυο ώρες μπήκαν μέσα οι Αμερικάνοι. Αυτό είναι που γίνεται. Κάθε φορά είναι η μητέρα όλων των μαχών!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

Πρέπει, λοιπόν, να τελειώνουμε. Ποια είναι η πολιτική πραγματικότητα που ζούμε αυτήν τη στιγμή; Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, αυτό που θα σας πω τώρα, είναι το πατριωτικό σας καθήκον. Η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν έχει πια πολιτικό κεφάλαιο. Αυτό δεν είναι θεωρία. Αυτό επηρεάζει και τα δημοσιονομικά μεγέθη. Τα δικαστήρια δεν λειτουργούν, η καθαριότητα δεν υπάρχει, το Γενικό Λογιστήριο είναι υπό κατάληψη, το Υπουργείο Υγείας είναι εδώ και τρεις μήνες υπό κατάληψη, τα σχολεία είναι υπό κατάληψη, τα πανεπιστήμια είναι υπό κατάληψη, τα μέσα μεταφοράς δεν λειτουργούν, οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να πάνε στις δουλειές τους.

Αυτή είναι μια χώρα η οποία πια δεν λειτουργεί. Εσείς θέλετε να βγάξει ΑΕΠ αυτή η χώρα; Θέλετε να παράγει με αυτές τις συνθήκες πλούτο, τον οποίο να μπορεί να φορολογεί το κράτος για

να έχει έσοδα; Αυτή είναι μια χώρα, που στα χέρια του ΠΑΣΟΚ καταρρέει και εσείς λέτε τώρα ποιο είναι το επόμενο μέτρο. Η απάντηση είναι ότι δεν έχει καμμία σημασία ποιο είναι το επόμενο μέτρο. Διότι κανένα μέτρο δεν εφαρμόζεται και κανένα μέτρο δεν λειτουργεί, γιατί δεν υπάρχει η ελάχιστη κοινωνική συμφωνία.

Υπάρχει, λοιπόν, ένα πολύ σοβαρό πατριωτικό έργο που πράγματι έχει να επιτελέσει ο κ. Παπανδρέου. Αυτό είναι να φύγει από την εξουσία -με πασοκική φρασεολογία- εδώ και τώρα. Αυτό είναι το πατριωτικό του καθήκον.

Τι θα γίνει από εδώ και πέρα; Θα πάμε σε εκλογές; Εγώ θα σας πω το εξής. Αυτό είναι δική σας απόφαση. Είναι απόφαση του Πρωθυπουργού. Μπορεί να θέλει να πάει σε εκλογές ή μπορεί να θέλει το ΠΑΣΟΚ να διερευνήσει τη δυνατότητα μιας κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

Θα μου πείτε «και τι θα κάνει η κυβέρνηση εθνικής ενότητας, άλλα πράγματα;». Η κυβέρνηση εθνικής ενότητας θα προσπαθήσει πια να πείσει, να διαμορφώσει συνθήκες συνεννόησης με την κοινωνία που θα επιτρέψουν στο κράτος και στην κοινωνία να λειτουργήσει.

Μπορεί να το καταφέρει, μπορεί να μην το καταφέρει. Το σίγουρο είναι ότι αυτό πια δεν μπορείτε να το κάνετε εσείς. Αν σε τελευταία ανάλυση δεν σας αρέσει η λύση της κυβέρνησης εθνικής ενότητας, τότε πάντοτε υπάρχει η λύση των εκλογών.

Ακούω, «θα βγάλουν οι εκλογές ακυβερνησία». Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είμαστε πέντε χρόνια πριν. Πράγματι θα βγάλουν κυβερνήσεις συνασπισμού. Είναι πολύ πιθανό. Δεν ξέρω τι θα βγάλουν οι εκλογές. Μπορεί να βγάλουν αυτοδύναμη τη Νέα Δημοκρατία. Ας πούμε, όμως, ότι βγαίνει μια κυβέρνηση συνασπισμού, μια κυβέρνηση συνεργασίας. Δεν είμαστε σε μια κατάσταση πολιτικής εχθρότητας.

Εγώ θα σας πω ότι τα δυο κυβερνητικά κόμματα έχουν μια και μόνο ελπίδα σωτηρίας. Είναι αυτή η συνεννόηση για την αντιμετώπιση της κρίσης. Σε τελευταία ανάλυση, αν δεν το κάνουν και δεν το κάνουν με αυτόν τον τρόπο και αν ο κ. Παπανδρέου επιμένει μόνος, έρμητος, τραγικός να παριστάνει τον ηγεμόνα σε μια χώρα που κανείς δεν τον ακούει και που όλοι τον εχθρεύονται, τότε θα κάνει κακό στη χώρα και πολύ κακό στον εαυτό του. Το δεύτερο δεν με νοιάζει τόσο πολύ, το πρώτο με νοιάζει πάρα πολύ.

Άρα, λοιπόν, υπάρχουν λύσεις. Η λύση που θα προκύψει μέσα από τις εκλογές στην κατεύθυνση της συνεννόησης και της συνεργασίας, πάλι δεν είναι πολιτικά πρωτότυπη. Παντού σήμερα στην Ευρώπη υπάρχουν κυβερνήσεις συνεργασίας. Δεν κατάλαβα, γιατί είναι τελείως αδιανόητο για την Ελλάδα;

Σε κάθε περίπτωση εκείνο το οποίο δεν μπορεί να συνεχιστεί, εκείνο που δεν έχει κανένα νόημα είναι να επιμένει το ΠΑΣΟΚ στην ηγεμονία του, να επιμένει να κυβερνά την ώρα που το σύνολο της κοινωνίας, το σύνολο των κοινωνικών εταίρων, το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων είναι απέναντί του.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Μαυρουδή Βορίδη.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Παναγιώτης Λαφαζάνης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι της Κυβέρνησης, δεν έχετε κανένα δικαίωμα να μετατρέπετε ξανά σε κόλαση το κέντρο της Αθήνας. Δεν έχετε το δικαίωμα να οδηγείτε εκτός ορίων την κατάσταση στη χώρα. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να προκαλείτε. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να κυβερνάτε πλέον με την Αστυνομία και το Στρατό. Δεν έχετε αντιληφθεί πλέον ότι στέκεστε χάριν στα ΜΑΤ και χάριν στις επιστρατεύσεις;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΑΝΗΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Κύριε Λαφαζάνη, η κοινοβουλευτική Πλειοψηφία...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Αφήστε τις κοινοβουλευτικές Πλειοψηφίες, δεν υπάρχουν κοινοβουλευτικές Πλειοψηφίες. Έχουν τελειώσει αυτές οι κοινοβουλευτικές Πλειοψηφίες των διά εγέρσεως, όπου καταστρατηγείται το Σύνταγμα και κάθε έννοια

θεσμικής νομιμότητας.

Είστε μια Κυβέρνηση η οποία δεν εκπροσωπεί τίποτα άλλο στη χώρα παρά μόνο την τρόικα. Δεν εκπροσωπείτε τίποτα άλλο στον ελληνικό λαό. Δεν εκφράζετε τίποτα. Δεν είναι δυνατόν να συνεχίζετε μια τακτική που θα οδηγήσει σε αίμα και θα αιματοκυλήσετε τον τόπο. Πρέπει τώρα να διατάξετε τις αστυνομικές δυνάμεις να σταματήσουν να ρίχνουν και χημικά και βόμβες κρότου-λάμψης, να σεβαστούν και να ακούσουν τον ελληνικό λαό.

Ο ελληνικός λαός μίλησε σε όλη την Ελλάδα, σε όλες τις πόλεις. Βούλιαξαν οι πόλεις και οι δρόμοι από τους διαδηλωτές. Έχουν νεκρώσει οι επιχειρήσεις και οι υπηρεσίες σε δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα. Τίποτα δεν δουλεύει στην Ελλάδα.

Δεν το έχετε συνειδητοποιήσει; Εκτός τόπου και χρόνου είστε; Σας βλέπω που κάθεστε και γράφετε. Τι γράφετε; Πείτε μου τι γράφετε, να καταλάβω. Τι να γράψετε; Δεν βλέπετε ότι ζούμε σε μια κατάσταση η οποία δεν πάει άλλο; Σήμερα η Ελλάδα ξεσηκώθηκε. Σήμερα οι δρόμοι βούλιαξαν. Είχαμε τις μεγαλύτερες μεταπολεμικές πορείες και συγκεντρώσεις που έχουν γίνει ποτέ σε αυτήν τη χώρα.

Σήμερα στο κέντρο δεν είχαμε πορεία. Ξέρετε γιατί δεν έγινε πορεία; Διότι δεν υπήρχε η δυνατότητα να γίνει πορεία. Είχε κατακλυστεί όλο το κέντρο από διαδηλωτές. Κοσμοπλημμύρα, λαοπλημμύρα, εργατοπλημμύρα, περί αυτού πρόκειται. Ενώθηκαν οι άνθρωποι, εργαζόμενοι, πολίτες πέρα από ιδεολογικά και πολιτικά σύνορα, με μια μεγάλη απαίτηση: να αλλάξει πορεία η χώρα, να φύγετε.

Οι αγώνες τους και οι διαμαρτυρίες τους στρέφονται ενάντια συνολικά στο αστικό πολιτικό κατεστημένο της χώρας, που οδήγησε τα πράγματα εδώ που τα οδήγησε και εφαρμόζει πολιτικές οι οποίες είναι ανελέητες και τρισάθλιες. Η διαμαρτυρία στρέφεται πρώτα από όλα εναντίον σας για να φύγετε τώρα αμέσως. Δεν έχετε καμμία δυνατότητα, κανένα δικαίωμα να παραμένετε. Τι είναι αυτό το πολυνομοσχέδιο που φέρνετε;

Η διαμαρτυρία στρέφεται φυσικά και ενάντια στη Νέα Δημοκρατία η οποία είναι μια μνημονιακή δύναμη με παραλλαγές του μνημονίου, καθώς και ενάντια στο ΛΑΟΣ που ψήφισε το μνημόνιο. Στρέφεται ενάντια σε ένα ολόκληρο σύστημα το οποίο ευθύνεται για την κρίση, την παγκόσμια και ευρωπαϊκή κρίση. Ήρθε η ώρα αυτό το σύστημα να αλλάξει.

Ο ελληνικός λαός άνοιξε σήμερα ένα δρόμο ο οποίος δεν σταματάει. Θα συνεχιστεί όλη την ημέρα και αύριο. Αύριο θα είναι ακόμη περισσότεροι στους δρόμους. Τι θα κάνετε; Με ποιους θα κυβερνάτε; Τι είναι αυτές οι παρωδίες που βλέπουμε; Λέτε ότι καλείτε σε διάλογο τους αρχηγούς των κομμάτων, να τους πείτε τι; Να εφαρμόσουν το μνημόνιο ή να πάμε για ένα «κούρεμα» συντεταγμένης χρεοκοπίας όπου η Ελλάδα ανοιχτά πλέον και επίσημα θα περάσει υπό νεοαποικιακή κηδεμονία; Αυτή είναι η πρόταση διεξόδου που κάνετε στον ελληνικό λαό;

Υπάρχουν, βεβαίως, κυβερνήσεις, που έχουν εφαρμόσει πολιτικές λιτότητας ανά τον κόσμο. Και στην Ελλάδα εφαρμόστηκαν στο παρελθόν πολιτικές λιτότητας. Αυτό που κάνετε, όμως, εσείς, είναι εξαθλίωση αυτήν την ώρα. Δεν αφήνετε τίποτα απολύτως όρθιο. Διαλύετε και το δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα.

Δεν μπορεί να υπάρξει -δεν το έχετε καταλάβει- δημόσιος τομέας χωρίς εργαζομένους. Αυτό πάτε να κάνετε. Θέλετε να υπάρχει δημόσιος τομέας, όσος υπάρχει, αφού εκποιηθεί άρον-άρον και όσο-όσο το μεγαλύτερο μέρος του και να υπάρχει με τους εργαζομένους να είναι ζητιάνοι. Περί αυτού πρόκειται.

Κόψατε περίπου 40% των μισθών. Ερχόσαστε τώρα με ένα τσεκούρι, με ένα μπαλτά και δίνετε άλλη μία και όποιον πάρει ο χάρος. Από 20% μέχρι 55% είναι οι περικοπές των μισθών. Κόψατε τις συντάξεις. Ερχόσαστε πάλι με το τσεκούρι και δίνετε και στις συντάξεις άλλη μία. Ε, πώς θα ζήσουν αυτοί οι άνθρωποι; Το έχετε σκεφτεί; Πώς θα επιβιώσουν οι οικογένειες; Με ποια προοπτική; Πώς θα δουλέψει η Δημόσια Διοίκηση, όταν έχουμε εργαζομένους εξαθλιωμένους, εργαζομένους, οι οποίοι δεν έχουν αύριο, έχουν απόλυτη αβεβαιότητα;

Αυτό το πρόγραμμα μας το λέτε πρόγραμμα διεξόδου και ανόρθωσης; Το πιστεύετε αυτό το πράγμα; Δεν το πιστεύετε; Κοροϊδεύετε τον ελληνικό λαό. Δεν θέλετε να απεγκλωβιστείτε από την τρόικα και τα μνημόνια, γι' αυτό τα εφαρμόζετε. Φοβάστε ότι

φεύγοντας από την τρόικα θα κινδυνεύσει το σύστημά σας, το οποίο ήταν πάντοτε ξενοσπτήριο και ξενοκίνητο και ξενόφερτο. Δεν στηρίζετε ποτέ αυτόν τον τόπο και τα συμφέροντά του και την προοπτική του. Πάντα τον είχατε παραδομένο και συνεχίζετε διότι ο δωσιολογισμός έχει γίνει πραγματικό καθεστώς σ' αυτήν τη χώρα.

Πού πάτε την Ελλάδα αυτήν την ώρα; Πού την πάτε; Υπάρχει μέλλον με αυτά τα πολυνομοσχέδια και αυτά τα προγράμματα και αυτές τις τρισάθλιες συντεταγμένες χρεοκοπίες; Υπάρχει κανένα μέλλον σ' αυτήν τη χώρα με αυτές τις επιλογές που κάνετε; Κανένα απολύτως μέλλον! Διαλύετε τις εργασιακές σχέσεις. Τι Υπουργός Εργασίας είστε;

Υπουργός διάλυσης των εργασιακών σχέσεων είστε, κύριε Κουτρουμάνη. Αυτό κάνετε. Ή δεν το κάνετε αυτό; Πού ανακαλύψατε την ένωση προσώπων; Ποια είναι η ένωση προσώπων που μπορεί σε οποιαδήποτε επιχείρηση αυτή η ένωση προσώπων με τα τρία πέμπτα να υπογράψει σύμβαση και την άλλη μέρα να διαλύεται; Καλύτερα να αναθέσετε στον εργοδότη να υπογράψει μία σύμβαση και να πει τι δίνει και να το συνομολογήσει με τον εαυτό του, παρά να μας λέτε ότι θα πάτε μέσω της λογικής της ένωσης προσώπων.

Διαλύετε έτσι τα συνδικάτα. Διαλύετε τα σωματεία. Διαλύετε το συνδικαλισμό. Τελειώνετε με τη στοιχειώδη δημοκρατία, που μπορούσε έστω να υπάρξει μέσα σε χώρους δουλειάς. Από εδώ και μπρος υπάρχει μόνο ένας νόμος, ο νόμος του αφεντικού. Αυτό κάνετε με τις ρυθμίσεις σας για τις εργασιακές σχέσεις.

Αυτήν τη στιγμή έχουν διαλυθεί τα πάντα στον ιδιωτικό τομέα. Δεν εφαρμόζεται τίποτα. Η ανεργία έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Έχει γίνει εφιάλτης. Είναι δυνατόν μια χώρα να προχωράει με τους νέους να είναι περισσότεροι οι άνεργοι από τους εργαζομένους; Πού τους πάτε τους νέους αυτής της χώρας; Σε νέα μετανάστευση; Σε λίγο θα έχουν φύγει οι νέοι από αυτήν τη χώρα. Μπορεί να υπάρχει χώρα χωρίς νέους; Αυτό το μέλλον προετοιμάζετε αυτήν τη στιγμή.

Και τι λέτε; Μισθούς Κίνας, λέτε. Αυτό λέτε. Διότι θα φτιάχναται μία ένωση προσώπων στα δέκα άτομα μιας επιχείρησης, ή στα έξι, που θα συνομολογούν σύμβαση, και ο διπλανός που έχει ομοειδή επιχείρηση τι θα κάνει; Θα ακολουθήσει σε έναν κατήφορο χωρίς πάτο και θα φτάσουμε στους μισθούς αυτούς, οι οποίοι θα είναι μισθοί εξαθλίωσης και με μία ανεργία, η οποία θα τροφοδοτεί τους μισθούς εξαθλίωσης.

Αυτές είναι οι επιλογές και η λογική σας. Και αυτό πάτε να το κάνετε και μέσα στο δημόσιο τομέα. Αυτός είναι ο δημόσιος τομέας. Πώς είναι δυνατόν να προσλαμβάνετε ανθρώπους, που θα παίρνουν καθαρά 500 και 600 ευρώ στο δημόσιο; Η λογική σας είναι οι εργαζόμενοι των 500 ευρώ, των 400 ευρώ.

Το Σαββατοκύριακο μπορεί να ακούσουμε καινούργια μέτρα στο όνομα ενός δήθεν «κουρέματος». Από 21 θα μας το πάτε 25, 30 και θα πείτε ότι αρχίζει νέο τσεκούρι προς χάριν των ευεργετών δανειστών μας; Δεν έχετε αντιληφθεί ότι αυτός ο δρόμος είναι αδιέξοδος; Δεν έχετε αντιληφθεί για τη φορολογία ότι δεν μπορεί να υπάρξει αφορολόγητο στα 5.000, όταν το όριο φτώχειας –όχι το δικό μας – κατά EUROSTAT και κατά Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία, είναι 6.800; Και θα φορολογείται πλέον στην Ελλάδα –άκουσον, άκουσον!- ο πάμφτωχος, αυτός που δεν έχει να επιβιώσει;

Είναι δυνατόν να το κάνετε αυτό το πράγμα και να θεωρείτε ότι έχει στοιχειώδη λογική και να το ψηφίζουν συνάδελφοι της Πλειοψηφίας, της περιστάσιακής και ανύπαρκτης, βεβαίως, Πλειοψηφίας πλέον μέσα στον ελληνικό λαό, που δεν αντιπροσωπεύουν σχεδόν τίποτα; Θα έρθουν σε μια νύχτα να σηκώσουν εδώ το χέρι τους και να πουν με το όνομά τους ότι είναι 5.000 το αφορολόγητο; Όταν δεν μπορεί να επιβιώσει θα τον φορολογούμε και θα υπάρχει φορολογική ασυλία σε μεγάλα εισοδήματα;

Σας φωνάζαμε από αυτό το βήμα, κύριε Κουσελά. Εδώ ήσαστε και πριν μπειτε εσείς στην Κυβέρνηση. Φωνάζαμε: «Γιατί δεν ελέγχετε αυτά τα λεφτά που φεύγουν»; Πώς φεύγουν τα χρήματα; Γιατί δεν πηγαίνετε στις τράπεζες να τους πείτε «να δίνετε εδώ τα ονόματα όσων βγάζουν λεφτά στο εξωτερικό»; Έφυγαν δισεκατομμύρια επί δισεκατομμυρίων. Τι γίνεται με αυτούς που

πλούτισαν όλη αυτήν την περίοδο και πλούτισαν παράνομα; Δεν τους ελέγξατε και τώρα έχετε ένα κατάλογο, που τον έχετε κάπου κρυμμένο. Λέτε να πάτε να τον δει. Οφθαλμόλουτρο θα κάνουμε; Γιατί δεν τα δίνετε στη δημοσιότητα; Δηλαδή μπορεί να βγάζει τα λεφτά του καθένας και να λέει ότι είναι προσωπικό του δεδομένο; Ο μισθός δεν είναι προσωπικό δεδομένο που τον τσεκουρώνετε; Τι είναι; Αυτός, όμως, που έχει βγάλει τα λεφτά, γιατί δεν τον δίνετε στη δημοσιότητα; Γιατί να μένει κρυφό ότι βγάζει εκατομμύρια στο εξωτερικό και τα πηγαίνει σε ξένες τράπεζες μέσα στην κρίση και μέσα στη δυστυχία; Γιατί είναι προσωπικό δεδομένο αυτό; Δεν το κατάλαβα.

Άρα υπόγεια θέλετε να κρύψετε, να προφυλάξετε αυτούς τους ανθρώπους. Γιατί δεν προφυλάσσετε, όμως, τον ελληνικό λαό, που τον σπρώχνετε στην εξαθλίωση;

Εγκαθιδρύετε μέσα στη Δημόσια Διοίκηση, στο ελληνικό κράτος, καθεστώς πλέον κυβερνητικής και υπουργικής δικτατορίας. Αυτά που κάνετε δεν τολμούσαν να τα κάνουν ούτε δικτατορικές κυβερνήσεις στην Ελλάδα: Τέτοια διάλυση της Δημόσιας Διοίκησης και τέτοια αυταρχική εξουσία της Κυβέρνησης και του εκάστοτε Υπουργού, ο οποίος μπορεί να απολύει, να μεταθέτει, να πηγαίνει από τη μια υπηρεσία στην άλλη, να παίζει τον πρώτο ρόλο αν θα αναβαθμιστεί ο υπάλληλος ή δεν θα αναβαθμιστεί. Μα πού ακούστηκαν αυτά τα πράγματα; Τα θεωρείτε αυτά εκσυγχρονισμό; Αυτά είναι κυβερνητικός και υπουργικός «βούρδουλας» στη Δημόσια Διοίκηση.

Βεβαίως πρέπει να υπάρχει αξιολόγηση, αξιοκρατία, να υπάρχουν διαδικασίες, να υπάρχει ευθύνη και σοβαρότητα στη δουλειά στο δημόσιο τομέα. Όλα αυτά, όμως, πρέπει να γίνουν με αντικειμενικά και αδιάβλητα κριτήρια, με πραγματικούς και ουσιαστικούς ελέγχους και όχι με τη λογική του Τζουμπέ, την οποία πάτε και επιβάλλετε με το πολυνομοσχέδιο.

Μας λέτε ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση και, μάλιστα, εδώ ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ κινδυνολογούσε ότι θα χαθούν οι καταθέσεις μας –λέει- αν τυχόν δεν πάρουμε την έκτη δόση. Μη σώσει και την πάρουμε την έκτη δόση και την έβδομη και την πέμπτη και την πρώτη τους δόση!

Μην κοροϊδεύετε τον ελληνικό λαό και αν έχετε επιχειρήματα, να τα εκθέσετε εδώ με νούμερα, όμως, και στοιχεία. Οι δόσεις αυτές δεν πηγαίνουν ούτε για μισθούς, ούτε για συντάξεις. Δεν πηγαίνουν στη λειτουργικές δαπάνες. Δεν πηγαίνουν για όποιες κοινωνικές δαπάνες έχουν απομείνει στο δημόσιο. Οι δόσεις αυτές, που μας δίνει η τρόικα, πηγαίνουν, για να πληρώνουμε τους δανειστές μας. 46 δισεκατομμύρια και πλέον είναι οι τόκοι και τα χρεολύσια για φέτος. Ούτε 42, 43 δισεκατομμύρια δεν θα φτάσουν αν δοθούν οι δόσεις της τρόικας. Δηλαδή δεν φτάνουν ούτε να πληρώσουμε τους τόκους και τα χρεολύσια. Δεν φτάνουν!

Επομένως ποιοι μισθοί και συντάξεις κινδυνεύουν από τις δόσεις της τρόικας; Κανένας μισθός, καμμία σύνταξη! Αυτά πληρώνονται με τη φορολογία του ελληνικού λαού. Επομένως δεν κινδυνεύουμε από το να μην πάρουμε τις δόσεις. Οι δανειστές κινδυνεύουν να μην πάρουν τις δόσεις.

Υπάρχει εναλλακτική λύση σε μια χώρα που θέλει να επιβιώσει. Δεν συζητάω για το ότι το χρέος είναι άδικο και ταξικό. Το αφήνω αυτό στην άκρη. Είναι μη βιώσιμο, όμως, κυρίες και κύριοι. Δεν έχει προοπτική.

Εδώ σε άλλες χώρες που έχουν περιέλθει σε δύσκολη κατάσταση, το χρέος διεγράφη. Και διεγράφη, διότι είχαν κυβερνήσεις που υπερασπίστηκαν το δημόσιο και κοινωνικό συμφέρον. Διεγράφη στη μεταπολεμική Γερμανία, η οποία έριξε στο αίμα όλη την Ευρώπη, ηττήθηκε στον πόλεμο και πήγαν μετά και της διέγραψαν τα χρέη της. Σε διεθνή διάσκεψη διεγράφη το χρέος της. Γιατί; Για να σταθεί στα πόδια του ο γερμανικός λαός. Εγώ θα πω ότι καλά έκαναν. Και όχι μόνο η Γερμανία, αλλά και η Αργεντινή, 70%, 80% διαγραφή του χρέους της, μετά από διαδικασίες και αγώνα βεβαίως. Είναι και άλλες χώρες. Δεν υπάρχει ευρωπαϊκή χώρα που να μην έχει διαγραφή του χρέους, που να μην έχει περιέλθει σε κατάσταση στάσης πληρωμών και να μην διαγραφεί το χρέος της. Καμμία δεν υπάρχει. Δείτε την ιστορία.

Εμείς, λοιπόν, πώς θα αποπληρώσουμε ένα χρέος που δεν είναι βιώσιμο; Με την εξόντωση του ελληνικού λαού; Και μου λέτε

ότι δεν έχουμε εναλλακτική λύση; Υπάρχουν δεκάδες εναλλακτικές λύσεις. Και θα κάνετε στάση πληρωμών και θα διεκδικήσετε αυτήν την ώρα αυτό το οποίο πρέπει να διεκδικήσει η Ελλάδα, για να μείνει όρθια στοιχειωδώς και να έχει μία προοπτική, διότι ο δρόμος που ακολουθείτε δεν έχει καμμία απολύτως προοπτική. Είναι ένας δρόμος χωρίς πάτο. Είναι ένας δρόμος που θα αυξάνει συνεχώς το χρέος, θα αυξάνει τα ελλείμματα, θα εξαθλιώνει τον ελληνικό λαό, θα βαθαίνει την ύφεση, θα οδηγεί σε ένα απόλυτο αδιέξοδο, το οποίο με τη σειρά του θα οδηγεί και στο απόλυτο περιθώριο την Ελλάδα και τον ελληνικό λαό.

Δεν μπορεί να είμαστε εμείς το πειραματόζωο, η μπανανία, το προτεκτοράτο αυτήν την ώρα, για να παίζονται τα παιχνίδια που παίζουν οι κερδοσκοπικοί και οι δήθεν ευρωπαϊστές και οι δήθεν κλειδοκράτορες της παγκοσμιοποίησης.

Υπάρχουν και λαοί και αυτήν τη στιγμή υπάρχει και ο ελληνικός λαός. Ο ελληνικός λαός στέλνει το μήνυμα και λέει «δεν αντέχω άλλο. Δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση. Δεν υπάρχει προοπτική επιβιώσής μου». Αντί να μεταφράσετε και να μεταφέρετε αυτό το μήνυμα εκεί που πρέπει, για να διεκδικήσετε σε όφελος του ελληνικού λαού την επιβίωσή του, ερχόσαστε να καταγγείλετε τον ελληνικό λαό ότι είναι συντηχίες, ότι δεν ξέρουν τι κάνουν, δεν καταλαβαίνουν, βγαίνουν στο δρόμο, διότι οι άνθρωποι αυτοί ξαφνικά τρελάθηκαν. Ζητάνε τα προνόμια τους. Ποια προνόμια; Δηλαδή φθάσαμε στο σημείο ο εργαζόμενος που παίρνει 1000 και 1500 ευρώ να θεωρείται προνομιούχος στην Ελλάδα. Ποιος είναι ο μη προνομιούχος, λοιπόν; Αυτός των 400 ευρώ, εκεί που θέλετε να πάτε τις καταστάσεις;

Αυτήν την ώρα η χώρα χρειάζεται μια πολύ μεγάλη αλλαγή, μια πολύ μεγάλη ανατροπή. Πρέπει να φύγετε εσείς. Η μόνη υπηρέσια που μπορείτε να προσφέρετε στον ελληνικό λαό αυτήν την ώρα είναι...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΑΝΗΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Ό,τι πείτε εσείς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Όχι ό,τι πω. Ό,τι πρέπει να κάνατε. Έχετε ένα χρέος απέναντι στον τόπο. Δεν μπορεί να τον ρημάζετε και να συνεχίζετε να κυβερνάτε. Αυτό που πρέπει να πείτε είναι να μιλήσει ο ελληνικός λαός, να του πείτε ότι αυτά θέλουμε να κάνουμε και να τον ρωτήσετε αν τα εγκρίνει. Υπάρχει και ένας λαός σε αυτήν τη χώρα. Δεν υπάρχει μόνο τρόικα, η Μέρκελ, ο Σαρκοζί, ο Ομπάμα, ο Παπανδρέου, ο Αντιπρόεδρος. Υπάρχει και ένας λαός. Τι θα γίνει με αυτόν το λαό; Θα τον στείψουμε; Θα τον εξαθλιώσουμε στο όνομα ενός χρέους το οποίο είναι άδικο, είναι ταξικό χρέος και που –εν πάση περιπτώσει– δεν είναι βιώσιμο; Τι είναι; Γηγενής αυτόχθων, όπως πήγαν οι Ισπανοί και εξόντωσαν τους Ινδιάνους; Αυτός είναι ο ελληνικός λαός; Είναι ένας περήφανος λαός. Έχει ιστορία αυτός ο λαός. Δεν μπορείτε να τον εκμηδενίσετε έτσι.

Πρέπει να φύγετε, να κάνετε εκλογές, εκλογές για να αναδειχθεί μια άλλη κυβέρνηση, όχι φυσικά κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία θα συνεχίσει από εκεί που καταστρέψατε εσείς, ούτε βεβαίως μια κυβέρνηση αστικού κατεστημένου, αστικών συναινεσεων, αδιεξόδου. Χρειάζεται αυτήν την ώρα μία κυβέρνηση πραγματικά προοδευτική, μια κυβέρνηση αριστερή, μια κυβέρνηση η οποία θα απαλλάξει τον τόπο από την τρόικα και τα μνημόνια, μια κυβέρνηση η οποία θα ανοίξει προοδευτικούς δρόμους ανασυγκρότησης, διεξόδου και προοπτικής.

Αυτήν την ώρα η Αριστερά πρέπει να παίξει και αυτή το ρόλο της. Η Αριστερά μπορεί αυτήν την ώρα να ανοίξει καινούργιους δρόμους και να στηρίξει αυτήν τη χώρα, όπως το έκανε σε πολύ δύσκολες στιγμές, στα χρόνια της Κατοχής 1941-1944, στα χρόνια της δικτατορίας, με την Εθνική Αντίσταση, με το Πολυτεχνείο. Αυτήν την ώρα η Αριστερά πρέπει να παίξει ένα ρόλο, για να ανοίξουν δημοκρατικοί και προοδευτικοί δρόμοι διεξόδου σε αυτήν τη χώρα, η Αριστερά όμως που θα αποφασίσει να συμπαραταχθεί.

Από αυτό το Βήμα κάνουμε έκκληση σε όλες τις δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, σε όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς για μια μεγάλη συμπάραταξη με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ. Και απευθύνομαι στους συναδέλφους και του ΚΚΕ και στην ηγεσία του ΚΚΕ. Δεν είναι ώρα αυτήν την ώρα να προτάσσουμε τις διαφορές. Είναι ώρα που η χώρα και ο ελληνικός λαός κινδύ-

νεύει, αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης.

Οι αριστερές δυνάμεις μπορούν αυτήν την ώρα να συμπαραταχθούν, όχι να συμπαραταχθούν έτσι, γενικώς και αορίστως, αλλά πάνω σε ένα κοινό ριζοσπαστικό εναλλακτικό πρόγραμμα, το οποίο θα το συζητήσουμε. Μπορούμε να βρούμε κοινή βάση. Αν συμπαραταχθεί η Αριστερά αυτήν την ώρα, θα είναι πρώτη δύναμη στο πολιτικό σκηνικό. Θα είναι η δύναμη που θα ανοίξει το δρόμο, που θα πρωταγωνιστήσει. Θα είναι η δύναμη που θα ξαναδώσει ανάσα και ελπίδα και προοπτική στην Ελλάδα.

Αυτή είναι η εναλλακτική λύση που εμείς προτείνουμε απέναντι στα πολυνομοσχέδια της κατεδάφισης και της διάλυσης, απέναντι στα μεσοπρόθεσμα, μνημόνια, τα οποία δεν έχουν καμμία διεξόδο και δεν δίνουν καμμία προοπτική απέναντι στην τρόικα και τα μνημόνια, απέναντι στο προτεκτοράτο και την μπανανία που θέλετε να καταντήσετε αυτήν τη χώρα.

Η Αριστερά αυτήν την ώρα, είτε το θέλουν είτε όχι ορισμένοι, θα ανοίξει δρόμους, θα βρει δρόμους μιας μεγάλης συμπάραταξης για μια διεξόδο στον τόπο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Με την αγόρευση του Κοινοβουλευτικού Εκπροσώπου του ΣΥΡΙΖΑ, του κ. Παναγιώτη Λαφαζάνη, ολοκληρώθηκαν οι αγορεύσεις των Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων.

Επανέρχομεθα στον κατάλογο των αγορητών Βουλευτών.

Πρώτη καλείται στο Βήμα η κ. Θεοδώρα Τζακρη, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Πέλλας. Έχετε έξι λεπτά, κυρία Τζακρη.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, βρισκόμαστε εδώ σήμερα για δεύτερη φορά μέσα στο 2011, για να αποφασίσουμε και να ψηφίσουμε επαχθή, αλλά αναγκαία μέτρα για τη σωτηρία της χώρας μας. Ακούγεται, πράγματι, κοινότοπο –και είναι πράγματι κοινότοπο– να ζητάμε από τους εαυτούς μας, αλλά και από τους πολίτες να υποστούμε μία ακόμη μείωση του βιοτικού μας επιπέδου χάριν της οικονομικής και κατά συνέπεια της εθνικής μας σωτηρίας.

Είναι αλήθεια, όμως, ότι έχουμε εισέλθει σε μία βαθιά οικονομική δίνη, μια δίνη άνευ προηγουμένου, την οποία μας κληροδότησε η Νέα Δημοκρατία με ένα διαλυμένο κράτος, με χιλιάδες συμβασιούχους, ανορθολογικά, ρουσφετολογικά προνόμια που μεταφράζονταν σε διπλούς και τριπλούς μισθούς για κάποιους, που εργαζόνταν στο δημόσιο τομέα, μέσα από επιτροπές, μέσα από επιδόματα και βεβαίως, προ των πυλών μιας βαθύτατης ύφεσης.

Είναι πλέον εμφανές ότι η «φούσκα» του υπερβολικού δανεισμού και των τεράστιων ελλειμμάτων κόντευε πλέον να σκάσει. Γι' αυτό, άλλωστε και δραπέτευσε ο πρώην Πρωθυπουργός.

Το διεθνές περιβάλλον δεν είναι, βέβαια, καλύτερο. Η παγκόσμια οικονομική ύφεση του 2008 και η ακολουθούμενη ύφεση έχουν αποδραστήσει –θα έλεγα– αποδυναμώσει το παγκόσμιο χρηματοοικονομικό σύστημα, έχουν γονατίσει τις μεγάλες οικονομίες του πλανήτη και έχουν κάνει τους Ευρωπαίους εταίρους μας ιδιαίτερα επιφυλακτικούς στην ανάληψη σοβαρών πρωτοβουλιών.

Γιατί τα αναφέρω όλα αυτά; Γιατί θέλω να γίνει σαφές στους συμπολίτες μας ότι η χώρα μας βρίσκεται μόνη της και πρέπει να καταβάλει τη μεγαλύτερη δυνατή προσπάθεια για να σταθεί στα πόδια μόνη της, χωρίς τη βοήθεια των δανειστών της το συντομότερο δυνατό.

Αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα γίνει μόνο αν καταφέρουμε ως οικονομία να δημιουργήσουμε πρωτογενή πλεονάσματα, δηλαδή να δαπανούμε λιγότερα από αυτά τα οποία παράγουμε προ τόκων.

Το προς συζήτηση νομοσχέδιο κινείται προς την κατεύθυνση αυτή. Κατ' αρχάς, θα πρέπει να πω ότι επιχειρεί να άρει μια σημαντική στρέβλωση που υπάρχει στο δημόσιο τομέα, που ονομάζεται άνισες αποδοχές για ίση εργασία. Το ενιαίο μισθολόγιο εξορθολογίζει τις αμοιβές στο δημόσιο τομέα και ξεκαθαρίζει επιτέλους αυτό το θολό τοπίο των επιδομάτων, που είχε μετατρέψει τη Δημόσια Διοίκηση σε χώρο συντεχνιακών διεκδικήσεων και παρεμβάσεων.

Όσο πρέπει να το παραδεχθούμε ότι μειώνει δραστικά τις αποδοχές των εργαζομένων σε μια χρονική συγκυρία που τα εισοδήματα υποχωρούν γενικά είτε μέσω της αύξησης των φόρων είτε βεβαίως μέσω της αύξησης της ανεργίας και της υποαπασχόλησης. Επιπλέον θέτει σε εργασιακή εφεδρεία χιλιάδες εργαζόμενους.

Πρέπει όμως να επισημάνουμε ότι η Κυβέρνηση έδωσε μάχη, ώστε ο αναγκαστικός εξορθολογισμός προσωπικού του δημοσίου τομέα να γίνει όσο το δυνατόν με πιο ανώδυνο τρόπο. Έτσι το σύνολο σχεδόν των εργαζομένων που τίθενται σε εφεδρεία έχουν εξασφαλίσει, έχουν κατοχυρώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα, ώστε η όποια μείωση στο προσωπικό να μην οδηγήσει σε περαιτέρω αύξηση της ανεργίας και των αρνητικών κοινωνικών συνθηκών της πολύ δύσκολης δυσμενούς οικονομικής κρίσης που ήδη βιώνουμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να επισημάνουμε και ορισμένες αλλαγές στο σχέδιο νόμου, οι οποίες χωρίς να αυξάνουν το δημοσιονομικό κόστος και χωρίς να αλλοιώνουν το γενικό χαρακτήρα και την κατεύθυνση την οποία είχε χαράξει η Κυβέρνηση, βελτιώνουν το αίσθημα της δικαιοσύνης και βελτιώνουν -αν θέλετε- και τη λειτουργία των ίδιων των δημοσίων υπηρεσιών.

Πρώτον, δεν υπάρχει καμμία ειδική μνεία, καμμία ειδικότερη αναφορά στις διατάξεις του νομοσχεδίου για την εργασιακή εφεδρεία, για τους προσληφθέντες μέσω ΑΣΕΠ ή αυτούς που έχουν αποφοιτήσει από την Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης. Από τους υπό κατάργηση ή συγχώνευση φορείς, οργανισμούς του δημοσίου τομέα και τις υπό κατάργηση οργανικές θέσεις στο στενό δημόσιο τομέα θα πρέπει οπωσδήποτε να εξαιρεθούν οι εργαζόμενοι των δύο αυτών κατηγοριών.

Το ελληνικό δημόσιο έχει ανάγκη από εργαζόμενους υψηλής πανεπιστημιακής στάθμης, μορφωτικής στάθμης και προσόντων. Δεν έχουμε την πολυτέλεια, προκειμένου να πετύχουμε αυτή την πολυπόθητη αλλαγή στο δημόσιο τομέα, στις δημόσιες υπηρεσίες, να απολύουμε την ελίτ των υπαλλήλων μας, ανθρώπους που έχουν εκπαιδευτεί χρόνια, με δαπάνη του ελληνικού δημοσίου, με επένδυση του ελληνικού δημοσίου στην Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης. Να σας θυμίσω ότι έχουμε αναθέσει στο ΑΣΕΠ την επιλογή των καλύτερων για τη δημόσια διοίκηση μέσα από εξαιρετικές διαδικασίες. Δεν μπορούμε τώρα να τους βάζουμε στη γενική κατηγορία και να τους απολύουμε. Συνεπώς πρέπει να υπάρξει οπωσδήποτε μία ειδική μνεία, μία ειδική αναφορά για τους ανθρώπους αυτών των κατηγοριών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω από αυτήν τη θέση να κάνω μία αναφορά σε ένα ειδικό ζήτημα, που αποδεικνύει ότι η Κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί σ' αυτήν τη δύσκολη οικονομική συγκυρία, για να ικανοποιήσει δίκαια αιτήματα και να διαφυλάξει, όσο είναι δυνατόν περισσότερο, τις ευπαθείς κοινωνικές ομάδες. Ο Αντιπρόεδρος εισάκουσε τις εισηγήσεις μας για τη διατήρηση του επιδόματος παραμεθόριων περιοχών, το οποίο και διατήρησε ως έχει. Η κατάργησή του θα έπληττε δυσανάλογα περισσότερο τους εργαζόμενους στις παραμεθόριες περιοχές της χώρας, ενώ το ελάχιστο δημοσιονομικό όφελος που θα προέκυπτε, θα είχε τεράστιο αρνητικό κοινωνικό αντίκτυπο για όλους αυτούς.

Όσο, κύριε Υφυπουργέ, που παρίστασθε εκ μέρους της Κυβέρνησης, σας καλώ να επανεξετάσετε συνολικά την πολιτική σας για τους εκπαιδευτικούς. Δεν είναι δυνατόν να έχουμε εισαγωγικούς μισθούς εκπαιδευτικών των 600 ευρώ και των 700 ευρώ. Η εκπαίδευση των παιδιών μας είναι ένα ιδιαίτερο ζήτημα, ένα ζήτημα που πρέπει να τύχει της αντίστοιχης προσοχής και της αντίστοιχης μέριμνας της Κυβέρνησης. Είναι ανάγκη να επανεξεταστεί η πολιτική της Κυβέρνησης στο θέμα των επιδομάτων των εκπαιδευτικών. Καταργείται το εξωδιδακτικό επίδομα, δεδομένης μάλιστα και της μεγάλης κινητικότητας αυτού του κλάδου των υπαλλήλων σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια, για αρκετά μάλιστα έτη.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ**)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το πολυνομοσχέδιο εκτός από αμιγώς δημοσιονομικά μέτρα, περιέχει και μέτρα εξορθολογι-

σμού και αναδιάρθρωσης της Δημόσιας Διοίκησης της χώρας. Είναι χαρακτηριστικό ότι για πρώτη φορά εισάγεται ένα σύστημα προαγωγών στο δημόσιο τομέα, το οποίο είναι επιλεκτικό, αλλά ταυτόχρονα θα είναι και διαφανές. Για πρώτη φορά θα εφαρμοστεί στη Δημόσια Διοίκηση ένα σύστημα προαγωγών που δεν θα είναι ούτε ισοπεδωτικό, με την έννοια δηλαδή ότι δεν θα καταλήγει στην αθρόα προαγωγή όλων των υπαλλήλων χωρίς αξιολόγηση και χωρίς κριτήρια, αλλά ταυτόχρονα ούτε και πελατειακό. Το νέο βαθμολόγιο δίνει προτεραιότητα στους εργαζόμενους που έχουν συγκεκριμένα αντικειμενικά προσόντα, ενώ μειώνονται οι θέσεις των προϊσταμένων στο δημόσιο τομέα, με στόχο την αποκατάσταση της διοικητικής ιεραρχίας, η οποία δεν υφίστατο για δεκαετίες στη χώρα μας, εξαιτίας της αθρόας -θα έλεγα- αναρρίχησης στην ιεραρχία όλων των υπαλλήλων με τον ίδιο τρόπο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Στην ίδια κατεύθυνση βρίσκονται και οι σχετικές διατάξεις που αφορούν τις συντάξεις. Επιχειρούν έναν εξορθολογισμό των δαπανών για τις υψηλότερες εξ αυτών, ωστόσο πλήττουν ξανά μία ευαίσθητη κοινωνική τάξη που αδυνατεί να ανταποκριθεί ακόμα και στα στοιχειώδη έξοδα της διαβίωσής της. Είναι αλήθεια ότι ο εξορθολογισμός των κοινωνικών δαπανών περνάει μέσα από υπερβολές και από αδικίες.

Όσο με το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας μας να βρίσκεται προ των θυρών της κατάρρευσης και τη δαμόκλεια σπάθη της στάσης πληρωμών να επικρέμαται πάνω από το ελληνικό δημόσιο, η Κυβέρνηση επέλεξε τη διάσωση του ασφαλιστικού συστήματος συνολικά, με θυσίες, από τον ανέξοδο λαϊκισμό της Αντιπολίτευσης.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Αν έχετε την καλοσύνη, σας παρακαλώ ολοκληρώνετε τη σκέψη σας, κυρία Τζάκρη.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γνωρίζουμε τι σημαίνει για ένα συνταξιούχο να μειώνεται το μοναδικό του εισόδημα, η σύνταξή του. Όμως η χώρα βρίσκεται σε αδυναμία δανεισμού και κάλυψης των βασικών του αναγκών.

Συνεπώς το ερώτημα δεν είναι αν επιθυμούμε ή όχι μεγαλύτερες συντάξεις, αλλά αν πραγματικά μπορούμε να διαθέσουμε τα αναγκαία κονδύλια και νομίζουμε ότι στην παρούσα συγκυρία και στην παρούσα φάση γνωρίζουμε όλες και όλοι την απάντηση.

Το πολυνομοσχέδιο περιλαμβάνει και ρυθμίσεις που αφορούν την πάταξη της φοροδιαφυγής και την αύξηση της φορολογίας. Στόχος μας είναι η είσπραξη 2 δισεκατομμυρίων ευρώ μέσα από μέτρα που ουσιαστικά πλήττουν οριζόντια όλους τους Έλληνες φορολογούμενους. Κύριο μέλημα της Κυβέρνησης είναι η αύξηση της φορολογητέας ύλης και η φορολόγηση επιτέλους των συστηματικών φοροφυγάδων που βρίσκονται κυρίως στους κόλπους των ελεύθερων επαγγελματιών. Όσο η επίτευξη αυτού του στόχου δεν γίνεται μέσα από νέες καινοτόμες φορολογικές πολιτικές, αλλά με την περαιτέρω φορολόγηση των μισθωτών, που όπως γνωρίζουμε όλοι, δεν συμμετέχουν στο εθνικό...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Κυρία Τζάκρη, σας παρακαλώ ολοκληρώστε.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Μισό δευτερόλεπτο, κύριε Πρόεδρε. Θα τελειώσω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Μα, ήδη έχετε υπερβεί το χρόνο κατά δύο λεπτά.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Μισό δευτερόλεπτο, κύριε Πρόεδρε.

Είναι ανάγκη συνεπώς άμεσα, αντί να συμπιέζουμε το αφορολόγητο, να συγκροτήσουμε ένα φορολογικό σύστημα και να στήσουμε φοροεισπρακτικούς μηχανισμούς που θα είναι αποτελεσματικοί στη μάχη της φοροδιαφυγής, ώστε να μη χρειάζεται να φορολογούμε διαρκώς τους ίδιους και τους ίδιους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι -και κλείνω με αυτό- στο ιδιαίτερα δραματικό, κοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται η χώρα μας σήμερα, με την παγκόσμια κοινότητα και ειδικά την Ευρωπαϊκή Ένωση να βρίσκεται σε απορία και για το μέγεθος των προβλημάτων, αλλά και για τον τρόπο αντιμετώπισής τους, η μόνη ασπίδα για τη χώρα μας, αλλά και η μόνη ασπίδα για τη μακροπρόθεσμη οικονομική της επιβίωση, είναι η

δημιουργία πρωτογενών πλεονασμάτων. Για να το πετύχουμε αυτό, πρέπει πρώτα απ' όλα να δούμε τα πραγματικά προβλήματα και να απαντήσουμε με ρεαλισμό στα πραγματικά ερωτήματα, με σαφή και συγκεκριμένο τρόπο. Ειδικά εμείς οι Βουλευτές, που έχουμε τη δυνατότητα να βρισκόμαστε σε άμεση επαφή με τους πολίτες, γνωρίζουμε πόσο δύσκολο είναι αυτό για την κοινωνία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Κυρία Τζάκρη, σας παρακαλώ.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Ωστόσο μπροστά μας ανοίγονται μόνο δύο δρόμοι: του λαϊκισμού και της ασύντακτης χρεοκοπίας και της εθνικής ευθύνης. Εμείς, στο ΠΑΣΟΚ, έχουμε επιλέξει σταθερά να βαδίσουμε στο δεύτερο δρόμο, ψηφίζοντας και το σημερινό νομοσχέδιο, το πολυνομοσχέδιο που συζητάμε σήμερα.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε, για την ανοχή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε την κ. Τζάκρη.

Το λόγο έχει ο κ. Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης, Βουλευτής Β' Αθηνών της Νέας Δημοκρατίας, για έξι λεπτά.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, δεν ξέρω πόσες φορές θα συγκληθεί η Βουλή με ένα αποκλεισμένο κέντρο της Αθήνας, οι Βουλευτές να μπαίνουν και να βγαίνουν υπό την προστασία των ΜΑΤ, οι παριστάμενοι Υπουργοί να είναι μοναχικοί. Παρ' ότι το σύνολο της Κυβέρνησης σχεδόν υπογράφει το νομοσχέδιο, πολλοί λίγοι από αυτούς έχουν το θάρρος να έρθουν να αντιμετωπίσουν την Αίθουσα του Κοινοβουλίου, για να υποστηρίξουν τη θέση τους.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Περισσότεροι εμείς είμαστε.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Μα τι λέτε τώρα, κύριε Βαρβιτσιώτη; **ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ:** Τι λέτε, κύριε Βαρβιτσιώτη; Κοιτάξτε γύρω σας, εμείς είμαστε περισσότεροι.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Θέλετε να καταμετρηθούμε;

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Όχι οι Βουλευτές, για τους Υπουργούς σας, λέω. Αν και πάρα πολλοί από τους Βουλευτές σας, έρχονται εδώ και με κροκοδείλια δάκρυα λένε ότι για άλλη μία φορά σώζουν τη χώρα.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Έλεος πια!

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Ενώ πραγματικά το μήνυμα που έστειλε εχθές ο Πρωθυπουργός –και δεν το έχετε λάβει– ήταν ένα και σαφές. Ήταν σαφές το μήνυμα που έστειλε ο Πρωθυπουργός και θα σας εξηγήσω γιατί.

Ο Πρωθυπουργός από τη μία ζητάει από τους πολιτικούς Αρχηγούς κάποια συναίνεση, κάποια υποστήριξη και πέντε λεπτά πριν συναντήσει τον Αντώνη Σαμαρά τορπιλίζει ο ίδιος τη συναίνεση την οποία ζητάει. Βγαίνει σε συνέντευξή του την Κυριακή και λέει: «Ό,τι μέτρα και να πάρω δεν εγγυώμαι κανένα αποτέλεσμα».

Τι μήνυμα σας στέλνει αυτός ο άνθρωπος; Ένα είναι αυτό: «Ρίξτε με, δεν αντέχω τη μοναξιά τού να παίρνω μέτρα χωρίς αποτέλεσμα, δεν αντέχω την πίεση. Θέλω μία πολιτική οδό διαφυγής». Κι εσείς, προσδοκώντας ο καθένας για τους δικούς του λόγους, δεν έχω καταλάβει τι, στηρίζετε άλλη μία φορά μία ατελέσφορη προσπάθεια.

Πόσες φορές ήρθατε και ψηφίσατε σ' αυτήν την Αίθουσα υπό το βάρος του ότι χρεοκοπούμε; Κι όμως χρεοκοπήσαμε. Και μπροστά μας έχουμε μία συζήτηση –και οικονομικά ξέρετε, κύριε Υπουργέ– αυτό το Σαββατοκύριακο για το «κούρεμα».

Τι σημαίνει το «κούρεμα» αν δεν σημαίνει την πλήρη ομολογία της χρεοκοπίας, ότι κανένα από αυτά τα μέτρα τα οποία έχετε πάρει εδώ και ενάμιση χρόνο και τα οποία έχετε ψηφίσει με τη στήριξη των ΜΑΤ, δεν οδήγησαν τη χώρα στην έξοδο από τον κίνδυνο της χρεοκοπίας;

Μακάρι να είχατε το θάρρος να συζητούσατε σοβαρά με τις δυνάμεις της Αντιπολίτευσης αυτήν την εθνική απόφαση που θα πάρατε.

Διότι έχει πολύ μεγάλη σημασία τι θα «κουρευτεί», ποιο ποσοστό του χρέους, ποιο κομμάτι του χρέους θα μπει σ' αυτήν τη ρύθμιση, για να ξέρουμε την επόμενη μέρα τι ζημερώνει για τις τράπεζες, τι ζημερώνει για τα ασφαλιστικά ταμεία, τι ζημερώνει για τις δημόσιες και ιδιωτικές αποταμιεύσεις, τι ζημερώνει για τη

χρηματοπιστοληπτική ικανότητα της χώρας.

Ξέρετε, η απόφαση του «κούρεματος» δεν είναι μία εύκολη απόφαση και μπορεί σήμερα να πλανάται μπροστά στην κοινωνία και μέσα στην εύκολη ρητορεία της Βουλής, πολλές φορές, ότι χρειάζεται μία ρύθμιση και ένας περιορισμός του δημοσίου χρέους, αλλά το πώς αυτό θα πραγματοποιηθεί, θα σηματοδοτήσει την πορεία της χώρας για το μέλλον.

Δυστυχώς, αυτήν τη συζήτηση δεν την έχετε κάνει. Και όχι μόνο δεν την έχετε κάνει εσωτερικά στην Κυβέρνηση, αλλά δεν την έχετε κάνει και με κανέναν εταίρο, γιατί κανένας δεν συνομιλεί μαζί σας. Αποφασίζει η κ. Μέρκελ με τον κ. Σαρκοζί, τα οικονομικά επιτελεία της γερμανικής και της γαλλικής τράπεζας, απέχει η ελληνική Κυβέρνηση και δεν έχει θέσει σε καμία περίπτωση ούτε μία κόκκινη γραμμή για το τι δέχεται και τι δεν δέχεται, ποιος είναι ο στόχος.

Σήμερα ζητάτε να αφαιμάξετε από τον ελληνικό λαό και από την κοινωνία περίπου 5 δισεκατομμύρια με τα μέτρα τα οποία φέρνετε, αλλά μεθαύριο, όταν πραγματικά θα έχετε οδηγήσει τη χώρα σε καθεστώς χρεοκοπίας, πραγματικής χρεοκοπίας, δεν έχετε πια μέχρι ποιο βαθμό θα δεχθείτε το ελληνικό χρέος, η ελληνική αξιοπιστία, η ελληνική περιουσία που είναι υποθηκευμένη στις τράπεζες και στα ασφαλιστικά ταμεία, να μειωθεί.

Ξέρετε, με συγκλόνισε αυτό που διάβασα στο «ΒΗΜΑ» της Κυριακής, την ομολογία ενός Υπουργού στη συνεδρίαση του πρώτου Υπουργικού Συμβουλίου για την ένταξη της χώρας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, όπου λέει ότι οι Υπουργοί ήταν χλωμοί, ότι κοιταζόντουσαν μεταξύ τους, ότι έλεγαν: μα πώς μπορεί εμείς, το ΠΑΣΟΚ, να βάζει τη χώρα στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο; Και η ομολογία η τραγική δεν ήταν αυτό. Η τραγική ομολογία έρχεται στη συνέχεια που λέει ότι «μετά συνηθίσαμε και ανερευθίσαμε παίρνοντας όλες αυτές τις αποφάσεις».

Πιστεύω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι οι δήθεν πράξεις ηρωισμού, όπως η χθεσινή του κ. Παπανδρέου να χτυπήσει τις τράπεζες, τα κανάλια τα οποία μέχρι τώρα είχε προστατεύσει κι εσείς στο Υπουργείο Οικονομικών έχετε προστατεύσει πάρα πολλούς απ' αυτούς οι οποίοι θα έπρεπε να είχαν πληρώσει και για τη φοροδιαφυγή τους, αλλά και για άλλες ανομίες που έχουν κάνει στον κώδικα στοιχείων...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Αν θέλετε, κύριε Πρόεδρε, λίγη ανοχή. Με συγχωρείτε, αλλά εδώ πέρα το χρόνο τον έχει μεταβάλει το Προεδρείο πλέον, σε ένα λάστιχο άνευ προηγούμενου.

Ο κ. Παπανδρέου χθες τι έκανε με αυτήν τη δήθεν γενναία επίθεση προς τις τράπεζες και κάποια κανάλια που χρωστάνε; Πυροβόλησε πτώματα, γιατί ξέρει ότι τη Δευτέρα το πρωί επιστρέφοντας από το Συμβούλιο Κορυφής, με τις αποφάσεις τις οποίες θα πάρει, δεν θα υπάρχουν πλέον ιδιωτικές τράπεζες στη χώρα, θα αναγκαστεί να ορίσει διοικήσεις, να κρατικοποιήσει το τραπεζικό σύστημα, για να μεροπεί να αντεπεξέλθει απέναντι στις σκληρές απαιτήσεις ενός γενναίου «κούρεματος» 50% που δυστυχώς δεν θα αφορά την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, δυστυχώς θα εξαιρέσει –και σας προβλέπω– και άλλες μορφές από τα ΜΜΕ ξένων επενδυτών, που έχουν τζογάρει στα ελληνικά ομόλογα. Αλλά δυστυχώς θα οδηγήσει στη χρεοκοπία και το ελληνικό τραπεζικό σύστημα και θα οδηγήσει και εσάς να ξαναφέρετε άλλο νομοσχέδιο για περικοπές στους συνταξιούχους, μέσα από τη μείωση που θα υποστεί η περιουσία των ασφαλιστικών ταμείων.

Δυστυχώς λυπάμαι τους Βουλευτές που θα ψηφίσουν σήμερα το απόγευμα και αύριο αυτά τα μέτρα, γιατί δεν θα είναι η τελευταία φορά που θα αναγκαστείτε να πάρετε πολύ σκληρά μέτρα, γιατί έχετε αποτύχει στη διαχείριση αυτής της πολιτικής και πρέπει κάποια στιγμή αυτήν την ομολογία και αυτήν την έκκληση που σας έκανε ο κ. Παπανδρέου, να την αντιληφθείτε. Να ρίξετε την Κυβέρνησή σας, να ρίξετε τον Πρωθυπουργό και να αποφασίσει αυτή η Βουλή πώς θα προχωρήσουμε παρακάτω. Ή θα προχωρήσουμε σε σύνθεση ή θα προχωρήσουμε σε εκλογές. Αλλά πάντως αυτός ο Πρωθυπουργός, αυτές οι επιλογές, σίγουρα δεν μπορεί να έχουν μέλλον. Έχουν μόνο παρελθόν και αυτό είναι δυστυχώς οδυνηρό.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη, Βουλευτή Β' Αθηνών της Νέας Δημοκρατίας.

Το λόγο έχει ο κ. Δημήτριος Κουσελάς, Βουλευτής Μεσσηνίας του ΠΑΣΟΚ για έξι λεπτά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα καλούμαστε για ακόμα μια φορά να αποφασίσουμε για την τύχη και την προοπτική της χώρας, να αναλάβουμε τις ευθύνες μας, ζυγίζοντας πάρα πολύ καλά και τα υπέρ και τα κατά της όποιας απόφασης πάρουμε.

Όμως, ας μη γελιόμαστε. Σήμερα αποφασίζουμε υπό τη δαμόκλειο σπάθη των πιστωτών μας, που περιμένουν από μας σκληρές αποφάσεις. Τις περιμένουν ως αντάλλαγμα, για να αναλάβουν κι αυτοί τις ευθύνες τους, να τηρήσουν ή να βελτιώσουν τη συμφωνία της 21ης Ιουλίου, που ελπίζουμε να βγάλει τη χώρα από τη θανάσιμη παγίδα του χρέους, της ύφεσης, της ανεργίας και των δημοσιονομικών αδιεξόδων που έχει οδηγηθεί. Από την παγίδα που την οδήγησαν οι ανεργατίστες –και δεν πρέπει να το ξεχνάμε αυτό- πολιτικές των προκατόχων μας, της Νέας Δημοκρατίας, κύριε Βαρβιτσιώτη, που σήμερα αντί να βάλει πλάτη στην πιο μεγάλη κρίση που περνάει η χώρα, ενώ δραπέτευσε -όπως γνωρίζουμε πολύ καλά- στους δεκαοκτώ μήνες, έρχεται και μας ζητάει και τα ρέστα. Λες και σ' αυτή τη χώρα τρώμε λωτούς ή κουτόχορτο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είτε μας αρέσει είτε όχι, η χώρα διατηρείται στη ζωή με τη βοήθεια των εταίρων μας. Σε αντάλλαγμα, είμαστε πολλές φορές υποχρεωμένοι να εφαρμόσουμε τις συνταγές της τρόικας και των πιστωτών μας, συνταγές των αδελφών κομμάτων της Νέας Δημοκρατίας, του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, του κ. Σαμαρά, που είναι κυρίως νεοφιλελεύθερες και που πέραν των άλλων, δεν γνωρίζουμε εάν και πόσο θα είναι αποτελεσματικές.

Αφού σχεδόν κανείς από την Αντιπολίτευση δεν μιλά και δεν θέλει να ξέρει για την «ταμπακιέρα», φοβούμενος το πολιτικό κόστος και τη λαϊκή δυσάρεσκεια, το ασήκωτο βάρος της ευθύνης πέφτει ξανά στην Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ που καλείται να σηκώσει τα βάρη και τις αμαρτίες όλου του παρελθόντος.

Σήμερα, λοιπόν, αποφασίζουμε με πλήρη συνείδηση της ανασφάλειας και της απόγνωσης των συμπολιτών μας, που έχουν ωστόσο επιδείξει πολύ μεγαλύτερη ωριμότητα από ορισμένους εκπροσώπους τους εδώ στο ελληνικό Κοινοβούλιο. Γι' αυτό και θα έλεγα ότι είναι ανεπίτρεπτο ο θυμός και η αγανάκτηση να αποκαλούνται ή να βαφτίζονται συντεχνιακές αντιδράσεις, όπως δεν είναι συντεχνιακές αντιδράσεις οι εκατοντάδες χιλιάδες των πολιτών που κατέβηκαν σήμερα στο κέντρο της Αθήνας.

Οι πολίτες αυτοί ζητούν από μας δύο πολύ συγκεκριμένα πράγματα. Πρώτον, οι θυσίες τους να είναι δίκαια καταμετρημένες, να μην την πληρώνουν συνεχώς οι ίδιοι και οι ίδιοι. Να πληρώσουν πρώτα, κύριε Υπουργέ, αυτοί που χρωστάνε και ιδιαίτερα οι μεγαλοοφειλέτες.

Γι' αυτό, λοιπόν, πέρα από τις προσπάθειες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα προς αυτήν την κατεύθυνση, θέλω να σας καλέσω να φέρετε στη Βουλή ένα νομοσχέδιο με βάση το οποίο να υποχρεώνονται τα δικαστήρια να εκδικάζουν κατά προτεραιότητα σε χρονικό διάστημα μέχρι πέντε μηνών, όλες τις αναστολές οι οποίες έχουν γίνει, σχετικά με τους μεγαλοοφειλέτες και όχι να περιμένουμε χρόνια για να εισπράξουμε.

Το δεύτερο που ζητούν οι πολίτες, είναι οι θυσίες τους να πιάνουν τόπο, να ανοίξουν δηλαδή προοπτική εξόδου από την κρίση στο ορατό μέλλον. Το εγγυάστε αυτό, κύριε Υπουργέ; Το εγγυώνται αυτό οι εταίροι μας, που τόσο εύκολα ζητούν από το λαό μας, τον άνεργο, το μεροκαματιάρη, θυσίες και στερήσεις;

Θα είμαι απόλυτα σαφής, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Υπό άλλες συνθήκες, αν η χώρα δεν ήταν στο χείλος του γκρεμού, αν δεν ήταν να αποτρέψουμε την κατάρρευση, θα ήμουν ο τελευταίος που θα ψήφιζα εργασιακές ανατροπές, δυσβάσταχτες φορολογικές επιβαρύνσεις, την εργασιακή εφεδρεία, τις περικοπές στις συντάξεις που έχει από το νομοσχέδιο.

Από την άλλη το δίλημμα είναι ξεκάθαρο και αναπότρεπτο: Ή

πορευόμαστε μαζί με την Ευρωπαϊκή Ένωση μένοντας στην ευρωζώνη και εξαντλώντας κάθε περιθώριο διάσωσης της χώρας μέσω της βοήθειας και των κοινών πολιτικών των εταίρων μας, ή αποφασίζουμε να πορευτούμε και να καταστραφούμε μόνοι, εκτός Ευρωζώνης και Ευρωπαϊκής Ένωσης παραμένοντας εθνικά υπερήφανοι, αλλά στο περιθώριο ακόμη και των Βαλκανίων.

Αυτή η επιλογή οδηγεί στην καθολική οικονομική κατάρρευση, στη γενικευμένη και απόλυτη φτώχεια, στην ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση των οικονομικά ασθενέστερων συμπολιτών μου, αυτών ακριβώς που μεταφέρουν τις καθημερινές αγωνίες και τις σφοδρές αντιρρήσεις τους σε πολλά ζητήματα από αυτά που εδώ συζητούνται και νομοθετούνται.

Τι μπορώ, λοιπόν, να τους πω; Να τους πω πως είμαι πρόθυμος να αυτοπυρποληθούμε μαζί; Να τους πω «πορευτείτε στα τυφλά»; Να τους παραπέμψω στις μαγικές, αλλά αστήριχτες συνταγές για αναδιαπραγμάτευση του κ. Σαμαρά. Στην «εξέγερση και ό,τι λάχει» που εκ του ασφαλούς ευαγγελίζονται κάποιοι; Ή μήπως σε μια «εθνικά υπερήφανη πτώχευση» στην περιθωριοποίηση της χώρας για δεκαετίες και «γαία πυρί μιχθήτω»;

Όχι αγαπητοί μου συμπολίτες και συνάδελφοι, δεν μπορώ να κάνω τίποτα από όλα αυτά με «ελαφρά την καρδιά». Απαιτώ, όμως, από την Κυβέρνηση ειδικά σ' αυτό το νομοσχέδιο, να λύσει μια σειρά από συγκεκριμένα ζητήματα.

Πρώτον, να εξαντλήσει κάθε περιθώριο βελτίωσης επιμέρους διατάξεων -και σ' αυτό θα επανέλθουμε στα άρθρα- και σε σχέση με το άρθρο 37, που καθώς φαίνεται το επέβαλαν από το παράθυρο «γνωστοί-άγνωστοι» συνομιλητές της τρόικα. Να κάνει αποδεκτές τις δύο τροπολογίες που έχουμε καταθέσει με τους συναδέλφους κυρίους Μακρυπύδη και Πρωτόπαπα. Είναι τροπολογίες που δεν αντιστρατεύονται τους δημοσιονομικούς στόχους που έχουν τεθεί. Βοηθούν, όμως, τους εργαζόμενους να αντέξουν στις μεγάλες περικοπές.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, θα ολοκληρώσω. Παρακαλώ ίση μεταχείριση. Ζητάμε μέσα από αυτές τις τροπολογίες να αλλάξει η διάταξη σχετικά με τις εισηγμένες ΔΕΚΟ που επιβάλλει μείωση 65% του κατά κεφαλήν κόστους μισθοδοσίας, έναντι του ισχύοντος στην 31-12-2009 και να οριστεί το 65% των δαπανών μισθοδοσίας. Θα δοθεί έτσι η δυνατότητα να μην υπάρξουν οριζόντιες περικοπές στις ΔΕΚΟ που ανέφερα και δεν θα καταργηθεί το δικαίωμα συλλογικής διαπραγμάτευσης.

Δεύτερον, να εξαιρεθούν από την εφεδρεία οι χώροι του ΟΣΕ και των αστικών συγκοινωνιών. Θέλω να θυμίσω, κύριε Υπουργέ, ότι για τους χώρους αυτούς ψηφίσαμε ειδικά νομοσχέδια για την εξυγίανσή τους. Ειδικά σε ό,τι αφορά τον ΟΣΕ, υπεγράφη πρόσφατα συλλογική σύμβαση εργασίας.

Επίσης είναι αδιανόητο να μπαίνει στην εφεδρεία ο σύζυγος ή η σύζυγος, όταν ο ένας από τους δυο είναι διαπιστωμένα άνεργος. Είναι κάτι το οποίο πρέπει να αντιμετωπιστεί. Το έθεσα και στην επιτροπή.

Να αφαιρέσετε από τις ρυθμίσεις του άρθρου 31 τις τρεις τράπεζες που έχετε βάλει μέσα. Τινάζετε στον αέρα τους κανόνες του υγιούς ανταγωνισμού, καταλύετε τη συλλογική σύμβαση ΟΤΟΕ-τραπεζών και ο κλάδος κυριολεκτικά θα γίνει μια «ζούγκλα αθέμιτου ανταγωνισμού». Θα έπρεπε να υπάρξει μια ειδική συλλογική ρύθμιση και οι εργαζόμενοι εκεί, να πληρώσουν κατ' αντιστοιχία, που θα πληρώσουν και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι. Δεν ζητώ κάποια εξαίρεση.

Τέλος θα πρέπει να υπάρξει αντιμετώπιση όσων στο δημόσιο τομέα έχουν περικοπές από το νέο μισθολόγιο πέραν του 20%. Έχει υποβληθεί μια συγκεκριμένη τροπολογία, η οποία δίνει λύση στο πρόβλημα αυτό. Παρακρατείται άμεσα το 25% της διαφοράς από το υπόλοιπο πάει σε τρεις ετήσιες ισόποσες δόσεις.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Παρακαλώ ολοκληρώστε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ: Με αυτές, λοιπόν, τις παρατηρήσεις ολοκληρώνω και θέλω να καλέσω την Κυβέρνηση αυτές τις παρατηρήσεις, που είναι λογικές και σωστές, να τις λάβει υπ' όψη της. Θα περιμένουμε το επόμενο χρονικό διάστημα για την αποδοχή αυτών των προτάσεων, που δεν είναι μόνο δικές μου.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Δημήτριο Κουσελά.

Το λόγο έχει ο κ. Ηλία Πολατιδής, Βουλευτής Σερρών του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού.

ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΑΤΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Στους ελαχίστους Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, στους Υπουργούς και στους διατελέσαντες Υπουργούς, έχω να κάνω μια ερώτηση: Δεν ντρέπεστε; Δεν ντρέπεστε γιατί εσείς έχετε διορίσει όλους αυτούς...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Όχι άλλο. Αν πάμε στη λογική που είπε ο Πρόεδρος...

ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΑΤΙΔΗΣ: Μη διακόπτετε. Ούτως ή άλλως ο χρόνος είναι ελάχιστος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Κύριε Πρωτόπαπα, σας παρακαλώ. Αφήστε τον ομιλητή να τοποθετηθεί, όπως θεωρεί ο ίδιος.

ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΑΤΙΔΗΣ: Είναι δυνατόν να λέτε ότι δεν ξέρετε ποιος τους διόρισε; Έρχεται εδώ με θρασύτητα ο κ. Βενιζέλος και λέει ότι δεν ξέρετε ποιος διόρισε όλους αυτούς στο δημόσιο. Δεν ξέρετε εσείς ποιος τους διόρισε; Με δικά σας σημειώματα δεν πήγαιναν να διοριστούν;

Αν σήμερα αυτό το σύστημα έχει καταρρεύσει, φταίει κάποιος άλλος; Φταίει γενικώς και αορίστως το πολιτικό σύστημα; Εσείς και η Νέα Δημοκρατία δημιουργήσατε αυτό το σύστημα. Ιδιαίτερα εσείς μετά το '81 επιταχύνετε αυτήν τη διάλυση και αυτήν τη διαφθορά. Και ήρθε η Νέα Δημοκρατία να τα αφήσει όλα ως έχουν, να το εκμεταλλευτεί και να βάλει τα δικά της παιδιά.

Ανέφερε επίσης ο κ. Βενιζέλος ότι, αν δεν ψηφιστούν τα συγκεκριμένα μέτρα, δεν θα υπάρχει Ελλάδα.

Η Ελλάδα θα υπάρχει όσο υπάρχουν Έλληνες. Αν αντικαταστήσεις τον πληθυσμό της Ελλάδος, σπρώχνοντας όλους τους νέους στη μετανάστευση και φέρνοντας στη θέση τους λαθρομετανάστες, τότε δεν θα υπάρχει Ελλάδα. Και πρέπει ο ελληνικός λαός να αντισταθεί -και όλοι αυτοί που είναι έξω να βάλουν σωστή στόχευση- σ' αυτούς τους σχεδιασμούς που έχετε κάνει.

Ποιος έδωσε, λοιπόν, τα προνόμια στο δημόσιο τομέα; Τα δώσατε εσείς. Γιατί δώσατε αυτά τα προνόμια και αυτούς τους μισθούς, που σε ορισμένες περιπτώσεις πραγματικά είναι έξω από κάθε λογική; Εσείς τα δώσατε. Γιατί; Για να τους χρησιμοποιείτε ως κομματικό στρατό στις εκλογές.

Αυτοί που δεν δούλευαν στο δημόσιο και είχαν διοριστεί χαριστικά, τότε δούλευαν; Μόνο στην προεκλογική περίοδο, για να πάνε να κολλάνε αφίσες των δύο κυβερνητικών κομμάτων. Αυτό ισχύει ή δεν ισχύει; Όποιοι θέλει ας το διαψεύσει.

Έχουμε αυτήν τη λαίλαπα του εκσυγχρονισμού, η οποία ξεκίνησε από το 1996 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα -όπως μας είπε ο Υπουργός Οικονομικών- η οποία δημιούργησε μια τεράστια πίεση για διορισμούς στο δημόσιο, γιατί ακριβώς δεν υπήρχαν θέσεις στον ιδιωτικό τομέα. Ολόκληροι τομείς της οικονομίας καταστράφηκαν με τη θέληση και με την προτροπή των ελληνικών κυβερνήσεων, των εκσυγχρονιστικών, Σημίτη, Καραμανλή και Παπανδρέου τώρα.

Μας είπαν τότε και πείσανε τους δημοσίους υπαλλήλους ότι με την είσοδο στο ευρώ μπήκαμε πλέον σε μια περίοδο στην οποία θα υπήρχε η περιβόητη «σύγκλιση», λέξη την οποία έχετε ξεχάσει. Ανέκαθεν ήταν ένας ευρωπαϊκός στόχος αυτή η σύγκλιση. Δεν θα έπρεπε ο Έλληνας δάσκαλος, εάν προσφέρει -δικό σας χρέος είναι να τον κάνετε να προσφέρει- όλα προσφέρει ο Γερμανός- και εφόσον ζούμε σε μια οικονομική και νομισματική ένωση, να παίρνει τον ίδιο μισθό; Παίρνει τον ίδιο μισθό;

Και έρχεστε τώρα αυτό το 1/3 που παίρνει ο Έλληνας δάσκαλος, ο Έλληνας καθηγητής, να το μειώσετε ακόμη περισσότερο, διότι κάθεται πολύ.

Αν κάθονται στο δημόσιο, φταίτε εσείς. Να τους βάλετε να δουλέψουν. Δική σας είναι η ευθύνη.

Κάνετε μια τεράστια μείωση του μισθού, διότι όπως λέτε, υπάρχει ένα τεράστιο δημοσιονομικό πρόβλημα και έτσι θα το λύσετε. Εδώ όμως, κάνετε ένα τεράστιο σφάλμα.

Οι μισθοί του 2012 θα πληρωθούν με τα έσοδα του 2012, δη-

λαδή δεν θα πληρωθούν με τα σημερινά. Η έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αναφέρεται σε 2 δισεκατομμύρια ευρώ. Όταν εγώ βλέπω τόσο ολοστρόγγυλα νούμερα, μου φαίνεται ότι μάλλον στο πόδι έχουν γίνει αυτές οι εκτιμήσεις ή είναι με το μάτι και φυσικά θα πέσουν έξω, όπως μας έχει συνηθίσει το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Αλλά ας υποθέσουμε ότι αυτά τα νούμερα είναι σωστά. Αυτά τα νούμερα θα πρέπει να υποστηριχθούν, θα πρέπει να χρηματοδοτηθούν από τα έσοδα που θα υπάρχουν το 2012 και μετά. Με αυτήν την ύφεση που βάζει την οικονομία, δεν θα μειωθούν τα έσοδα; Δεν βλέπετε ότι τα μαγαζιά, που καλώς ή κακώς πλήρωναν έναν ΦΠΑ, δεν θα έχουν να πληρώσουν τώρα; Δεν θα αφαιρεθούν όλα αυτά τα έσοδα από την αγορά; Άρα δεν θα έχετε και πάλι να πληρώσετε.

Έρχομαι στο θέμα του ιδιωτικού τομέα, ο οποίος πραγματικά δείχνει πόσο άσχετοι είναι αυτοί οι τύποι από την τρικόκα. Δεν ξέρω σε τι σχολείο έχουν μάθει οικονομικά. Πάντως σίγουρα δεν γνωρίζουν αυτά τα πράγματα από τα εγχειρίδια οικονομικών που διδάσκονται στα λύκεια. Μας λένε να γίνει μείωση του κόστους εργασίας στον ιδιωτικό τομέα ούτως ώστε να γίνει η χώρα ανταγωνιστική. Εκτός από το ότι μπορεί κάποιος στην Ελλάδα για δικά τους συμφέροντα να τα λένε, υπάρχει ένα σοβαρό ουσιαστικό ζήτημα.

Έτυχε λόγω του επαγγέλματός μου να έχω κάνει -και δεν ξέρω πόσοι το έχουν κάνει μέσα στη Βουλή, για να μπορέσουν να το επαληθεύσουν- κοστολόγηση βιομηχανικών προϊόντων. Ανάλογο με τον τομέα το κόστος της εργασίας στα βιομηχανικά προϊόντα δεν ξεπερνάει το 10%, το πολύ 15%, αν είναι σε τομείς που είναι τελειώς χειρωνακτικοί. Εξαρτάται φυσικά και από το μέγεθος και την οργάνωση της εταιρείας. Άρα η μείωση κατά 50% του μισθού θα μειώσει την τιμή του προϊόντος το πολύ κατά 7,5%. Αυτό το 7,5% είναι για να φτάσουν τα ελληνικά προϊόντα στο κόστος των κινέζικων;

Υπάρχει και μια άλλη τεράστια σειρά θεμάτων. Σύμφωνα με τα στοιχεία τα οποία έχουν ήδη ανακοινωθεί, οι νέες συμβάσεις που βγαίνουν τώρα στον ιδιωτικό τομέα, είναι 438 ευρώ. Πόσο παρακάτω, δηλαδή, θέλουμε να πάει το κόστος εργασίας και πόσο πιστεύουμε ότι μπορεί να αντέξει η κοινωνία, χωρίς να έχουμε μαζικές ροές μετανάστευσης προς τη Γερμανία, την Αυστραλία και τις άλλες χώρες. Οι ροές του '60 δε θα είναι τίποτα.

Έχουμε ένα τεράστιο πρόβλημα. Το παράδειγμα είναι ότι αναφέρεστε συνεχώς και αναφέρθηκε και ο Υπουργός Οικονομικών στην έννοια του πατριωτισμού. Ανακάλυψε την έννοια του πατριωτισμού, ανακάλυψε την έννοια του έθνους. Μας έδωσε και τον ορισμό του Φίχτε περί αγέννητων, περί του χρέους που έχουν οι σημερινοί του έθνους προς τους αγέννητους. Πρέπει, όμως, να μας πει γιατί υπερχρεώνει τους Έλληνες πολίτες την ίδια ώρα, που έχει απώλειες το κράτος από τους λαθρομετανάστες 7,5 δισεκατομμύρια ευρώ και δεν κάνει το παραμικρό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Ηλία Πολατιδή, Βουλευτή Σερρών του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού.

Εισερχόμαστε στην τελευταία ομιλήτρια της πρωινής συνεδρίασης, κ. Ελπίδα Τσουρή, Βουλευτή Χίου του ΠΑΣΟΚ.

Έχετε το λόγο, κυρία Τσουρή για έξι λεπτά.

ΕΛΠΙΔΑ ΤΣΟΥΡΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ κρίσιμο και χρήσιμο να επιχειρήσω, όσο το γενικότερο κλίμα μου επιτρέπει, μια θετική προσέγγιση των γεγονότων, να ρίξω μια θετική ματιά.

Θεωρώ ότι μέσα από τις εντάσεις, τις συγκρούσεις, τις διαφωνίες, ακόμα και μέσα από τις ακραίες καταστάσεις τις οποίες έχουμε βιώσει όλοι τους τελευταίους μήνες, έχουν έρθει στο φως όλες οι παθογένειες της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής της χώρας. Έχουν μπει στο τραπέζι του δημόσιου διαλόγου με ευθύνη και του πολιτικού προσωπικού της χώρας, αλλά όχι μόνο όλα όσα ήταν κρυμμένα κάτω από το χαλί της εθνικής αυταρέσκειας και ενός επίπλαστου ευδαιμονισμού. Έχει ανοίξει το απόστημα του βολέματος, της ήσσονος προσπάθειας, του συμβιβασμού στο χαμηλότερο δυνατό, αλλά όσο το δυνατόν περισσότερο ανώδυνο παρονομαστή.

Αυτή είναι η νέα πραγματικότητα. Και ανεξάρτητα από την πορεία της οικονομίας αυτή η πραγματικότητα δεν είναι αναστρέψιμη. Όλα τα δεδομένα, όσο δυσάρεστα και αν είναι, είναι μπροστά μας. Οποιοσδήποτε πλέον από εδώ και πέρα δεν μπορεί να κάνει ότι τα αγνοεί, δεν μπορεί να προσποριστεί, δεν μπορεί να τα παραγνωρίζει ακόμα και να θέλει. Μπορεί να θέλει αλλά κανένας δεν πρόκειται να τον πιστέψει.

Αν μπορούσε κανείς να αποδώσει την κατάσταση αυτή με δυο φράσεις, θα έλεγε ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός και η κοινωνία το ξέρει. Αν κάποιος επιχειρήσουν να ρίξουν πάνω του κουρέλια από το παρελθόν, το μόνο που μπορούν να πετύχουν είναι η αυτογελοιοποίηση και η αυτοδιάψευσή του.

Αυτή, λοιπόν, είναι μια πρώτη πολύ σημαντική κατάκτηση. Και επειδή κάποιος μιλάνε πολύ τον τελευταίο καιρό για την κοινωνία-φιλοδοξούν μάλιστα να την εκφράσουν αυθεντικά- θα πρέπει να επιστημονιστεί ότι η κοινωνία δεν είναι ένα συνονθύλευμα, ένα άθροισμα συντεχνιακών ή επαγγελματικών συμφερόντων. Η κοινωνία είναι ένα οργανωμένο σύνολο, τουλάχιστον στα σύγχρονα κράτη δικαίου, που εκφράζεται μέσα από θεσμοθετημένες διαδικασίες, όργανα συλλογικά, εκφράζεται μέσα από τους ίδιους τους θεσμούς της πολιτείας.

Αυτοί λοιπόν που θεωρούν κάθε φορά ότι εκφράζουν την κοινωνία, αλλά με την πρακτική τους στρέφονται κατά της κοινωνίας, ας μας απαντήσουν τι είναι κοινωνικό και τι είναι αντικοινωνικό. Να μας απαντήσουν αν είναι κοινωνικό ή αντικοινωνικό να παραλύεις την λειτουργία του κράτους, όταν η χώρα κινδυνεύει να χρεοκοπήσει, όταν διακινδυνεύεις τη δημόσια υγεία, όταν καταστρέφεις δημόσια περιουσία.

Συναφώς με το θέμα της κοινωνίας και του ποιος είναι ή δεν είναι ο αυθεντικός εκφραστής της, μπαίνει μερικές φορές και από επίσημο πολιτικό χώρο που εκπροσωπείται στη Βουλή και το θέμα της πολιτικής νομιμοποίησης των Βουλευτών της Συμπολίτευσης. Αμφισβητείται, δηλαδή, επίσημα μέσα στη Βουλή το αν και κατά πόσο οι Βουλευτές της Συμπολίτευσης έχουν δικαίωμα να ψηφίζουν τις προτάσεις, τα σχέδια νόμου που καταθέτει η Κυβέρνηση.

Δε θα επαναλάβω, γιατί δεν αρκεί ο χρόνος, τις συνταγματικές επιταγές οι οποίες είναι αυτονόητες σε ένα κράτος δικαίου, παρ' όλο που κάποιος τις θεωρούν σκουπίδια, όπως φαίνεται. Θα επισημάνω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι η συνειδητή του καθένα μας δεν μπορεί να είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης. Σίγουρα δεν είναι θέμα το οποίο κάποιος μπορεί να εμπορεύεται πολιτικά και σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί να βιάζεται, να εκβιάζεται ή να απειλείται. Και βεβαίως είναι επιλεκτική η ευαισθησία κάποιων οι οποίοι ανακάλυψαν όψιμα θέμα νομιμοποίησης των αποφάσεων της Βουλής. Δεν το έκαναν στο πρόσφατο παρελθόν, όταν οι συνθήκες ήταν επίσης εξαιρετικά δύσκολες και επώδυνες. Υπήρχαν σκάνδαλα, υπήρχαν μείζονα ζητήματα. Μια ματιά στην πρόσφατη πολιτική ιστορία μπορεί να το επιβεβαιώσει.

Η κατάσταση είναι πολύ κρίσιμη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και δεν προσφέρεται για επαναστατική γυμναστική. Η πολιτική στην Ελλάδα του 2011 δεν μπορεί να ασκείται με happenings, δεν μπορεί να ασκείται με έξυπνες ατάκες, δεν μπορεί να ασκείται με τσάμπα μαγκιές μπροστά στις κάμερες. Δεν είναι και δεν μπορεί να ασκείται με savoir vivre, με κατέβασμα μούτρων ή πείσματα ή νάζια ανάλογα με το συνομιλητή. Απαιτείται σύνεση, αυτοσυγκράτηση και υπευθυνότητα από όλους.

Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα μείζον εθνικό ζήτημα, το οποίο υπερβαίνει τα όποια κομματικά συμφέροντα ή την εκλογική καταγραφή δυνάμεων. Κρίνεται το μέλλον της χώρας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Απέναντι, λοιπόν, στους ισχυρούς της Ευρώπης και του κόσμου, απέναντι στα θηρία των αγορών, η Ελλάδα δεν μπορεί να

είναι και να εμφανίζεται σπαρασσόμενη, αδύναμη σε ένα εμφύλιοπολεμικό κλίμα σύγκρουσης. Εδώ και τώρα δεν υπάρχουν περιθώρια για κόκκινες γραμμές παρατάξεων ή Κοινοβουλευτικών Ομάδων. Υπάρχει αδήριτη ανάγκη να υπάρξει ενιαία κόκκινη γραμμή και αυτή είναι η πρόσπιση του εθνικού συμφέροντος.

Βεβαίως στην Κυβέρνηση μπορεί να καταλογίσει κανείς χίλια λάθη, χίλιες παραλείψεις. Υπήρξε αναποτελεσματική, υπήρξε αμφίθυμη, υπήρξε και αναποφάσιστη σε πολλές περιπτώσεις. Και το μεγαλύτερο λάθος, κατά την άποψή μου, είναι ότι δεν ενημέρωσε έγκαιρα με απόλυτη ειλικρίνεια τον ελληνικό λαό και την κατάσταση την οποία κλήθηκε να διαχειριστεί. Δεν παρουσίασε πολύ περισσότερο ένα ολοκληρωμένο σχέδιο εξόδου από την κρίση. Και αυτό πρέπει να γίνει.

Αμέσως μόλις αποφευχθεί ο μείζον εθνικός κίνδυνος της χρεοκοπίας, αμέσως μόλις πάψουν να εφιαλτικά σενάρια, οι πολίτες περιμένουν να ακούσουν την επόμενη μέρα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Ο Υπουργός Οικονομικών και Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης έχει μιλήσει για την ανάγκη μιας εθνικής αφήγησης.

Εκείνο που πρέπει να υπάρξει, λοιπόν, είναι ένα εθνικό σχέδιο το οποίο θα λέει πλέον στον ελληνικό λαό ότι δεν έχουμε πει μέχρι σήμερα και θα εξηγήσει πού βρισκόμαστε και πού πάμε. Πρέπει να υπάρχουν στόχοι τους οποίους υπηρετούν τα πρόσφατα και όχι πρόσφατα τα οποία υπηρετούνται από τους στόχους.

Το υπό συζήτηση νομοσχέδιο είναι ένα ακόμη προϊόν της πίεσης την οποία υφίσταται η χώρα και η Κυβέρνηση. Γι' αυτό και μία βαθιά τομή στη Δημόσια Διοίκηση, όπως το ενιαίο βαθμολόγιο - μισθολόγιο, ένα αίτημα και μία διεκδίκηση δεκαετιών, συνυπάρχει με περικοπές μισθών και συντάξεων και με φορολογικές επιβαρύνσεις.

Είναι προφανές, κύριε Υπουργέ, ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια αντοχής σε έναν κόσμο, σε μία κοινωνία η οποία υφίσταται διαρκώς πιέσεις στο όνομα της σωτηρίας της χώρας.

Μέσα σε αυτόν τον καταιγισμό δύσκολων αποφάσεων, που ανατρέπουν δεδομένα, προγραμματισμούς και δημιουργούν ανασφάλεια και αβεβαιότητα, πρέπει να υπάρξει η αταλάντευτη φυγή προς τα εμπρός και με παράλληλη αποκατάσταση της κοινωνικής δικαιοσύνης, έναν τομέα στον οποίο η Κυβέρνηση υστερεί δραματικά, επειδή δεν είχε ούτε το χρόνο ούτε τη δυνατότητα να το πράξει.

Η πλειοψηφία της κοινωνίας υπομένει και αναμένει. Αυτήν την πλειοψηφία η Κυβέρνηση δεν έχει δικαίωμα να τη διαψεύσει. Έβαλε πλάτη στα δύσκολα. Έχει δικαίωμα. Κι εμείς οφείλουμε να της δώσουμε την ελπίδα και την πεποίθηση ότι η συμβολή της και οι θυσίες της έπιασαν τόπο.

Γι' αυτήν την πλειοψηφία της κοινωνίας μας, είτε διαδηλώνει είτε δεν διαδηλώνει, οφείλουμε να αγωνιστούμε πεισματικά και με συνέπεια.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε την κ. Ελπίδα Τσουρή, Βουλευτή Χίου του ΠΑΣΟΚ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δέχστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 16.45' λυείται η συνεδρίαση για σήμερα ημέρα Τετάρτη 19 Οκτωβρίου 2011 και ώρα 18.00' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος: νομοθετική εργασία, συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο - βαθμολόγιο, εργασιακή εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012 - 2015».

